# Giới thiệu Chinh Phục

Truyện Chinh Phục, anh muốn chinh phục người con gái này trước tiên anh phải làm cho cô ấy lúc nào cũng nhớ về hắn kể cả lúc đi ngủ không muốn rời xa hắn. Xâm nhập vào trái tim cô, chỉ có thể mềm lòng ví hắn.

Và cuối cùng hắn đã thành công chinh phục được cô, những lúc cô cô đơn chỉ mong được ở trong vòng tay ấm áp của hắn và cùng tâm sự. Sự mất mát mất đi người thân dần dần cũng tan biến, thời gian này đối với cô mà nói hắn là tất cả của cô. Mối quan hệ giữa hai người có lẽ còn đặc biệt hơn cả tình yêu, nhưng mãi mãi không phải là tình yêu.

Nhưng cô cũng hiểu là hắn chỉ thuận thao tự nhiên mà đến với cô, chỉ theo ý thích của mình mà thôi. Nhưng cũng chính vì vậy mà sự dịu dàng của hắn lúc mới chinh phục mình bây giờ đã thay đổi trở nên tàn nhẫn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 1

EDITOR: DOCKE

Hắn và cô gặp nhau vào khoảng thời gian tồi tệ nhất trong cuộc đời cô. Lần đầu tiên Cao Dĩ Tường nhìn thấy cô là tại một cửa hiệu bán thiết bị chụp ảnh. Khi đó, bên ngoài trời mưa rất to. Hiển nhiên là cô không mang dù, cả người đều ướt sũng. Mái tóc dài bết dính trên đôi má, thoạt nhìn vô cùng khổ sổ chật vật.

Mới vào đông, nhiệt độ bên ngoài không vượt qua mười lăm độ. Cô ăn mặc đơn bạc, nhưng tựa như không hề cảm thấy lạnh, cứ đứng ở ngoài cửa không nhúc nhích. Ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào một chiếc máy ảnh được trưng bày trong tủ kính.

Ông chủ quen biết với hắn đã nhiều năm, thấy vậy liền nói với hắn: "Đó là cô gái hàng xóm của tôi. Tháng trước còn cùng ba ba vui vẻ đến xem máy ảnh, nói là muốn chúc mừng cô thi đậu vào đại học, mua máy ảnh cho cô để ghi lại những khoảng khắc thanh xuân rạng ngời sắp tới.

Nào ngờ, không bao lâu sau, trong một lần cả nhà đi du lịch đã xảy ra tai nạn giao thông. Cha mẹ, em trai cùng em gái còn chưa ra đời đều đã chết. Vừa khéo hôm đó cô đến trường đăng ký nhập học nên mới tránh được một kiếp. Có điều, cũng không biết nên nói đây là hạnh hay là bất hạnh.

Một gia đình hạnh phúc chỉ trong một ngày đã tan nát thành từng mảnh vụn, chỉ còn lưu lại một mình cô đơn độc. Ngày tháng tương lai cũng không biết phải sống như thế nào nữa."

Dù sao cũng chỉ mới mười chín tuổi, một cô bé làm sao có thể chấp nhận biến cố lớn như thế? Trái tim hắn hơi hơi xúc động, đưa mắt nhìn ra thân hình mảnh khảnh đơn bạc bên ngoài cửa tiệm.

Trông cô không khỏe lắm. Trắng! là màu sắc duy nhất trên người cô. Khuôn mặt tái nhợt, sắc môi mất đi màu máu, đôi mắt trống rỗng vô hồn. Toàn thân tựa như một con búp bê bằng ngọc lưu ly trong tủ kính, xinh đẹp đấy nhưng khuyết thiếu sức sống, yếu ớt đến mức tưởng chừng như chỉ cần chạm khẽ vào là sẽ vỡ ngay.

Có lẽ trong khoảng khắc đó đã hiện lên lòng trắc ẩn, hắn đi về phía cô, cởi tấm áo gió trên người ra khoác lên vai cô, cho cô một chút ấm áp.

"Cái đó không hợp với cô đâu." Hắn đứng bên cạnh cô, cùng cô nhìn chiếc máy ảnh.

Giá cả đắt đỏ làm cho người ta líu lưỡi, cái chính là quá nặng, ngay cả công năng cùng thao tác cũng không thích hợp dành cho những người mới học.

Cô không lên tiếng trả lời, vẫn lẳng lặng đứng ngắm, thật giống như hắn không hề tồn tại. Hắn nghĩ, cô cũng không hẳn là muốn mua nó, mà chỉ đơn giản vì đó là lời hứa hẹn sau cùng khi còn sống của cha dành cho cô mà thôi.

"Xem đủ, nghĩ thông rồi thì trở về nhà đi thôi. Cuộc sống của cô còn rất dài, phải thử tìm một thứ gì khác để gửi gắm mới có thể tiếp tục tồn tại được."

Hắn không quấy rầy cô nữa, im lặng tránh ra.

Có một số việc, đương sự phải tự mình thực hiện, người ngoài kỳ thực dù có nói bao nhiêu, làm bao nhiêu cũng đều vô ích.

Lần thứ hai gặp cô, cũng là một ngày mưa. Hắn ra ngoài mua bữa tối, vừa mới ra khỏi cửa hàng tiện lợi liền nghe thấy tiếng phanh xe chói tai. Giương mắt nhìn lên, một thân hình mảnh khảnh ngã ngồi trên vạch đường dành cho người đi bộ, hấp dẫn vài người qua đường vây xem. Người lái xe máy gây chuyện bị dọa toát cả mồ hôi hột, chợt tăng tốc bỏ trốn.

Hắn nhận ra cô, liền bước nhanh tiến lên, đưa tay nâng cô dậy.

"Có sao không?"

Cô ngước mắt, vẻ mặt ẩm ướt, không rõ là vì nước mưa hay là nước mắt, sắc mặt vẫn trắng bệch như lần gặp đầu tiên. Cô cũng không nhận ra hắn, ánh mắt vẫn trống rỗng vô hồn.

"Nhà cô ở đâu? Có cần tôi đưa cô về không?"

Cô vẫn không nói lời nào.

"Được rồi, đã không cần tôi giúp đỡ, vậy thì cô tự mình bảo trọng nhé."

Gương mặt tái nhợt của cô làm cho người ta thật không đành lòng. Hắn đưa chiếc dù cho cô, rồi dúi vào tay cô cả hộp sữa tươi dự định sẽ dùng làm bữa tối.

Quan hệ của bọn họ, ngay cả quen biết cũng không phải, hắn cũng chỉ có thể làm được cho cô đến vậy.

Lần thứ ba gặp được cô, là ở bờ biển. Ngày đó trời không mưa, nhưng gió rất lớn.

Hắn đang chờ hoàng hôn rơi vào đường chân trời để chụp lại giây phút huy hoàng đẹp đẽ đó. Tính nhẫn nại của hắn luôn rất sung túc. Hôm đó, sắc trời mờ mịt, tầng mây quá dầy. Trong lòng đã biết sẽ không thể chụp được cảnh sắc như mình mong muốn, hắn đã chuẩn bị dọn đồ trở về. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy cô.

Vẫn là bộ trang phục trắng như mọi lần, cô bắt chéo chân đứng trên bờ cát, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Cô sẽ không muốn làm điều dại dột đấy chứ?

Quan sát một thời gian, cô vẫn không tiến thêm bước nào. Nếu muốn tự tử thì đã sớm đi về hướng biển rồi, chứ không mãi đứng nơi đó cả giờ đồng hồ không hề nhúc nhích. Vì thế hắn nghĩ, có lẽ người thân của cô đã được hải táng, cô đang tưởng niệm người thân mà thôi.

Kinh nghiệm từ hai lần trước cho hắn biết, dù có lại gần hỏi thăm cô cũng sẽ không để ý đến hắn. Hẳn là cô chỉ muốn được ở một mình.

Vì thế hắn không tiến lên quấy rầy, lẳng lặng rời đi.

Hắn tìm một phòng trọ bình dân ở gần đó tá túc qua đêm. Vì để chụp được loạt ảnh lần này, hắn e rằng còn phải nghỉ lại đây thêm vài ngày nữa.

Đến tối, hắn tắm rửa xong mở ti vi lên xem. Dự báo thời tiết nói đêm nay sẽ có bão nhập cảnh, cần phải canh phòng nghiêm ngặt gió mạnh mưa to. Hắn kéo cửa sổ nhìn ra ngoài. Trời đã bắt đầu mưa. Bên ngoài mưa to gió lớn, cô ấy vẫn còn đứng đó không? Một trái tim trắc ẩn, hắn ngẫm lại vẫn thấy không thỏa đáng lắm, đành phải tìm chủ nhà mượn dù rồi ra ngoài. Hắn nhất định phải tận mắt xác nhận cô đã rời đi mới có thể an tâm.

Mưa rất lớn, đi chưa đầy vài bước nửa người hắn đã ướt đẫm. Đi đến bờ biển, không ngoài dự liệu của hắn – cô vẫn đứng yên ở chỗ cũ không nhúc nhích.

Trên bờ cát, cô giống như một con rối gỗ mất đi linh hồn, vô tri vô giác để mặc nước mưa đánh vào người. Sóng biển cuồn cuộn xoắn tới, đánh sâu vào. Cô đứng không vững, ngã ngồi xuống bờ cát.

Trễ thêm chút nữa, thủy triều dâng cao, sóng cuộn đến, cô sẽ ngập đầu mất!

Hắn chạy nhanh tiến lên, bám lấy thắt lưng cô kéo lui về sau.

"Cô đang làm gì vậy! Thời tiết thế này còn không mau về nhà, muốn xuống đáy biển làm bạn với tôm cá hay sao?" Hắn không vui, giọng nói thoáng có chút nghiêm khắc.

"Nhà…" Nàng khẽ nhắc lại chữ quen thuộc, trái tim xúc động run run.

Làm sao trở về? Cô không có nhà, không thể quay về…

Cao Dĩ Tường tự biết mình nói lỡ, áy náy trầm mặc.

"Nói cho tôi biết đi, phải làm sao mới có thể về nhà?" Cô nhớ nhà, cô muốn trở về…

Hắn đang muốn há mồm, thân hình cô đã mềm nhũn, ngã vào lòng hắn rồi mất đi tri giác.

Cao Dĩ Tường đời này cũng không chịu bị điều gì níu giữ, chỉ thích cô độc một mình, từ trước đến giờ chỉ quen tiêu sái tự tại. Hắn chưa bao giờ biết đến, quan tâm đến một người ngoài bản thân mình là một chuyện khó khăn đến vậy.

Cô phát sốt, hắn mời bác sĩ đến khám bệnh, đúng hạn đút cho cô uống thuốc, nhưng cô cứ luôn tránh rồi lui, lui rồi lại tránh.

Ý thức của cô trước sau vẫn hỗn độn không rõ. Đang ngủ cũng rơi lệ, lúc nửa tỉnh nửa mê lại khóc lóc thì thào: "Con muốn về nhà… Con nhớ nhà…"

Có khi cũng gọi cha mẹ, gọi Lạc Lạc. Hắn nghĩ, đó là tên của em trai cô. Cô sợ bị vứt bỏ cô đơn, trong lúc mơ màng cứ ôm chặt lấy hắn, ở trong lòng hắn thút thít: "Cha, Tương Tương sợ lắm…"

Không biết từ đâu, niềm thương tiếc dâng trào, hắn ôm lấy cô, cả ngày lẫn đêm không ngừng an ủi dỗ dành: "Đừng sợ, không có gì phải sợ."

"Nhưng mà… chỉ một mình…"

"Vậy hãy tìm một người nữa, biến thành hai người." Hắn dịu dàng trả lời.

"Đã không còn — … Không còn ai… có thể yêu –…" Quá mờ mịt, quá mờ mịt. Tương lai, nên làm cái gì bây giờ?

"Tôi sẽ làm người để cô yêu." Hắn khẽ nói một câu an ủi. Tay phải bị những ngón tay hoảng hốt của cô bắt lấy, nắm thật chặt. Hắn cứ để cho cô nắm, không tránh ra, có vậy cô mới lại lần nữa an ổn đi vào giấc ngủ.

Trận bệnh lần này, nhân tố tâm lý chiếm đa số.

Hắn thậm chí cảm thấy, căn bản là cô không có động lực sinh tồn. Đi đến bờ biển, kỳ thực là trong tiềm thức đã muốn làm điều dại dột rồi.

Hắn hoàn toàn không thể tránh né. Ngày ngày đêm đêm, một tấc cũng không rời khỏi, cứ ôm ấp dỗ dành những khi cô bất chợt thút thít một cách bất lực.

Đằng đẵng một tuần.

Cô ở trong lòng hắn tỉnh lại. Ngoài cửa sổ, nắng sớm trong sáng. Ánh mặt trời dừng trên mặt hắn, bừng sáng. Đó là một gương mặt nam tính rất đẹp, những sợi tóc bướng bỉnh lòa xòa trước trán. Cô đưa tay nhẹ nhàng đẩy chúng ra, muốn nhìn rõ hơn một chút.

Cô nhận ra khuôn mặt này. Vào mỗi thời khắc mà sự thống khổ lo sợ không yên đến dày vò cô, hắn đã dùng vòng tay ôm ấp, lau nước mắt cho cô, lần lượt nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Đừng sợ, có tôi ở đây rồi."

Ý thức của cô chẳng phải hoàn toàn hỗn độn. Có đôi khi đan xen thực tế, lẫn vào cảnh trong mơ, phân không rõ đâu là ảo đâu là thật.

Cô biết, người luôn ôm giữ lấy cô không phải là cha, nhưng vòng tay ôm ấp của hắn quá ấm áp, đã lâu rồi không có ai ôm cô như vậy. Cô chìm đắm, không muốn tỉnh lại. Trái tim rất thống khổ, rất tuyệt vọng, không muốn đối mặt với thực tế, lại biết hắn luôn luôn bên cạnh. Trong cơn mơ màng, cô thút thít, giơ tay đánh hắn, chỉ trích vì sao muốn bỏ lại một mình cô. Cô rất cô đơn, ngay cả một người để yêu thương cũng không có. Nhưng hắn lại nói: "Tôi sẽ làm người để cô yêu."

Chỉ một câu nói này đã dẫn dắt cô thanh tỉnh từ trong giấc mộng tận cùng của tuyệt vọng và hắc ám, mở mắt ra, một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời.

Hắn tỉnh lại từ bao giờ, chăm chú nhìn vẻ mặt có chút hốt hoảng của cô. "Có khỏe không?" Hắn cho rằng, cô hẳn là sẽ kích động đến mức nhảy dựng lên, thuận tiện thưởng cho hắn một cái tát. Dù sao, không phải cô gái nào cũng có thể chấp nhận chuyện vừa mở mắt tỉnh lại liền phát hiện mình đang nằm trong lòng một gã đàn ông xa lạ, kích thích như vậy.

Hắn ngồi dậy, co duỗi cánh tay, làm cho tay trái bị đè ép cả một đêm giảm bớt cảm giác tê dại. "Tôi nghĩ, tôi cần phải giải thích!"

"… Cám ơn!" Cô thấp giọng.

Cao Dĩ Tường nhíu mày, lập tức câm miệng. Tiết kiệm những lời biện giải dư thừa, hắn nhảy xuống giường với lấy chiếc áo sơ mi. Hôm qua lúc đút cho cô uống thuốc, bị cô nôn ói dính đầy lên áo. Hắn phải cởi ra, giặt xong liền tùy ý phơi trên lưng ghế dựa. Nó vẫn còn có chút ẩm ướt, nhưng cũng hết cách. Hắn mặc vào, rồi tùy ý cài vội mấy cái nút áo, mở cửa đi ra phòng bếp.

"Ăn bánh mì được không? Tôi chỉ biết làm món này thôi." Chiên thêm mấy quả trứng ốp la là ok, hắn luôn không đặt nặng vấn đề ăn uống.

Cô theo sau hắn, nhìn hắn rửa nồi niêu, bắc chảo, động tác lanh lẹ chiên hai quả trứng ốp la.

"Tôi biết làm rất nhiều món ăn…" Cô nói khẽ.

Cao Dĩ Tường liếc mắt nhìn cô một cái. "Nơi này là một phòng trọ bình dân. Bà chủ rất tốt bụng, đồ dùng trong phòng bếp đều tùy chúng ta sử dụng. Nhưng trong tủ lạnh chẳng có mấy nguyên liệu nấu ăn, cô biết làm cũng vô dụng."

"Trong nhà tôi có!" Thanh âm dừng lại… Nhưng cô đã lâu rồi không mở tủ lạnh, bởi vì cho dù có nấu cũng chẳng còn ai ăn…

"Bây giờ ý cô muốn mời tôi đến làm khách sao? Cô tự mình trổ tài xuống bếp?"

"Phải…" Hắn có muốn không? Hắn có muốn ăn không?

"Nghe qua thật hấp dẫn." Cầm hai lát bánh mì, kẹp trứng vào rồi đưa cho cô, lại lấy từ trong tủ lạnh ra hộp sữa tươi, rót một ly cho cô.

"Đúng rồi, Tương! Ờ!"

"Nguyễn Quân Tương." Cô nhanh chóng tiếp lời. "Tôi tên là Nguyễn Quân Tương, người nhà thường gọi là Tương Tương."

Cái tên đó, mấy đêm trước thật ra hắn cũng đã kêu gọi rất nhiều lần, có thể dỗ dành cô từ trong cơn thút thít bình tĩnh trở lại.

"Tôi muốn hỏi, trường học đã khai giảng chưa? Cô không lên lớp, cũng không xin phép, không cần lo sao?"

"Xin phép rồi…" Lo tang gia.

"Vậy ăn xong bữa sáng này, tôi đưa cô trở về thành phố. Chắc thiếu nhiều tiết học lắm rồi, cẩn thận không lại bị đuổi học."

Cô ngước mắt, trầm mặc nhìn hắn.

Vậy… chỉ vậy thôi sao?

Thật vất vả lắm mới nắm được một cánh tay ấm áp, cứ như vậy để mặc nó trôi qua ngón tay sao?

Cô đã rất sợ bốn bức tường lạnh như băng, phòng ở trống không ngay cả nói chuyện cũng có tiếng vang, khóc hay cười cũng không có người hưởng ứng…

Dùng xong bữa sáng, hắn từ biệt bà chủ phòng trọ rồi chở cô về thành phố. Hắn nói chiếc xe này là sau khi học hết đại học đã dành dụm được một số tiền từ tiền lương làm thêm, mua được từ tiệm bán xe cũ, nhưng tính năng không tệ, vẫn luôn theo hắn lên núi xuống biển.

"Làm thêm?" Là vì gia cảnh hay tính độc lập, cô không có hỏi.

"Đúng rồi. Tiệm chụp hình, nhà hàng, chuyển phát, tôi có không ít kinh nghiệm làm thêm. Cô không có sao?"

"Không có…" Cha mẹ luôn chăm sóc cô rất chu đáo.

"Có rảnh thì thử xem, rất thú vị." Cuộc sống thực phong phú.

Đưa cô về đến dưới lầu nơi cô ở, hắn thay cô cởi bỏ dây an toàn rồi giao gói thuốc cho cô. "Nhớ phải uống thuốc đúng giờ, một ngày ba lần sau mỗi bữa ăn. Tôi chỉ đưa cô đến đây thôi."

Cô yên lặng tiếp nhận gói thuốc, xuống xe, vẫn không nhúc nhích nhìn theo hắn đi xa rồi dần dần bị bao phủ trong đám xe cộ dày đặc.

Cao Dĩ Tường quay đầu lại. Cô vẫn luôn nhìn về hướng hắn rời đi, không hề nhúc nhích. Hắn thực hận bản thân vì sao thị lực lại tốt như vậy, ngay cả biểu tình mờ mịt của cô lúc này cũng thấy rõ ràng rành mạch. Hắn thở dài, đang chạy đột nhiên quay đầu xe lại, không để ý đến đám xe cộ phía sau không ngừng thúc còi kháng nghị. Hắn xuống xe, dừng lại trước mặt cô.

"Sao không vào nhà đi?"

"Tôi không biết… tên của anh." Cô cúi đầu, nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy gì.

"Cao Dĩ Tường. Trời rất cao, thật rộng lớn, cho nên phải bay lên mới nhìn rõ." Hắn trả lời như thế.

Cho nên, tất cả thống khổ cùng thoái trào đều sẽ qua đi. Thế giới thật rộng lớn, cuộc sống của cô đang muốn cất cánh. Trải qua được thời gian này, đó là trời cao biển rộng.

Thoáng nhìn thấy cô nắm chặt gói thuốc, từng đốt ngón tay trở nên trắng bệch, mỗi góc ngách trong trái tim hắn lại một lần nữa mềm dịu. Hắn đưa tay nắm lấy, xoa xoa truyền hơi ấm cho những ngón tay lạnh lẽo của cô, giống như mấy đêm trước.

"Chuyện mời tôi ăn cơm, không phải chỉ là lời khách sáo đấy chứ?"

"Không phải…"

"Vậy ngày mai tôi chờ thưởng thức tài nấu nướng của cô." Hắn vỗ vô lưng cô trấn an. "Vào đi thôi."

"Được…" Có lẽ hắn chỉ lừa cô, nói vậy chỉ để muốn đuổi cô vào nhà mà thôi, nhưng cô lựa chọn tin tưởng. Cô sẽ làm một bữa cơm tràn đầy thức ăn, chờ hắn đến.

"Tương Tương." Hắn bỗng nhiên lên tiếng gọi cô lại. "Tôi chỉ hỏi một lần. Cô đến bờ biển, không phải là có suy nghĩ gì dại dột đấy chứ?"

"… Không phải."

Vậy là tốt rồi. Hắn gật đầu. "Tối mai gặp."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 2

EDITOR: DOCKE

Nấu cơm? Nguyễn Tương Quân đứng trước cửa tủ lạnh, hốt hoảng nghĩ. Đã bao lâu rồi cô không tự mình xuống bếp? Cảm giác giống như là chuyện từ kiếp trước vậy.

Mẹ nói cô nấu mỳ Ý sốt rượu vang rất ngon. Cha cô thích nhất là món thịt nướng của cô. Nhưng cholesterol quá cao, cô luôn không cho ông ăn nhiều. Em trai thích ăn trứng chiên. Mỗi lần đều nằng nặc đòi trộn chung với cơm, bữa đó thế nào cũng ăn thêm mấy chén. Cục cưng trong bụng mẹ còn chưa được sinh ra. Cô không kịp hỏi cục cưng thích ăn món gì, chị hai sẽ làm cho bé ăn…

Phục hồi lại tinh thần, cô lau nước mắt, bắt đầu thanh lý tủ lạnh, đem đổ tất cả đồ ăn hư chất trong một tháng qua rồi ra chợ mua nguyên liệu nấu ăn tươi mới nhất về.

Khách sắp đến rồi, cô phải nhanh tay lên mới được. Đã lâu rồi không có người ăn mấy món cô nấu…

Khi tiếng chuông cửa vang lên, cô cũng vừa vặn bưng món cải trắng cuối cùng dọn lên bàn.

"Từ cửa đã ngửi thấy mùi hương rồi, tôi có đến trễ quá không?"

"Không có." Hắn không có lừa cô, hắn thực sự đã đến — … Cô khẽ nở một nụ cười, nhẹ đến mức dường như không thấy, rồi dẫn hắn đi đến bàn ăn. "Chỉ là mấy món ăn gia đình, tôi không biết anh thích ăn món gì…"

Cao Dĩ Tường đi lên nhìn một lát. "Trông chúng thật là ngon. Tôi không thể chờ nổi, chỉ muốn nếm thử hương vị của chúng ngay thôi."

"Tôi xới cơm cho anh nhé."

"Được, cám ơn."

Hắn ăn rất nhiệt tình. Thức ăn trên bàn gần như hết sạch. Nhưng cô vẫn lưu ý đến hắn thích ăn lạt. Khi ăn đến canh gà hầm thì đặc biệt rất từ tốn, làm như đang rất hưởng thụ, nhấm nháp từng chút hương vị.

Sau khi ăn xong, cô dọn dẹp chén đĩa, hắn cũng giúp cô lau bàn.

Sau đó, bọn họ ngồi ở phòng khách, mở nhạc lên nghe, vẫn cảm thấy rất yên tĩnh.

Hắn thấy phòng khách có bày biện di ảnh. Người nhà qua đời không đầy một trăm ngày, một mình sống trong căn phòng vốn tràn ngập tiếng cười vui vẻ, trong lòng cô nhất định rất không dễ chịu.

Vì thế, hắn mở miệng mời. "Cuối tuần này, có muốn đi cùng tôi đến bờ biển chụp ảnh không?"

"Chụp ảnh?"

"Chẳng phải cô muốn học chụp ảnh sao?" Hắn nhắc nhở đến lần đầu gặp cô. "Tôi là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp. Cô mời tôi ăn cơm, tôi sẽ dạy cô chụp ảnh."

Muốn học sao? Thật ra không phải.

Chỉ là cô nhớ lại lúc cha còn sống, bộ dáng khi ông chọn lựa chiếc máy ảnh để mua tặng cho cô rất nghiêm túc. Sau khi tai nạn xảy ra, cô luôn cảm thấy rất hối hận, những bức ảnh cô chụp chung với người nhà quá ít. Nếu trước kia chịu chụp nhiều một chút, sẽ không phải như bây giờ, muốn ngắm nghía thêm một chút biểu cảm của bọn họ cũng không có cách nào.

"Tất cả vẻ đẹp của sự vật đều có kỳ hạn, một khi đã trôi qua, chính là trôi qua. Cho nên, chụp ảnh là một chuyện rất tốt, nó có thể lưu lại những khoảnh khắc xinh đẹp. Sau này nếu nhớ lại, liền có thể tìm về được tâm tình cùng cảm giác đương thời." Bởi vậy, hắn học chụp ảnh, cất chứa từng chút từng chút khoảnh khắc tốt đẹp.

Nghe qua quả là không sai…

"Tôi muốn học." Muốn giữ lại tất cả sự vật đáng nhớ bên người giờ phút này, mai sau không phải tiếc nuối.

“Được, bảy giờ sáng chủ nhật, không được ngủ quên đâu đó!”

Đằng đẵng một tháng trời, hắn mang cô theo lên núi xuống biển, dạy cô lấy cảnh thế nào, vận dụng tiêu cự, quang quyển, màn ảnh ra sao, nắm giữ kỹ xảo quay chụp. Ngoại trừ thời gian cô lên lớp, còn lại hầu như bọn họ đều ở cùng nhau. Cô học rất nhanh, cũng học rất giỏi. Hiện tại, cứ vớ lấy cái máy ảnh là sẽ chụp loạn xạ, đặc biệt là rất thích lấy hắn ra làm chuột bạch.

Cúi đầu suy xét menu nhà hàng, bị cô chụp lại.

Khuôn mặt nghiêng chuyên chú lái xe, cô cũng chụp.

Chợp mắt một chút, cô cũng chụp.

Bất kể lúc nào, ở đâu, mọi sinh hoạt trong cuộc sống hàng ngày cô đều có thể chụp. Ngay cả khi hắn ăn cơm, nói chuyện cũng không buông tha. Thậm chí hắn từng kháng nghị với cô: “Này, tôi đi toilet mà cũng chụp sao, cô biến thái quá rồi đó?”

Kỳ thực hắn rất hiểu loại cảm giác này. Lúc ban đầu khi hắn mới tiếp xúc với máy ảnh cũng là như vậy. Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu máy ảnh cũng không rời tay. Ngay cả mấy món ăn ngon trên bàn cũng ngứa tay muốn chụp lại.

Hắn không để ý chuyện mình phải là bia sống cho cô. Có chuyện để chuyên chú học tập, sẽ phân tán nỗi đau thương mất đi thân nhân của cô.

Dạo này trông cô tốt hơn rất nhiều. Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy khóe miệng cô nhợt nhạt hiện lên một nụ cười không rõ ràng.

Một ngày sau giữa trưa, hắn đang ở trong phòng rửa ảnh xử lý mấy bức hình, tất cả đều là thành quả mấy ngày gần đây của cô. Di động kêu vang, hắn thuận tay bắt máy.

“Alo? Tiểu La?”

“Cao đại nhiếp ảnh gia. Báo cho cậu một tin tức tốt đây. Tôi đã giúp cậu thỏa thuận xong một case rồi. Cậu có biết là đi đâu không? Là Tây Tạng nha! Nhà xuất bản đó muốn xuất bản một loạt hình phong tình đại mạc. Rời khỏi Đài Loan, đạp khắp các vùng đất trong thiên hạ, đây chẳng phải là bước đi đầu tiên của cậu hay sao. Ngẫm lại mà xem, thảo nguyên bao la, bầu trời mênh mông vô bờ, dê họp thành đàn!”

“Từ chối.”

“A, a, tôi biết ngay là cậu nhất định sẽ rất vui mà. Không cần phải quá yêu tôi, tôi biết! Cái gì?”

“Tôi nói từ chối.” Cao Dĩ Tường lặp lại một lần nữa.

“Vì sao?” Người đại diện vô cùng sửng sốt, phản ứng không kịp. Thời gian trước hắn còn nói muốn tận mắt chứng kiến phong cảnh ở đại mạc. Bây giờ có một cơ hội tốt nhất tham gia vào một đoàn chụp ảnh chuyên nghiệp, đó không phải là điều hắn luôn theo đuổi bấy lâu hay sao?

“Tạm thời tôi không đi được.” Hắn nhớ đến Nguyễn Tương Quân. Hắn không hiểu vì sao mình lại đối xử tốt với cô như vậy. Giờ phút này, bên cạnh cô không thể không có người. Nói trắng ra hai người không thân cũng chẳng quen, nhưng bắt đầu từ khi mới gặp, không hiểu sao đã không thể yên lòng về cô.

Chậc, ràng buộc! Hắn đã nói hai chữ đó rất phiền toái, quả nhiên không sai.

“Cậu! Không cần quyết định quá nhanh như vậy. Dù sao thì mùa xuân sang năm mới khởi hành, cậu cân nhắc kỹ lại xem sao. Nếu thay đổi chủ ý thì nói lại với tôi một tiếng.” Quen biết nhiều năm, Tiểu La rất hiểu hắn. Bây giờ mà từ chối, về sau hắn sẽ tiếc hận.

Kết thúc trò chuyện, Cao Dĩ Tường đi ra khỏi phòng rửa ảnh.

Cô đang nghiêng người nằm cuộn tròn trên ghế sofa. Khuôn mặt ngủ yên xem ra thật bình tĩnh.

Hắn im hơi lặng tiếng đi đến bên cạnh cô, ngồi trên thảm lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ gần như đều ở cùng nhau. Hắn tận hết khả năng không để cô phải ở một mình. Sống trong không gian nhà rộng lớn trống rỗng, rất dễ làm cho cô bị cuốn vào lốc xoáy bi thương tăm tối, bị nỗi cô đơn cắn nuốt.

Nhưng mà, nơi này chỉ là chỗ ở tạm thời của hắn. Hắn cũng không có cách gì giữ cô lại bên cạnh lâu dài. Nên làm thế nào bây giờ?

Hắn than nhẹ, không hiểu mình có thể làm bạn với cô bao lâu.

Hắn rất hiểu biết bản thân. Hắn không thuộc loại người có thể ở mãi một chỗ, bất kể là nơi nào đều chỉ là nơi dừng chân ngắn ngủi. Đã không thể phát triển quan hệ lâu dài, vậy đừng bắt đầu thì tốt hơn.

Đúng không? Làm như vậy là đúng đi…

Năm đó, cô mười chín, hắn hai mươi tư. Hắn cùng cô vượt qua mùa đông giá rét nhất, cũng dẫn cô thoát khỏi mùa đông đen tối nhất của cuộc đời.

Năm sau, mùa xuân đã đến, cỏ cây nảy lộc đâm chồi. Hắn giúp cô xử lý căn phòng ban đầu của cha mẹ đã thuê, tìm một căn nhà không quá lớn dành cho một người ở, để cô khỏi phải thấy cảnh nhớ người.

Hắn nói: "Căn nhà này mặc dù có rất nhiều kỷ niệm, nhưng cô có thể chôn giữ nó trong lòng, khi nào nhàn rỗi có thể lấy ra nhớ lại cũng được. Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, con người nhất định phải luôn tiến về phía trước, không thể vĩnh viễn đứng yên một chỗ được."

Cô nghe hiểu được, đem tất cả tưởng niệm về cha mẹ hóa thành những kỷ niệm trân quý nhất, chuyển ra khỏi căn nhà cũ. Họ tìm được một căn nhà cho thuê ở Thiên Giao, cách nội thành chừng 40 phút đi xe. Nhưng hoàn cảnh rất thanh u, trước nhà có một cái sân nhỏ được vây quanh bởi một hành rào trúc, trồng đủ loại hoa cỏ. Cô rất thích, hơn nữa cảm thấy hắn là hắn cũng thích. Hắn giúp cô làm một cái hộp thư bằng gỗ tràn ngập phong cách điền viên, đặt ngoài cạnh cửa gần hàng rào trúc. Sau khi sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, hắn nói với cô:

"Tương Tương, tôi phải đi."

"Đi?"

"Công tác, mấy ngày nữa sẽ xuất phát."

"Đi đâu? Một tuần có về tới không?" Hắn thường dẫn cô lên núi xuống biển lấy cảnh, cũng từng vì muốn chụp ảnh mặt trời mọc trên núi Ali mà hai người phải thức đêm không ngủ để chờ đợi. Cô cho rằng lần này hắn nói cũng chính là như vậy.

"Chỉ sợ không có cách nào." Xe bán, căn nhà thuê cũng đã xử lý xong, trong khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không trở về.

Thế giới, không phải chỉ có một đất nước Đài Loan. Từ trước đến nay, hắn luôn muốn chạy ra ngoài, ngắm nhìn thế giới rộng lớn. Đây cũng chính là ước nguyện ban đầu khi hắn học chụp ảnh: Dùng màn ảnh thu nhận tất cả cảnh đẹp trong thiên hạ. Chưa từng có một khắc nào hắn quên đi giấc mộng của mình. Rời khỏi Đài Loan, chính là bước đi đầu tiên.

"Tương Tương, cô phải tự mình bảo tròng, tôi chỉ có thể cùng cô đến đây thôi." Còn nữa, hắn sẽ không chống đỡ nổi, không xong.

Cô ngơ ngác, trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp thu được lời hắn nói.

Vì sao lại nói như vậy? Hắn muốn đi thật lâu ư? Sau này bọn họ không thể gặp lại sao?

"Anh còn quay về đây nữa không?" Cô vội vàng hỏi.

"Ừm…" Hắn trầm ngâm thật lâu. "Nếu đến lúc đó cô còn chưa quên tôi, tôi sẽ trở về thăm cô."

"Nhất định phải liên lạc với tôi đấy…" Không thể tùy hứng yêu cầu hắn ở lại, chỉ có thể yếu ớt khẩn cầu hắn cho cô một chút tin tức của hắn.

Ba ngày sau, hắn lên đường. Thu thập hành lý đơn giản, cứ vậy biến mất khỏi cuộc sống của cô. Một ngày, hai ngày, ba ngày, cô đếm từng ngày. Khi vừa tròn một tháng thứ nhất, trong hộp thư bằng gỗ do hắn tự chế kia, cô phát hiện ra tấm bưu thiếp của hắn. Hắn đã hứa rồi, sẽ cho cô biết một chút tin tức.

Tháng thư hai, cô nhận được một tấm bưu thiếp chụp hồ nước tuyệt đẹp. Hắn muốn để cô hình dung những cảnh đẹp mà hắn đã đặt chân đến. Sau đó nói, hắn phơi nắng đen thui rồi.

Tấm bưu thiếp của tháng thư ba là một đàn dê đông nghịt. Hắn nói về cảm xúc của mình khi lần đầu tiên bị cả đàn dê vây quanh. Còn kể rằng khi cắt lông dê, không cẩn thận bị cắt trúng tay.

Tấm bưu thiếp của tháng thứ tư là cao nguyên mênh mông vô bờ. Hắn nói cũng may hắn không mắc chứng sợ độ cao. Cảnh sắc thật sự rất rộng lớn.

Bưu thiếp tháng thứ năm, hắn nói các cô nương ở Tây Tạng uyển chuyển hàm xúc đa tình. Có nhân viên đồng hành công tác, lập tức làm giảm bớt nỗi buồn tha hương.

Tháng thứ sáu, hằn hàn huyên về tín ngưỡng dân tộc ở địa phương. Cuối thư còn kèm thêm một câu: Còn nhớ tôi không?

"Còn nhớ tôi không?" Cô biết ý tứ của hắn trong câu hỏi này.

Nhớ, hắn sẽ tuân thủ lời hứa, trở về thăm cô; Còn nếu đã quên, từ nay sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Thì ra, cái mà hắn gọi là "Chỉ sợ không có cách nào", là đằng đẵng nửa năm. Có khi, cô lên lớp học được một nửa, có máy bay bay qua, sẽ nhìn lên bầu trời tưởng tượng không biết chiếc máy bay này bay đi nơi nào, có thể đưa hắn trở về hay không? Cô đọc câu hỏi kia, ngây ngốc hồi lâu.

Vốn dĩ cô có thể quên, thực sự có thể, nếu như hắn cứ mãi không xuất hiện.

Hắn nói về tín ngưỡng, cô không hiểu lắm. Nhưng đối với cô mà nói, mỗi một câu nói của hắn, chính là tín ngưỡng.

Trước sau cô luôn nhớ mỗi một câu nói hắn từng nói với cô, nghiêm túc qua ngày. Có hắn cùng cô vượt qua mùa đông đó, rất ấm áp. Cô có thể đem sự ấm áp mà hắn trao cho cô, cùng với những kỷ niệm với người thân cất chứa trong tầng dưới cùng của trí nhớ và tiếp tục đi về phía trước, giống như lời hắn đã từng nói với cô.

Nhưng mà –

Hắn luôn xuất hiện vào đúng những thời điểm trí mạng nhất, ngang nhiên xâm nhập vào trái tim không thể phòng bị của cô.

"Nguyễn Tương Quân!" Bước ra khỏi cửa giảng đường, phía sau truyền đến tiếng gọi to, cô dừng lại, quay đầu cười yếu ớt. "Lớp trưởng, có việc gì sao?"

"Chuyện đó!" Vốn là một nam sinh rạng rỡ như ánh mặt trời, vừa đến trước mặt cô liền có vẻ co quắp, hơi hơi đỏ mặt. "Cuối tuần khoa chúng ta có buổi giao lưu với khoa Tư Quản, cậu có muốn đi không?"

"Cuối tuần ư?" Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút. "Hôm đó là sinh nhật của mình."

"A, là vậy sao?" Nam sinh tương đối bất ngờ. "Vậy hay là mình cũng không đi, mình! Cậu!"

Sinh nhật của cô có liên quan gì với hắn chứ?

Cô hiền lành nhợt nhạt nhắc nhở hắn. "Cậu là chủ sự mà."

"A, đúng vậy!" Hoàn toàn đã quên mất chuyện này.

Nam sinh nhụt chí xụi vai xuống.

"Hôm đó mình cũng có hẹn rồi." Cô nói thêm một câu.

"Vậy hay là… Buổi chiều cậu có rảnh không? Mình chúc mừng cậu trước?"

Nguyễn Tương Quân chăm chú nhìn hắn một lát, gật đầu. "Được."

Vì thế, hắn đưa cô đi dạo phố, xem phim, chơi trò chơi giành được cho cô một con chó bông thật lớn làm quà sinh nhật. Rõ ràng hắn bị mắc chứng sợ độ cao, còn học đòi lãng mạn cùng cô ngồi vòng đu quay. Tên này thích cô, hầu như cả lớp đều biết. Chính hắn vẫn không phủ nhận, theo đuổi rất nhiệt tình, cũng thật chân thành.

Nếu như, nếu như người kia vẫn mãi không xuất hiện, nói không chừng cô sẽ trân trọng người trước mắt, sau đó từ từ động lòng, gửi gắm tình cảm của mình. Cô nghĩ mình sẽ như vậy.

Cố tình, hắn lại xuất hiện.

Ngay vào cuối tuần đó, sinh nhật của cô, cũng là kỳ hạn cuối cùng cô định ra cho mình.

Kỳ hạn đó là một ước định cô tự đặt ra cho mình. Cô nói với bản thân – Hai mươi tuổi, bước qua một gia đoạn mới của cuộc đời, nếu hắn xuất hiện, cô sẽ không chút do dự trao thân cho hắn. Nếu không có, cô sẽ đem ký ức về mùa đông năm đó cùng với một hộp chứa đầy ảnh chụp và một thùng bưu thiếp, thu hồi tất cả, sau đó tiếp nhận con đường mới, con người mới.

Ngày đó, cô đợi mãi cho đến đêm, thức ăn trên bàn cũng lạnh.

Ngửa đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã là mười một giờ năm mươi phút, tuổi mười chín sắp qua. Cô thong thả thu dọn những bức ảnh được bày ra khắp giường, đầu ngón tay không muốn xa rời, mơn trớn từng khuôn mặt của hắn: chính diện, bên sườn, hắn chuyên chú, hắn nói chuyện, hắn nhấm nháp món ngon, hắn tựa vào vai cô chợp mắt… Có nhiều khuôn mặt như vậy, khắc thật sâu trong trái tim cô, trở thành kỷ niệm sâu nhất, không muốn xa rời nhất của tuổi mười chín.

Khi tiếng chuông cửa vang lên, cô tiến ra mở cửa. Bất ngờ nhìn thấy người đàn ông ấy trở về, phong trần mệt mỏi, mặt đầy vẻ phong sương.

Người đàn ông đã biến mất khỏi cuộc sống của cô đằng đẵng sáu tháng trời, hôm nay lại trở về.

"Hi! Đã lâu không gặp." Cao Dĩ Tường đứng ngoài cửa râu không cạo, mái tóc dài bị gió thổi loạn, toàn thân đều mang dáng vẻ lang thang nhưng lại hào sảng, gợi cảm đến chết người.

Cô chỉ ngây ngốc, khó tin nhìn hắn.

"Ánh mắt đó là sao đây? Không phải đã quên tôi rồi đấy chứ?" Hắn nửa đùa nửa thật.

Cô lắc đầu, lại lắc đầu, nói không ra lời. Nước mắt rơi xuống vừa nhanh vừa vội, ngay cả cô cũng không biết vì sao.

"Tương Tương, sinh nhật hai mươi tuổi vui vẻ." Hắn dịu dàng nói nhỏ.

"Anh… nhớ ư?" Hắn gấp gáp trở về, hơn nữa còn nhớ được ngày này – … Cô câm lặng, trái tim trầm luân nhanh đến nỗi chính cô cũng không thể khống chế.

"Đương nhiên." Vốn dĩ đặt vé đi chuyến đầu tuần tới, nhưng lòng hắn luôn nhớ hôm nay là sinh nhật của cô nên đã vội vàng kết thúc công tác chụp ảnh, về sớm một ngày. Hắn vừa xuống máy bay liền chạy thẳng đến nhà cô. Cứ cảm thấy, ít nhất sẽ nói với cô một câu "Sinh nhật vui vẻ".

Đối với người khác mà nói, sinh nhật có lẽ chẳng có gì quan trọng, nhưng nó lại là ngày dễ dàng làm cho cô nhớ đến người nhà nhất. Hắn không muốn để cô một mình mang theo bi thương, cô linh vượt qua sinh nhật lần thứ hai mươi này.

Cho nên, hắn gấp gáp về sớm một ngày.

"Không hoan nghênh tôi cùng cô trải qua sinh nhật lần thứ hai mươi sao?"

Hắn không có cơ hội nói nữa, bởi vì vòng tay ôm xiết cùng nụ hôn triền miên của cô đã không cho hắn có thời gian rảnh để suy xét hay mở miệng.

Tất cả chuyện này đã xảy ra như thế nào? Sáng sớm, khi ánh rạng đông từ song cửa sổ chiếu lên da thịt lõa lồ của hắn, Cao Dĩ Tường rơi vào trầm tư thật sâu. Vòng tay ôm xiết của cô khiến hắn xác nhận mình thật sự được hoan nghênh. Đầu tiên, bọn họ dùng cơm. Thưởng thức những món ăn gia đình hiếm hoi hồi lâu, hắn mới phát hiện trên bàn hầu hết đều là những món ăn yêu thích của hắn.

Sau đó hắn đi tắm, gội rửa sạch sẽ. Toàn thân khoan khoái trở lại phòng khách, cùng cô tán gẫu về cuộc sống trong nửa năm qua, kể cho cô nghe những cảnh đẹp khắp nơi mà hắn được chứng kiến.

Hắn tặng cho cô một cái chuông gió thủ công, nói với cô: "Khi nhìn thấy nó, liền cảm thấy cô hẳn là sẽ thích, liền mua ngay."

Bọn họ có uống chút rượu, nhưng cũng chỉ là một chút, không đến mức say sưa.

Sau đó lại tiếp tục tán gẫu, bọn họ dựa vào nhau càng lúc càng gần. Nhớ mang máng, đầu tiên cô hôn lên môi hắn trước, hắn theo trực giác đáp lại. Sau đó dây dưa thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, bạo liệt. Từ sofa xuống đến sàn nhà, quần áo từng món từng món rời khỏi thân thể họ. Hắn hôn lên môi cô, rồi đến gương mặt, gáy, bộ ngực cùng với mỗi một tấc da thịt. Sau đó, phấn khởi tìm kiếm đến vùng ẩm ướt mà nhuyễn ngấy của cô, xâm nhập thật sâu. Nghe thấy tiếng rên đau khe khẽ của cô, lý trí thoáng chút trở về, hắn đứng dậy, lùi lại, ôm lấy cô đi đến chiếc giường đôi mềm mại, lại một lần nữa thong thả đẩy vào, dịu dàng dẫn đường cho cô. Qua đi, hắn không rời khỏi cô, tựa như mấy đêm đầu tiên quen biết cô, dùng vòng tay ôm ấp dày đặc che chở cô. Cả hai cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Hắn chỉ còn nhớ đến đó thôi.

Hắn không phải là một tên xử nam ngây ngô, duyên đến vô tình cũng đã từng có đến mấy lần nam nữ hoan ái, nhìn nhận chuyện này không đến mức nghiêm trọng. Hơn nữa, cô cũng đã trưởng thành, hắn chẳng cần phải có cảm giác tội lỗi như kẻ dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ. Mà đêm qua, tất cả thậm chí đều do cô chủ động khởi đầu.

Vấn đề là – Làm sao có thể cùng cô phát triển đến bước này? Hắn nghĩ cũng không hề nghĩ đến.

Nghiêng đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt còn đang ngủ say của cô. Cô ở trong lòng hắn, ngủ thật sự an ổn.

Với cô mà nói, cô giống như một lữ nhân vùi thân trong trời băng đất tuyết, đã lâu không có ai bầu bạn, nếu có thể tìm được sự an ủi, sẽ lập tức ngả vào hấp thu ấm áp. Cuộc sống của cô trong lúc thoái trào, người luôn ở bên cạnh cô là hắn, làm cho cô ỷ lại, leo lên.

Chuyện này cũng không khó lý giải, cô cần có một người bạn.

Còn hắn thì sao? Vì sao hắn cũng tùy vào bước đi rối loạn, tham gia vào trận tình kích động đêm qua? Hắn điều chỉnh góc độ, để mình có thể cẩn thận nhìn ngắm gương mặt cô rõ ràng hơn.

Nửa năm qua, mỗi khi đến một chỗ, hắn đều nhớ gửi về cho cô một ít tin tức chứ không giống như cánh diều đứt dây, mất đi liên hệ. Việc này trước nay hắn chưa từng làm với ai bao giờ.

Có những đêm thanh vắng ngồi một mình một chỗ, trong đầu hắn cũng vài lần hiện lên hình bóng của cô, thử đoán xem bây giờ cô thế nào, cuộc sống có thuận lợi vui vẻ hay không, có còn lén lút mỗi khi không có ai bên cạnh lại cầm di ảnh gia đình tưởng nhớ mà rơi nước mắt hay không…

Kết thúc công tác liền muốn trở về làm bạn đúng ngày sinh nhật cô. Thấy cô nấu một bàn đồ ăn, một mình đối mặt với bốn bức tường, trong lòng lại hơi hơi chua xót.

Thấy cô hốc mắt rưng rưng, chủ động ôm, bản năng đàn ông khiến hắn thầm muốn cùng cô thân mật hơn nữa.

Hắn tựa hồ, có chút hiểu được!

Vướng bận, ngay từ đầu đã có. Hắn không thể nào tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân do đâu, nhưng chân chân thực thực đã ghi tạc hình bóng cô trong đầu. Cô ở trong lòng hắn đã có một vị trí độc đáo mà người khác không thể có được. Hắn không định vị nó là tình yêu, như vậy rất trần tục. Đâu phải hắn chưa từng yêu, nhưng từ khi bắt đầu đến khi kết thúc một mối tình, chưa từng có ai để lại dấu vết gì trong lòng hắn được. Hắn nghĩ, mối quan hệ này

so với tình yêu còn đặc biệt hơn nhiều, có lẽ gọi là hồng nhan tri kỷ, đôi bên đồng cảm thông hiểu lẫn nhau.

Thân thể mềm mại trong lòng hơi cựa quậy, mở mắt ra.

"Chào buổi sáng." Hắn tươi cười với cô.

"Ơ, chào." Cô sửng sốt, đỏ mặt kéo cao chăn. Ánh mắt đảo liên hồi, cố tình tránh né không nhìn hắn.

"Tìm quần áo sao? Hắn là ở phòng khách." Nếu như hắn nhớ không lầm.

"Ơ…" Hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn để người trần xuống giường, rồi khi trở về đã mặc xong chiếc quần dài, hơn nữa còn thu hồi quần áo hôm qua bị phân tán ở phòng khách.

"Nếu không ghét bỏ tôi chỉ biết làm món bánh mì trứng ốp la, bữa sáng để tôi làm cho. Cô có thể từ từ dậy cũng được, có lẽ tắm một cái sẽ thoải mái hơn." Dù sao tối qua cũng là đêm đầu tiên của cô, không khỏe là tất nhiên. Hắn đoán, bây giờ nhất định là cả người cô đều đau nhức. Chờ lúc cô đi ra, hắn đã chiên xong trứng, đang nướng bánh mì.

"Bánh mì thích nướng giòn một chút, đúng không?" Hắn quay đầu, nhẹ nhàng vừa hỏi vừa tắt bếp. Đưa cho cô đĩa trứng bảy phần chín ba phần sống, lại quết tương dâu lên bánh mì. Cô yêu thích vị chua chua ngọt ngọt, bánh mì tách ra chấm với trứng ôp la bảy phần chín ba phần sống.

Nguyễn Tương Quân im lặng dõi theo mỗi một động tác của hắn. Nửa năm, hắn vẫn còn nhớ rõ khẩu vị cùng thói quen của cô…

"Việc học ở trường có tốt không?" Vẻ mặt hắn thoải mái, vừa thu dọn vừa thuận miệng hỏi thăm.

"Cũng tốt." Thật ra học kỳ này còn được lĩnh học bổng nữa.

"Bạn học thế nào? Có hay qua lại không?" Tính cô sống nội tâm lại không hay nói chuyện, dễ dàng làm cho mọi người quên mất sự tồn tại của cô. Hắn lo lắng với cá tính của cô như vậy, nếu là người không có tâm chủ động tiếp cận, tìm hiểu cô, sẽ thật dễ dàng phân cô vào loại người quái gở.

"Cũng tốt lắm."

"Ừm." Hắn gật đầu, đưa ngón tay thay cô lau vết tương trên khóe miệng. "Cô đó, phải tham gia hoạt động lớp nhiều vào, đừng cứ nhốt mình trong nhà, như vậy không tốt cho cô đâu." Từng câu từng chữ, tất cả đều là những lời quan tâm dặn dò cô.

Cô bỗng nhiên có một loại ảo giác, bọn họ giống như một đôi vợ chồng mới cưới, ôn tồn cùng nhau thức dậy, dùng chung bữa sáng, tán gẫu nhưng việc lặt vặt hàng ngày. Bầu không khí an lành ấm cúng rót thẳng vào tim.

"Anh thì sao? Công tác đã xong chưa?" Cô không ngờ hắn thật sự sẽ trở về. Trước nay cô chưa từng nói cho hắn biết ngày sinh của mình. Có lẽ là vài lần trước cùng cô xem tư liệu nhà cửa, hắn đã ghi nhớ trong lòng rồi không quản ngàn dặm đường xa, chạy về bên cạnh chúc mừng cô.

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy hắn ở ngoài cửa, cô liền biết mình đã không còn cách nào tự chủ, trái tim đã chạy vội sang chỗ hắn rồi, liều lĩnh trầm luân.

"Phần việc của tôi coi như đã xong! Kế tiếp sẽ có hai tháng nghỉ ngơi."

"Vậy, anh đã định sẽ ở đâu chưa?" Cô nhớ là trước khi xuất ngoại, hắn đã trả lại phòng rồi, bây giờ làm sao?

"Mấy chuyện vặt đó do Tiểu La quản lý, tối nay sẽ gọi điện thoại cho hắn. Có gì không?"

"Nếu như chưa có chỗ ở, tôi muốn hỏi… anh có muốn vào đây ở không? Chỗ tôi vẫn còn phòng trống." Vốn là khách phòng kiêm nhà kho.

Hắn hơi nhíu mày, không suy nghĩ nhiều lắm, chợt đồng ý. "Tốt."

Vốn sợ hắn sẽ buông lời cự tuyệt, Nguyễn Tương Quân lúc này mới thở ra một hơi nãy giờ vẫn nghẹn trong lồng ngực, ý cười tràn ra. Quyết định này hình như đã khiến cho cô thật vui vẻ.

"Tôi đi thu dọn một chút!"

"Không vội." Hắn đưa tay giữa cô lại, buồn cười nói: "Ít nhất cũng phải ăn sáng xong đã chứ?"

"Ừm!" Cầm lấy miếng bánh mì quết đầy tương dâu, cô an tâm ăn sáng.

Cao Dĩ Tường bình tĩnh chăm chú nhìn cô khẽ nhếch khóe môi nở một nụ cười. Kỳ thực, cô vẫn luôn không thích ứng với cuộc sống đúng không?

"Tiểu La, tôi không qua đó đâu."

Sao vậy? Tôi đã sửa sang lại phòng đâu đấy cả rồi mà."

Cao Dĩ Tường rút một hơi thuốc. Từ ban công nhìn vào sẽ trông thấy hình bóng cô đi qua đi lại sắp xếp những công việc hàng ngày. Thoạt nhìn bận rộn nhưng bước chân lại rất nhẹ nhàng. Hắn xem, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

"Tôi có nơi khác để ở rồi." Hắn nói với di động.

"Hồ ly tinh nào vậy? Trúng mê hồn hương rồi à?" Tiểu La không chút suy nghĩ đã thốt ra câu này.

"Cái gì mà hồ ly tinh. Ăn nói phải chú ý một chút, người ta là con gái nhà lành."

"Nhà lành? A!" Chưa nói đối phương không đứng đắn nha, người không đứng đắn là hắn mới phải?

Hợp tác mấy năm, Tiểu La rất hiểu con người của hắn. Làm nghệ thuật thôi, chậc! Ngay cả nói chuyện tình yêu cũng vô cùng cá tính phóng khoáng. Đã chứng kiến mấy cuộc tình của hắn rồi, khi yêu thì vô cùng cuồng nhiệt, hừng hực khí thế, triền triền miên miên, nhưng khi chia tay lại vô cùng thoải mái, không mang theo một đám mây nào.

Có lẽ linh hồn hắn là một thể bất an định, làm cho hắn không thể lưu lại lâu dài bên cạnh bất cứ cô gái nào. Cũng có lẽ con gái không thể thích ứng với tính tình như cơn gió của hắn, dù đuổi theo kịp cũng giữ không nổi. Hắn là một gã tình nhân rất biết cách yêu, rất hiểu quan tâm, nhưng ai có thể chịu được bạn trai khi ở cùng nhau thì thật ngọt ngào, một khi có công tác liền đánh mất cuồng nhiệt, lên núi xuống biển mất tích cả mấy tuần lễ?

Về sau hắn nói: "Có lẽ tình yêu không thích hợp với tôi."

Có tình yêu, nhất định bị trói buộc. Đó lại là điều hắn không mong muốn nhất.

Nếu đem cân đo giữa tình yêu và tự do, hắn lựa chọn tự do cùng lý tưởng.

Điểm này, trong lòng Tiểu La hiểu rõ. Cao Dĩ Tường ở giai đoạn hiện tại, không phải cô gái nào có thể thay đổi.

"Đạo đức chút đi. Nếu không thể hứa hẹn, vậy thì đừng trêu chọc người ta nữa." Lỡ như đối phương nghiêm túc, không phải rất nghiệp chướng sao?

Con người hắn chỉ thích hợp chơi tình một đêm hoặc là loại con gái "Chỉ quan tâm đến những gì đã có, không cần thiên trường địa cửu", đó mới là cặp đôi hoàn hảo.

"Quan hệ của bọn này không giống như những gì cậu nghĩ đâu." Khóe mắt thoáng nhìn thấy cô ôm chăn bông, thân hình mảnh mai hầu như đã bị vùi lấp trong đống chăn bông xõa tung, hắn lập tức nói: "Tôi đang bận, không nói chuyện với cậu nữa."

Tắt máy, hắn bước nhanh tiến lên tiếp nhận chăn bông. "Để tôi." Vừa tung chăn hắn vừa nói: "Về sau mấy chuyện nặng nhọc này cứ bảo tôi một tiếng."

"Dạ." Cô nhợt nhạt mỉm cười, hỗ trợ lồng drap trải giường, san bằng góc chăn.

"Buổi trưa muốn ăn gì, tôi ra chợ mua."

"Hiếm khi có ngày nghỉ, sao lại phải ở nhà làm bà nội trợ? Chúng ta đi dạo ngắm cảnh, thuận tiện mang theo máy ảnh. Tôi muốn xem nửa năm nay kỹ thuật chụp ảnh của cô tiến bộ đến đâu rồi."

Lúc ban đầu dạy cô chụp ảnh là dùng chiếc máy ảnh đầu tiên hắn mua bằng số tiền tích tụ được trong lần kiếm tiền đầu tiên, có tình cảm rất đặc biệt. Hắn luôn giữ lại cho đến nay, sau này bởi vì thấy cô dùng tương đối thuận tay nên trước khi rời đi vào nửa năm trước đã đưa nó cho cô.

"Thật ra…" Chưa tiến bộ thêm bước nào.

Cô nuốt lại lời nói. Cô biết máy ảnh kia có ý nghĩa thế nào với hắn, cũng luôn cẩn thận cất giữ. Nhưng từ khi hắn rời đi, cô chưa từng dùng nó chụp thêm bất kỳ tấm ảnh nào.

Tìm không thấy giá trị để nắm giữ, so với trong trí nhớ, sự vật trước mắt không đủ tốt đẹp. Ngay cả niềm cảm hứng muốn chụp lại cũng không có. Nhưng mà, bây giờ hắn đã trở lại… Hắn đã trở lại, màn ảnh của cô lại có mục tiêu.

Nguyên Tương Quân chăm chú nhìn hắn, ánh mắt dần dần ấm lên.

Đằng đẵng hai tháng, ngày nghỉ của hắn hầu như đều dành hết cho cô.

Du sơn ngoạn thủ, bên cạnh nhất định có cô.

Đưa cô ra trung tâm mua sắm, dạo phố, hắn giúp cô xách đồ.

Lúc không ra khỏi nhà, cũng có rất nhiều chuyện hai người có thể làm cùng nhau: Thuê phim nhựa về xem, nói chuyện phiếm, chơi cờ, chơi ghép hình.

Cô nhất thời cao hứng, nói: 'Không hiểu nếu muốn ghép một bức hình to bằng diện tích bức tường nhà mình thì phải mất bao lâu nhỉ? Thật muốn dùng một tác phẩm kinh điển của anh chế thành ghép hình, ghép lại dán lên bức tường kia, nhất định sẽ rất đồ sộ."

Hắn trả lời cô: "Em điên rồi." Vậy sẽ mệt chết mất.

Cũng có đôi khi, tự cô an tĩnh ngồi đọc sách, chuẩn bị thi kiểm tra còn hắn đọc tạp chí. Mỗi người ngồi một chỗ làm chuyện của mình, lẳng lặng làm bạn với nhau.

Đương nhiên, hắn cũng có những mối quan hệ riêng của mình, nhưng đều tranh thủ thời gian cô lên lớp để ra ngoài. Thời gian khác, hơn phân nửa đều dành cho cô.

Bọn họ cũng không có ai đả động hay giải thích gì về cái đêm chệch đường ray kia, làm như chuyện đó chưa từng xảy ra vậy. Họ chỉ dụng tâm cảm thụ, quý trọng cuộc sống có nhau bầu bạn.

Mãi đến khi, hắn lại một lần nữa rời đi.

Năm hai mươi tuổi, cô giang rộng vòng tay chào đón hắn trở về, trao gửi đêm đầu tiên. Khi một lần nữa nhìn hắn rời đi, lần đầu tiên, cô cảm nhận được nỗi đau khi tình yêu chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 3

EDITOR: DOCKE

Bây giờ đây, là Nepal. Hắn đi liền ba tháng. Khi trở về, hắn tặng cô một hộp âm nhạc rất đẹp. Trong hộp âm nhạc có một đôi cô dâu chú rể chậm rãi khiêu vũ, tiếng nhạc du dương tràn đầy hạnh phúc. Hắn nghĩ hẳn là cô sẽ thích.

Khi đó, hắn nghỉ ngơi một tháng cùng cô trải qua mùa đông, sau đó lại bay đến một quốc gia không biết tên.

Về sau, hắn hết đi rồi lại về, cô dần dần hiểu được, đó là cuộc sống của hắn. Nhưng vĩnh viễn cô cũng không có cách nào làm quen được với nỗi đau khi nghe hắn mở miệng nói muốn rời đi.

Cô nghĩ, hắn không hiểu. Bởi vì mỗi một lần, hắn đều tươi cười nói với cô mình sắp phải đi đâu đó rồi mỗi một lần trở về, đều nhớ mang theo một vật kỷ niệm làm quà cho cô, còn có nỗi nhớ tràn đầy của hắn nữa. Cho đến bây giờ hắn đều không nhận ra được khi cô nuốt lệ giả như tươi cười tiễn bước hắn đi, thật ra điều cô muốn làm nhất chính là mở miệng cầu hắn ở lại.

Nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không dám làm như thế.

Cô hiểu, đây là cuộc sống mà hắn muốn có. Bởi vì cô chưa từng có ý đồ nắm giữ hắn, hắn mới nguyện ý hết lần này lại lần khác trở về bên cạnh cô. Một khi cô có ý đồ ràng buộc, người đàn ông tựa như cơn gió – không chịu để người khác nắm giữ ấy sẽ không chút do dự giãy thoát đi xa, không quay đầu lại nữa.

Cô biết là vậy.

Nên cô chỉ có thể bao dung, không thể thay đổi.

Mùa hạ năm thứ tư kể từ khi quen biết hắn, cô hai mươi hai tuổi. Trải qua lễ tốt nghiệp đại học hôm nay, cô sẽ chính thức giã từ nhà trường, bước chân vào xã hội.

Người bạn trai làm lớp trưởng bốn năm, cũng theo đuổi cô bốn năm, hôm nay chính thức tỏ tình với cô. Cô trầm mặc một chút, nhưng thật ra trong lòng sớm đã có đáp án. Tình cảm của người bạn trai đó quả thật rất chân thành, rất tha thiết nhưng lại quá mức bạc nhược. Còn cảm xúc mà Cao Dĩ Tường mang đến cho cô lại quá mãnh liệt. Hắn vừa xuất hiện, cô liền hoàn toàn không có lực chống đỡ, chỉ muốn chạy về phía hắn.

Giữa người bạn đó và cô, không có không gian phát triển tình yêu. Cô đành phải xin lỗi, cự tuyệt người bạn đó.

Trước khi buổi lễ tốt nghiệp bắt đầu, cô nhận được điện thoại của Cao Dĩ Tường.

"Anh đang ở đâu?" Gần nửa năm không gặp, không biết hắn đang ở quốc gia nào? Rất nhớ hắn.

"Em nói cho anh biết trước đi, em đang ở đâu?"

"Trường học." Cô ngừng lại. "Dĩ Tường, hôm nay là lễ tốt nghiệp của em."

“Ừ, anh biết, lần trước em có nói.”

Cô trầm mặc.

“Sao không nói lời nào hết vậy, tốt nghiệp không phải là chuyện rất vui vẻ sao?” Phát hiện cô không buồn hé răng, cảm xúc giảm xút, hắn cúi đầu cười khẽ. “Hy vọng anh đến tham gia lễ tốt nghiệp của em, chúc mừng em, phải không?”

“Muốn…” Cô nói rất nhẹ, rất nhẹ.

“Nhắm mắt lại, đếm đến mười, anh sẽ đến ngay.”

Hả?

Cô ngây ngốc làm theo đếm đến mười, sau đó bất ngờ phát hiện, Cao Dĩ Tường ôm một bó hoa xuất hiện trước cửa phòng chờ làm lễ.

Cô mừng rỡ chạy vội về phía hắn, ôm trầm lấy hắn. “Anh về khi nào vậy?”

“Vừa xuống máy bay.”

Cô đã hiểu.

Hắn tận lực trở về đúng ngày này, tham dự sự kiện quan trọng của cuộc đời cô, đại biểu cho người nhà của cô ngồi vào hàng ghế khách mời, dâng lên bó hoa chúc mừng, chụp vài tấm ảnh lưu lại kỷ niệm cuối cùng của cuộc đời sinh viên.

“Bạn trai của cậu đẹp trai quá! Khó trách lớp trưởng theo đuổi cậu bốn năm, cậu cũng không động lòng.” Cô bạn gái chụp ảnh chung với cô, chăm chú nhìn người đàn ông đang quay chụp toàn bộ chương trình buổi lễ, lặng lẽ nói nhỏ với cô. Bạn trai? Hắn sao? Cao Dĩ Tường chưa từng hứa hẹn với cô về phương diện này. Đến rồi lại đi, tư thái ra đi cũng rất thoải mái, không mang theo một tia lưu luyến chần chờ, nhưng mỗi khi mệt mỏi cũng sẽ nhớ bay trở về bên cô. Cô không biết, đối với hắn mà nói, cô rốt cuộc là cái gì.

“Hóa ra nhân duyên của em lại tốt như vậy, anh thật sự lo lắng vô ích rồi.” Chụp ảnh xong, chờ cô cùng các bạn học nói lời tạm biệt rồi, khi rời khỏi trường học, hắn thuận thế ôm vai cô.

Lo lắng? Hắn… lo lắng cho cô sao? Cho dù là ở ngàn dặm xa xôi?

“Đi, chúc mừng em tốt nghiệp đại học, anh mời em ăn một bữa đại tiệc.” Cao Dĩ Tường nói.

Cô lắc đầu. “Em muốn về nhà.”

Lần này hắn vừa đi là đi một lòe hơn nửa năm, bây giờ cô chỉ muốn được ở riêng với hắn, thân mật tán gẫu.

“Được, chúng ta về nhà.” Hắn dịu dàng mỉm cười, nắm tay cô, mười ngón tay chặt chẽ giao vào nhau.

Vừa vào đến cửa, cô lập tức ôm chầm lấy hắn, ngửa đầu hôn thật sâu.

Rất nhớ hắn…

“Ưm…” Cao Dĩ Tường hừ nhẹ, theo bản năng đáp lại. Hai tay vội vàng bao phủ lấy thân thể mềm mại, trái tim và lòng nhiệt tình căng tràn.

“Đợi chút, đợi chút, anh vừa mới xuống máy bay, còn chưa tắm rửa, cạo râu…” Hắn kịp thời đình chỉ, thở dốc.

Cô không nói, đôi mắt sáng trong suốt như nước, yên lặng chăm chú nhìn hắn. Ai có thể kháng cự lời mời gọi của ánh mắt đa tình đó chứ? Hắn rên rỉ, lại lần nữa cúi đầu phủ lên làn môi mềm mại, ảo não thấp giọng: “Chuyện này thật sự quá tệ…” Nhưng hắn không muốn chờ đợi nữa.

Có lẽ bọn họ có thể đồng thời tiến hành…

Hai tay bận rộn cởi bỏ vật che đậy trên người cô và hắn. Quần áo rơi loạn bên đường, hai thân hình trần trụi quấy quýt tiến vào trong buồng tắm.

“Hình như chúng ta chưa từng tắm chung.” Khẽ cắn môi dưới của cô, hắn mở vòi hoa sen. Cột nước tưới đẫm thân thể hai người. Bàn tay to mơn trớn dọc theo đường cong cơ thể tinh tế, bao phủ.

Cô khẽ run. Không biết là vì dòng nước mát lạnh hay vì những cử chỉ chọc ghẹo đang đốt lửa khắp nơi của hắn.

“Lạnh không?” Hắn cười nhẹ, dán thân hình dong dỏng rắn chắc vào thân thể cô, tấc tấc không rời.

“Cách tắm của anh… sexy quá đi.” Cô nói khẽ, bị gây kích thích tình dục. Hơi nước bốc lên tựa như trời sương mờ. Ngoại trừ dựa dẫm vào hắn, đón ý nói hùa với hắn, đầu óc cô đã không có cách nào suy nghĩ được gì.

Vòi nước tưới lên thân thể đầu bóng xà phòng của hai người. Sự nhẫn nại của hắn cũng đã đến mức cực hạn. Hắn nâng chân trái cô lên, vu lãng tiến vào.

"Ôm lấy anh." Hắn nói vội, áp cô vào vách tường phía sau, đưa tay đỡ mông cô, cùng cô kết hợp càng sâu.

"Ôi!" Hai giang hai tay ôm chặt lấy bờ vai hắn. Sợ mình sẽ rên rỉ ra tiếng, theo bản năng cắn bả vai hắn.

Hắn đáp lại cô bằng cách dùng lực càng mạnh, tần mật tình dục làm cô không rảnh thở dốc.

"Chậm, chậm một chút…" Đầu óc có chút choáng váng hoa mắt. Mỗi một hồi tiến vào vừa thâm sâu vừa nặng, cô cơ hồ không tiếp nhận nổi sự cuồng nhiệt của hắn.

"Thật xin lỗi, anh không kiềm chế được." Nhiệt tình bị giam cầm bấy lâu một khi được giải phóng, làm thế nào cũng khống chế không được. Trong luật động của tình dục nhiệt liệt, hắn nhanh chóng đạt đến cực hạn, phóng sâu vào cơ thể cô.

Vòi nước vẫn tưới lên hai người.

Sau khi xong việc, hắn xả nước ấm vào bồn tắm lớn, cùng cô ngâm mình trong bồn.

"Vừa rồi anh… gấp quá." Gần như không thể chờ đợi thêm một khắc nào, trêu chọc cô và hắn cùng nhiệt liệt thiêu đốt.

Hắn cười nhẹ, ôn tồn mơn trớn cánh tay tuyết trắng của cô. "Cũng hết cách, em không thể hiểu nỗi bi ai khi thiếu thốn đâu."

Cho nên… Ở bên ngoài nửa năm qua, hoặc là sớm hơn nữa, thậm chí là bốn năm nay… Hắn chưa từng có người con gái nào khác sao?

Khó trách, mỗi lần hắn vừa trở về đều giống như con ngựa hoang đứt mất giây cương, không khống chế được, khiến người ta cũng chống đỡ không nổi.

"Biểu cảm đó của em là thế nào vậy?" Hắn bất mãn, khẽ cắn môi dưới của cô kháng nghị.

"Em cứ tưởng… cứ tưởng…" Hắn là gã đàn ông rất hấp dẫn, tính tình lại đầy tính lãng mạng của một nhà nghệ thuật. Sống ở bên ngoài, ngẫu nhiên có vài đoạn tình duyên sương sớm cũng rất bình thường. Cô luôn cho rằng, hắn sẽ không câu nệ thủy chung với một mối quan hệ. Đặc biệt là khi hắn chưa từng nói gì nhiều thêm về mối quan hệ với cô…

"Anh chỉ ôm em thôi." Không phải không có cơ hội, không tận lực vì ai, chỉ thuần túy là không nghĩ tới mà thôi.

Vẫn như cũ không hề có hứa hẹn dư thừa, chỉ bốn chữ ngắn ngủn cũng đã làm rung động tâm can, đánh sâu vào trái tim.

"Anh!"

Hai tay hắn đặt bên hông cô lại một lần nữa trượt xuống. "Nghỉ ngơi đủ chưa?"

Hắn nhẹ hôn lên cánh môi, rồi từ hàm dưới trượt xuống, cắn cắn cần cổ trắng noãn tinh tế, khiêu khích thở khí vào bên tai cô. "Lần này đến lượt em đó, anh cam đoan sẽ nhịn xuống."

Trước khi ý thức hoàn toàn tỉnh táo, cô theo bản năng đưa tay trái mò sang bên trái giường ngủ. Lòng bàn tay rơi vào khoảng không, Nguyễn Tương Quân bừng tỉnh dậy, nhìn chiếc giường trống rỗng.

Không rảnh nghĩ nhiều, cô lập tức nhảy xuống giường, lê chân đi khắp phòng kích động tìm kiếm.

Sau đó, đi đến cửa phòng bếp thì nhìn thấy hắn.

Thân hình cao lớn đắm chìm trong nắng sớm, tay cầm xoong chảo, dáng vẻ dương dương tự đắc.

Hôm qua thật sự hắn đã trở về, không phải mộng. Cô thở phào nhẹ nhõng, ngây ngốc đứng ở cửa phòng bếp. Hắn ngoái đầu nhìn lại, phát hiện ra cô liền tươi cười ấm áp.

"Dậy rồi à?" Cao Dĩ Tường tắt bếp, đi về phía cô. "Trứng ốp la bảy phần chín ba phần sống của em đây."

Bưng bữa sáng lên bàn, hắn quay đầu lấy đôi dép lê, ngồi xuống giúp cô mang vào, sau đó lại dịu dàng lấy sợi dây cột sơ tóc cho cô.

"Làm sao vậy? Trông em gấp đến nỗi ngay cả dép cũng chưa mang nữa kìa."

Cô lắc đầu. "Bị lạnh nên giật mình tỉnh dậy, không thấy anh đâu."

Cho tới bây giờ cô không nhắc đến với hắn. Mấy ngày liền sau khi hắn rời đi, cứ sáng sớm cô lại theo bản năng tìm kiếm hình ảnh của hắn, rơi vào khoảng không mới đột nhiên nhớ ra bây giờ hắn đã bay đến một quốc gia nào đó rồi.

Chờ mong mãi, đến khi hắn trở về lại thường cảm thấy không quá chân thật.

Lạnh ư? Đúng rồi, hắn nhớ cô rất sợ lạnh. Mùa đông đều rúc vào lòng hắn để ngủ. Nếu nửa đêm hắn có đứng lên uống cốc nước, cô cũng sẽ bị lạnh mà

tỉnh lại.

Có điều bây giờ mới là tháng sáu, bên ngoài ít nhất cũng hai mươi độ, sẽ lạnh sao?

Ngắm nghía nắng ấm ngoài cửa sổ, hắn vẫn kéo cô vào lòng, ôm cô ngồi ở trên đùi mình, vòng tay quấn quýt cho ấm áp. Cô thở dài, thỏa mãn dựa đầu vào vai hắn.

"Tóc lại dài quá rồi." Mái tóc dài lòa xòa bên cánh mũi, cô nâng tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng đùa nghịch những sợi tóc trước trán hắn.

"Vậy lát nữa cắt tóc cho anh nha."

"Được." Cô có đôi tay rất khéo léo. Một khi hắn kết thúc công tác trở về, bị cô cười hỏi: "Nghệ thuật gia đều lôi thôi lếch thếch như vậy sao? Tóc dài quá cũng không chịu cắt." Lúc ấy, hắn thuận tay nhét cái kéo vào tay cô, thoải mái nói: "Vậy giúp anh cắt tóc đi."

Sau đó, hắn cũng không lo lắng để ý quá mức đến vấn đề tóc tai nữa, cứ để vậy cho đến khi công tác trở về lại giao cho cô quản lý. Nên cắt thế nào, hắn cũng không can thiệp, tùy ý cho cô làm chủ.

Căn phòng chuẩn bị cho hắn, ngoại trừ năm đầu tiên hắn từng sử dụng qua, sau này hầu như hắn đều ở chung phòng với cô. Chuẩn bị căn phòng đó chính là muốn cho hắn một không gian riêng tư, trên cơ bản hắn cũng không thường xuyên vào đó.

Thậm chí cô còn điều chỉnh lại không gian, quy hoạch nó thành phòng rửa ảnh. Hắn muốn làm việc hoặc muốn một mình suy nghĩ chuyện gì đều sẽ vào đó làm, cô cũng không đến quấy rầy. Nơi này tuy là nhà của cô, nhưng khắp nơi đều có phong cách cùng sở thích của hắn, tồn tại mãnh liệt.

"Lần này dự định sẽ nghỉ ngơi bao lâu?" Hỏi sớm để chuẩn bị tâm lý thật tốt, tránh bị như lúc đầu, trở tay không kịp lại vừa hoảng vừa đau.

"Thật lâu, thật lâu, lâu đến lúc em nhìn thấy chán, nhìn thấy phiền thì thôi."

"Thật lâu là bao lâu?" Trừ phi hắn nói là cả đời, bằng không đối với cô mà nói, cũng không tính là lâu.

"Một năm." Hắn cười nói. "Em không định đuổi anh đi đấy chứ?"

"Không đâu." Đây là đáp án mà cô không lường trước được, hắn chưa từng ở lại một thời gian dài đến vậy.

Khóe môi khẽ nhếch, đột nhiên cảm thấy rất đói bụng, cô thèm ăn bữa sáng rồi.

Cao Dĩ Tường nhấp một ngụm sữa tươi, chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng của cô.

Tương Tương nói không nhiều lắm, tính tình hướng nội, cảm xúc biểu đạt cũng không rõ ràng. Nhưng hắn phát hiện ra, điều này làm cho cô thật sự vui vẻ.

Quyết định nghỉ ngơi một năm, không nhận bất kỳ công tác gì, là muốn ở nhà chăm sóc cho cô. Tối hôm qua khi ôm cô, hắn phát hiện cô rất gầy. Hắn nhớ lại lần trước lúc tán gẫu với Tiểu La, Tiểu La có nói: "Cô ấy không được vui." "Tôi biết." Tương Tương vốn có cá tính điềm đạm, rất ít biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Sau khi người thân đột nhiên chết hết, càng khó có sự vật gì có thể lay động được cảm xúc của cô.

Hắn thường nghĩ, cô cô đơn như vậy, những điều có được lại thiếu thốn như vậy, phải làm thế nào mới có thể làm cho cô có được nhiều niềm vui, tươi cười nhiều hơn đây?

Nhưng Tiểu La lại nói: "Khi cậu trở về, cô ấy rất vui vẻ."

Người mù cũng nhìn ra được, hắn là thực vật sao? Vốn Tiểu La không muốn nói, nhưng con bé Nguyễn Tương Quân ấy thật sự khiến người ta quá đau lòng. Cao Dĩ Tường lại giống như thằng ngốc vậy, mỗi lần trước khi xuất ngoại đều nhắc đi nhắc lại người khác phải chú ý quan tâm chăm sóc cho cô, còn chính mình cứ làm cho cô đau lòng hết lần này đến lần khác mà cũng không hề hay biết.

"Cô ấy rất để ý đến cậu. Cậu ở bên cạnh cô ấy nhiều một chút, cô ấy sẽ vui vẻ thôi."

"Thật sao?"

Hắn biết chính mình có địa vị đặc biệt trong lòng Tương Tương. Từ sau khi người thân qua đời, luôn luôn có hắn bầu bạn với cô. Hắn là nơi để cô gửi gắm tâm hồn, cô rất ỷ lại vào hắn. Bọn họ đều là người rất quan trọng trong cuộc đời của nhau, dựa dẫm vào nhau, ôm ấp cùng quan tâm, dường như còn thân mật hơn cả người thân nữa.

Có thể khiến cô vui vẻ, hắn càng xác định quyết định này là đúng.

Sáng sớm tỉnh dậy, mò mẫm không thấy thân thể mềm mại, Cao Dĩ Tường mở mắt ra, nhìn về phía bàn trang điểm.

"Sao dậy sớm vậy? Muốn đi đâu à?" Hơn nữa còn mặc áo sơ mi váy ngắn, hiếm khi thấy cô ăn mặc chỉnh tề như vậy, còn trang điểm đơn giản nữa.

"Có nhà xuất bản đang tìm một nhân viên mỹ thuật tạo hình, gọi em sáng nay đi phỏng vấn." Thoa son môi xong, cô đứng dậy soi mình trong gương thật

kỹ, xác nhận tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng.

Cao Dĩ Tường ngồi dậy.

Mấy ngày nay cô chăm chú đọc báo, hóa ra là muốn tìm việc làm?

"Vừa mới tốt nghiệp, sao phải vội vã tìm việc? Nếu là vấn đề tiền bạc…" Cô không để cho hắn nói hết, nhanh chóng ngắt lời. "Dù sao cũng đã tốt nghiệp, ngồi ở nhà cũng không có việc gì làm."

Cao Dĩ Tường biết cô không thích hắn nói về chuyện này, nhưng hắn thật sự không hiểu được, cô đang kiên trì cái gì, dùng tiền của ai quan trọng như vậy sao? Hắn cho rằng giữa bọn họ không cần phân chia rõ ràng như vậy…

"Em ra ngoài trước, anh cứ ngủ tiếp một chút đi, bữa sáng em đã làm xong để trên bàn rồi."

"Chờ một chút, Tương Tương, anh sẽ cùng đi với em. Phỏng vấn xong có thể thuận đường vào nội thành đi dạo. Chúng ta đã lâu rồi không cùng nhau đi xem phim."

Tiểu La nói, có một nhà hàng rất ngon, còn là món thịt nướng Hàn Quốc mà cô thích ăn nữa. Hắn dự định tranh thủ thời gian này ở nhà sẽ tẩm bổ cho cô mập mạp một chút.

Nếu thời gian không quá trễ, bọn họ còn có thể đi uống tách cà phê, thưởng thức cảnh đêm rồi bắt chuyến xe buýt cuối cùng trở về.

Hắn nghĩ, Tương Quân hẳn là sẽ thích cách sắp xếp như vậy.

Nơi cô phỏng vấn là một tờ tạp chí tương đối nổi tiếng. Cô mất một giờ hoàn thành bài thi viết, sau đó ngồi ở phòng khách chờ phỏng vấn. Ở đó, ngoài cô ra còn có hai ứng viên, thoạt nhìn đều thành thục giỏi giang. Chỉ có cô, liếc mắt một cái liền nhận ra ngay là người mới tốt nghiệp…

Cô là ứng viên cuối cùng tham gia phỏng vấn. Sauk hi hoàn thành lưu trình phỏng vấn, chủ biên đưa cô ra ngoài thì gặp Cao Dĩ Tường đang đợi ở cửa phòng khách.

"Ồ, Cao đại nhiếp ảnh gia, sao rảnh rỗi mà đến đây vậy?" Chủ biên vừa thấy hắn, lập tức tiến lên nhiệt tình tiếp đón.

Cao Dĩ Tường nhếch môi cười yếu ớt, liếc mắt nhìn sang người bên cạnh y. "Đưa bạn đến phỏng vấn."

"A? Nguyễn tiểu thư là bạn của cậu sao?" Chủ biên nhìn ứng viên phỏng vấn cuối cùng, không phải không bất ngờ.

"Đúng vậy. Tôi không biết cô ấy lại muốn đến đây phỏng vấn, bằng không đã gọi điện nói trước với ông một tiếng rồi. Lúc cô ấy đến đây cứ luôn miệng nói mình rất khẩn trương, sợ mình biểu hiện không tốt!"

"Làm gì có chứ? Nguyễn tiểu thư rất giỏi."

"Thật sao? Đây là lần phỏng vấn xin việc đầu tiên của cô ấy, cô ấy rất coi trọng, cũng rất nhiệt tình với công việc này. Không biết cô ấy có cơ hội hay không…" Nghe đến đây, dù là người ngu ngốc đến đâu cũng nghe ra được, hắn đang giúp cô nói tốt trước mặt người ta. Đứng yên lặng một bên, cô càng lúc càng trầm mặc, càng lúc càng trầm mặc…

Trên đường trở về, không khí rất tệ.

Cô im lặng, nhìn chằm chằm ra cảnh vật ngoài cửa sổ xe, không nói một câu. Bình thường cô tỏ ra như vậy, đều cho thấy cô thật sự đang rất không vui.

"Tương Tương, em đang giận anh sao?" Cô không phải không cáu kỉnh, nhưng dù tức giận chuyện gì cũng không chịu nói với hắn, chỉ buồn bực một mình. Như vậy ngược lại còn khiến hắn khó chịu hơn cả việc trở mặt, cãi nhau.

"Anh cứ tưởng em rất muốn có công việc này…" Hắn đã làm sai chỗ nào? Không hiểu, thế nào cũng không hiểu. Tính cô ấm áp như nước, nhưng lại cứ bướng bỉnh những điều hắn không thể hiểu nổi.

"Tương Tương, đừng cứ không nói câu nào như vậy, có gì không vui thì nói ra đi."

Nguyễn Tương Quân hơi há mồm, thấp giọng. "Anh… Không cần phải can thiệp, em muốn dựa vào chính mình."

"Anh cũng có nói thêm gì đâu, chỉ muốn giúp em hỏi kết quả trước thôi… Được rồi, còn có nhờ chủ biên sau này quan tâm đến em hơn. Nhưng ông ấy vốn đã có ý tuyển dụng em rồi mà." Cô muốn có công việc này mà, không phải sao? Hắn chỉ làm cho quá trình thuận lợi hơn, giúp cho mọi chuyện càng thêm ổn thỏa thôi mà.

"Đâu phải như vậy…"

Chủ biên rõ ràng đã nói: "Cao đại nhiếp ảnh gia đã mở lời thì có vấn đề gì chứ!"

Bốn năm qua, hắn dần dần tạo lập được danh tiếng cho mình. Cô không biết tạp chí du lịch này đã từng hợp tác với Cao Dĩ Tường. Nếu biết, cô đã

không để hắn đưa cô đi.

Người ta căn bản là vì nể mặt hắn nên mới tuyển dụng cô.

Tìm việc là chuyện của mình, nếu cô không thích hợp, cô cũng không cần dựa dẫm vào danh tiếng của hắn để có được cơ hội.

Trừ chuyện kia… Cô không thể, cũng không dám dựa vào hắn…

Bất cứ chuyện gì.

"Em không muốn dựa vào quan hệ của anh."

Hắn dùng một chút quan hệ thì đã sao? Người ta nể mặt hắn giúp cho công việc sau này của cô không gặp nhiều khó khăn, có gì không đúng? "Anh chỉ muốn bảo đảm rằng công việc sau này của em sẽ không có chuyện gì không thoải mái. Chuyện này có liên quan gì đến chuyện xin đặc quyền, đi cửa sau đâu."

"Đó là những chuyện mà em nên tự mình đối mặt, nghĩ cách giải quyết vấn đề. Em không muốn dựa vào anh bảo hộ."

"Dựa vào anh không tốt sao? Anh cũng đâu phải là người ngoài." Có hắn ở đây, hắn có thể giúp cô. Vì sao cô lại kiên trì muốn tự mình làm, muốn một mình đối diện với mọi chuyện?

"Chỉ là… không cần thôi."

Thái độ cự tuyệt của cô làm cho Cao Dĩ Tường có chút tổn thương.

Không cần tiền của hắn, không dựa vào mối quan hệ của hắn, không cần hắn bảo hộ. Bất cứ chuyện gì hắn giúp cô làm, cô đều không cần…

"Cho nên, bây giờ em xem anh là người ngoài sao?" Lúc trước hắn luôn thuyết phục mình đừng suy nghĩ nhiều, nhưng quả thật hắn không có hiểu lầm, không phải sao? Cô thực sự ngăn cách hắn bên ngoài cuộc sống của mình. Tất cả những gì thuộc về hắn, cô đều không muốn nhận, cũng không nguyện nhận.

Không đoán trước được hắn sẽ nói như vậy, cô ngạc nhiên. Xe buýt dừng lại, bọn họ xuống xe. Suốt đoạn đường 5 phút đi bộ, đôi bên đều trầm mặc.

Đưa cô đến cửa, hắn xoay người. "Anh đi tìm Tiểu La, đến tối mới về."

"Dĩ Tường…" Cô gọi hắn lại, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên giải thích thế nào. "Em, em không phải… thật xin lỗi…"

"Không sao." Chỉ là hắn đã tự coi mình quá quan trọng, cứ cho rằng cô sẽ cần đến hắn mà thôi. Là hắn hiểu sai, không ai có lỗi cả.

Kết quả, cuối cùng bọn họ phim cũng không xem, nhà hàng cũng không đi, cà phê… bây giờ có phải cô đang uống hay không hắn cũng không biết. Có điều, hắn thật sự gọi Tiểu La đến căn nhà của mình uống rượu.

"Này, chuyện cậu có nhà cửa, Tương Quân có biết hay không?" Tiểu La uống một ngum bia, đá đá vào gã đàn ông đang dựa mình bên cửa sổ.

"Không biết." Cao Dĩ Tường lắc lắc chai bia, thoải mái tản mạn ngắm thứ chất lỏng đang lay động trong bình.

"Cậu không nói với cô ấy sao?"

"Nói với cô ấy làm gì?" Hắn hỏi lại.

"Đến lúc đó Tương Quân biết được, xem cậu sẽ nói thế nào."

"Giọng điệu của cậu làm như tôi là ông chồng lén vợ mua nhà riêng vậy."

"Chẳng lẽ không đúng?"

"Đương nhiên không phải. Người ta đối với tôi rất khách sáo nha. Tôi có bao nhiêu tài sản cũng chẳng liên quan gì đến cô ấy." Đừng nói gì đến chuyện cô không thèm hỏi hắn có bao nhiêu tài sản, cho dù hắn có đem sổ tiết kiệm, con dấu đưa cho cô, nửa năm sau trở về vẫn thấy chúng vững vàng nằm trong ngăn kéo, ngay cả dấu hiệu thay đổi cũng không có.

Lúc trước hắn nói cô vẫn là học sinh, muốn đỡ đần gánh nặng học phí cùng chi tiêu hàng ngày cho cô, nhưng cô luôn quả quyết cự tuyệt.

Đó là lần đầu tiên cô đẩy cánh tay giang ra của hắn, cũng là lần đầu tiên cô nổi giận với hắn. Bọn họ tranh luận một thời gian, cuối cùng cô lấy phần quỹ giáo dục cha cô để lại ra để nói, hoàn toàn không cho hắn nói thêm câu nào. Sau đó chính là lúc này đây, hắn chỉ quan tâm đến cô, sợ công việc của cô không được thuận lợi thôi, hắn không tin cô sẽ không hiểu được. Nhưng cô vẫn không cảm kích, tình nguyện một mình đối mặt chứ không cần đến sự hỗ trợ của hắn.

Cô không cần hắn giúp.

Quái quỷ! Cô không cần hắn, cô không cần!

Cứ lặp lại một lần, cảm giác càng trở nên nặng nề. Cảm giác bị người ta ngăn cách bên ngoài thật tồi tệ!

"Nghe có vẻ oán niệm rất nặng đây." Khó trách lại rảnh rỗi chạy tới tìm hắn, thò ra là vợ chồng son giận dỗi. "Tôi đã nói rồi mà, cô gái này bị cậu ăn sạch sẽ, cậu kêu cô ta đi hướng đông cô ta không dám đi hướng tây. Cậu kêu cô ta ở nhà chờ đợi cô ta không dám hồng hạnh xuất tường. Làm sao có thể chọc cậu khó chịu, hóa ra là vì chuyện này."

"Đứng nói cứ như tội là tên ác bá ngang ngược vậy có được không?" Hắn làm khó cô như vậy hồi nào chứ? Rõ ràng là tìm mọi cách che chở, sợ cô lạnh sợ cô đau, cô còn chê hắn nhiều chuyện nữa kìa!

"Cậu không có sao? Muốn xen vào cuộc sống của người ta liền tham gia triệt để. Cao hứng thì đến trêu chọc người ta một chút, mất hứng liền bỏ đi năm ba tháng, bỏ lại cô ta một mình chờ đợi trong đau khổ, si ngốc chờ mong. Sau đó còn đến trách người ta không cho cậu nhúng tay vào sinh hoạt của cô ta."

"Chúng tôi không phải là loại quan hệ đó, cậu muốn tôi phải giải thích mấy lần nữa hả?" Nói giống như hắn là nhân vật ác bá tà nịnh trong tiểu thuyết vậy. Từ trước đến giờ hắn cũng chưa từng nghĩ đến chuyện bài bố cô.

"Chúng tôi đều có cuộc sống cùng giấc mơ riêng của mình. Cô ấy, ở trong cảm nhận của tôi, chiếm địa vị độc đáo nhất. Nếu cô ấy gặp được một ngàn đáng để giao phó, tôi cũng sẽ vui khi việc thành, hơn nữa còn chân thành chúc phúc. Cho tới bây giờ tôi đều chưa từng ngăn cản cô ấy, điểm này cô ấy rất rõ mà."

Nếu nói hắn bắt cô phải chờ đợi, vậy rất gượng ép. Bọn họ chỉ là nghiêm túc đi trên con đường riêng của mình, đến khi dừng bước chân sẽ có đối phương làm bạn. Mãi cho đến khi nào cô tìm ra con đường hạnh phúc chân chính thuộc về riêng mình.

Tiểu La cũng không phản bác hắn, chỉ hừ lạnh một tiếng, uống nốt ly rượu của mình.

"Mời giải thích một chút, cậu 'hừ' như vậy là có ý gì?" Cao Dĩ Tường vô cùng không ngại học hỏi kẻ dưới.

"Ý tứ chính là – Cao Dĩ Tường, con bà nó, cậu thật sự là ví dụ tốt nhất về một kẻ ích kỷ."

"Giải thích đi?" Hắn ích kỷ chỗ nào?

"Biết rõ người ta chịu ơn cậu, bội phục khăng khăng một mực, căn bản đi không được nên miệng mới luôn nói 'Tôi rất dân chủ nha, tôi không có nói không cho cô đi nha'. Tôi lại thấy, căn bản là cậu đã muốn cô ấy, lại còn luyến tiếc không buông cuộc sống tự do tự tại, cho nên mới dùng cái lý luận chó má kia để thôi miên chính mình, cho mình có cái ăn nói với lương tri."

Rốt cuộc là muốn lừa người khác hay tự lừa mình? Cho nên mới nói, hắn thật là ích kỷ!

Cao Dĩ Tường cứng lại, trong lúc nhất thời cũng không tìm ra cách phản bác.

"Tiểu La, không phải hôm nay cậu mới quen biết tôi. Cậu biết rõ giấc mộng của tôi…" Hắn còn chưa đạp hết mỗi một tấc đất của thế giới, còn chưa chụp hết cảnh đẹp trong thiên hạ thì hắn chưa chịu dừng lại. Ít nhất cũng không thể là bây giờ. Cho nên, hắn sẽ không để bản thân có tình cảm với bất cứ vật gì. Hắn không muốn chậm trễ ai.

Này nha, giấc mộng của hắn thì quan trọng, còn con gái người ta tan nát cõi lòng, chờ đợi, tưởng niệm lại không có giá trị gì hay sao?

Cô bất chấp tất cả chỉ để chờ đợi hắn, nhưng khi đối mặt với Cao Dĩ Tường lại không hề đề cập đến một lời, cũng không để hắn biết được nỗi uất ức của cô, chỉ sợ sẽ trói buộc bước chân hắn. Ngay cả Tiểu La là người ngoài nhìn vào cũng không thể nhẫn tâm. "Dĩ Tường, đối với Tương Quân công bằng một chút đi." Y Thật sự không hy vọng sau này nhìn thấy Cao Dĩ Tường phải hối hận tiếc nuối.

Cao Dĩ Tường không trả lời, nhìn nhìn đồng hồ. Hắn ngửa đầu uống cạn ngụm bia cuối cùng trong chai rồi đứng dậy.

"Cậu đi đâu?" Nếu muốn mua thêm bia, bên này còn chưa uống hết mà, còn đến gần nửa két chưa khui.

"Về nhà, sắp mười giờ rồi." Quán bánh kem Tương Tương thích ăn 10h30 sẽ đóng cửa. Bây giờ đi có thể mua bánh ngọt mứt dâu cho cô ăn khuya, sau đó bắt chuyến xe buýt cuối cùng, rất vừa lúc.

"Về nhà?!" Hắn mới uống có một chai thôi mà?

"Tôi không qua đêm bên ngoài." Chìa khóa được ném vào tay Tiểu La. "Khi nào ra ngoài nhớ giúp tôi khóa cửa, cảm ơn."

Rốt cuộc nơi nào mới là nhà của cậu chứ… Tiểu La đưa mắt nhìn chiếc chìa khóa, nói thầm trong lòng.

"Tôi rất nghiêm túc hỏi cậu một vấn đề. Cậu không nói cho Tương Tương biết chuyện có nhà ở, thật ra là vì sợ bị cô ấy đuổi về đây có đúng không?"

Bản thân có nhà có cửa lại còn ngoan cố ở lại nhà của người khác. Chuyện này trong thiên hạ cũng chỉ có hắn mới làm được.

Câu trả lời của Cao Dĩ Tường là…

Ném người ra khỏi nhà, đóng cửa, chạy lấy người.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 4

Về đến cửa nhà, hắn mới nhớ ra không mang theo chìa khóa. Sáng nay cùng Tương Tương rời khỏi nhà, giữa trưa đưa cô về, khi mở cửa đã quên mang chìa khóa theo. Đang nghĩ không biết cô đã ngủ chưa, ấn chuông có quấy rầy giấc ngủ của cô hay không, trước khi hắn đưa ra quyết định thì cửa lớn đã mở ra.

"… Còn chưa ngủ ư?" Hắn hơi bất ngờ hỏi. Cô còn mặc nguyên bộ quần áo hồi sáng, ngay cả lớp trang điểm cũng chưa tẩy rửa, là… đang đợi hắn sao?

"Chìa khóa đang ở chỗ em." Cô vẫn luôn chờ đợi, ngồi suốt ở phòng khách chứ không dám đi đâu, sợ hắn trở về lại không vào nhà được, cũng sợ hắn còn đang tức giận sẽ không trở về.

"Ờ." Nhớ lại không khí chẳng mấy vui vẻ lúc sáng, hắn nhất thời không biết nên nói cái gì. "Chuyện đó… Anh mua bánh ngọt, còn có đồ ăn khuya, em muốn ăn không?"

"Được." Cô tiếp nhận thức ăn, đem bánh ngọt bỏ vào tủ lạnh trước rồi mới xuống bếp hâm nóng đồ ăn.

Cao Dĩ Tường đứng ở cửa phòng bếp, nhìn xem bóng lưng của cô, bỗng nhiên mở miệng nói. "Anh vẫn chưa nói với em, anh có một căn nhà."

Động tác của Nguyễn Tương Quân hơi chậm lại, vẫn không quay đầu. "Anh muốn chuyển ra ngoài?"

"Không phải, chỉ muốn nói cho em biết chuyện này mà thôi. Cha mẹ anh ly hôn. Ba năm trước mẹ anh tái giá, dự định di dân ra nước ngoài. Căn nhà trước đó hai người cùng mua chung, lười xử lý nên hai người đã nhanh chóng quyết định sang tên cho đứa con chung duy nhất của họ."

Ngừng một lát, hắn hỏi cô. "Em muốn anh chuyển đi ư?"

Hắn có nhà riêng của mình, không có lý do gì lại ở nơi này. Nhưng từ đầu đến cuối, căn bản là hắn không hề nghĩ đến việc chuyển đi.

Có lẽ Tiểu La nói đúng. Hắn không nói cho Tương Tương biết chuyện này là sợ nếu cô biết hắn có nhà riêng, sẽ không cho hắn ở lại nữa.

Cô trầm mặc một chút. "Nơi này không gian cũng đủ dùng, anh… nếu anh không cảm thấy mất tự do thì…"

"Không đâu, anh đâu có cảm thấy mất tự do." Cô cho hắn không gian riêng tư rất lớn, lúc hắn muốn ở một mình cũng sẽ không đến quấy rầy.

"Cho nên… anh có thể tiếp tục ở lại đây, đúng không?" Hắn dè dặt cẩn trọng, nhẹ giọng hỏi.

"… Ừm."

Hắn thở phào.

Cô do dự một chút, rồi chủ động nhắc tới. "Chuyện hồi sáng, em!"

"Buổi sáng là anh không đúng. Nếu em không thích anh can thiệp vào chuyện của em, sau này anh sẽ không làm như vậy nữa." Hắn giành mở miệng trước.

"…" Không phải, cô không phải là có ý đó…

Không thể nào giải thích, chỉ có thể trầm mặc.

"Không nói chuyện đó nữa, ăn khuya đi, anh đi lấy chén đũa." Hắn xoay người thu xếp chén đũa, làm bộ như không có chuyện gì kết thúc đề tài, tránh để cảm giác xấu hổ trầm mặc tiếp tục lan tràn. Cô từng nói món ăn khuya với canh chua ở quán này khá ngon, khi hắn trở về còn tận lực đi vòng lại mua. Cô chỉ ăn mấy miếng, hắn lưu ý thấy liền hỏi. "Ăn không vô sao?"

Cô lắc đầu, hắn thuận thế tiếp nhận, giúp cô giải quyết đồ ăn còn thừa trên bàn. Ăn chưa đầy hai miếng, chỉ thấy cô đột nhiên đứng lên, vội vàng chạy vào phòng tắm.

Cao Dĩ Tường bị dọa, cũng đuổi theo sau.

Cô nôn khan trước bồn rửa tay, trông có vẻ rất không thoải mái.

"Đỡ hơn chưa?" Chờ cô xoay mở vòi nước, lấy nước trong hắt lên rửa mặt, hắn mới tiến lên đỡ cô, lấy khăn lông giúp cô lau mặt.

"Có cần đi khám bác sĩ không? Anh đi lấy bóp…"

"Không cần." Nguyễn Tương Quân kịp thời giữ chặt hắn. "Em không sao, không cần khám bác sĩ."

Hắn nhíu mày. "Nhưng sắc mặt của em nhìn không tốt chút nào."

"Nghỉ ngơi một chút sẽ không sao." Cố nén cảm giác đầu óc choáng váng mắt hoa, thấy hắn cứ nhìn mình chằm chằm không nói một câu, cô dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của hắn. "Em không có mang thai, anh đừng đoán mò."

"Không có sao lại như vậy?" Rõ ràng thân thể không khỏe, nếu không phải mang thai vì sao lại không khám bác sĩ? Hắn rất khó kìm lòng không loạn.

Trong lòng biết rõ nếu không nói rõ ràng, hắn sẽ không bỏ qua, cô thở dài. "Là vì uống thuốc tránh thai."

Thể chất của cô không thích hợp dùng thuốc tránh thai. Có khi dị ứng sẽ nôn mửa, choáng váng hoa mắt. Giữa bọn họ, việc tránh thai luôn do hắn làm. Ngoại trừ những khi hắn vừa trở về có vẻ khống chế không được hoặc có vài lần ngẫu nhiên sơ sẩy, cô sẽ tự mình uống thuốc tránh thai khẩn cấp, cho nên cũng không nói với hắn.

Cao Dĩ Tường một mực trầm mặc, sau đó không nói một câu, xoay người rời khỏi phòng tắm.

Sau khi Nguyễn Tương Quân trở về phòng mới phát hiện hắn đã đem toàn bộ thuốc tránh thai cô cất ở trong tủ đầu giường quăng hết vào thùng rác. Từ đó về sau, rốt cuộc không cho cô uống thêm một viên nào nữa.

Tắm rửa xong đi ra, Cao Dĩ Tường đã ngồi ở trong phòng chờ cô.

Thay cô đắp chăn, điều chỉnh độ cao của gối đầu, an trí cho cô thật thoải mái, cuối cùng còn nhét vào tay cô một ly sữa nóng. "Có thấy khỏe hơn chút nào chưa?"

"Ừm."

Kiên nhẫn chờ cô uống từng ngụm từng ngụm sữa nóng cho đến khi hết sạch, hắn đặt chiếc ly không lên bàn rồi nằm nghiêng người bên cạnh cô, vươn khuỷu tay vén những sợi tóc trên mặt cô. Ngón tay cẩn thận khẽ vuốt ve gương mặt, thăm thẳm chăm chú nhìn cô.

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Rất an tĩnh, ánh mắt cứ nhìn chăm chú không nói một câu, cô nhìn không ra.

Đang suy nghĩ về những lời nói của Tiểu La. Đối với Tương Quân công bằng một chút!

Trước kia chưa từng nghĩ đến điều này, cứ cho rằng tất cả đều là cô muốn thế. Gần đây mới phát hiện, mọi chuyện lại không giống như vậy.

Hắn đối với cô, tựa hồ luôn luôn khiến cô rất thua thiệt.

"Tương Tương, có phải anh rất ích kỷ không?" Bừa bãi sống những ngày tháng theo ý muốn của mình, lại quên hỏi xem đó có phải là điều cô muốn hay không.

Cô ngạc nhiên. "Sao lại nói như vậy?"

"Chỉ là đột nhiên cảm thấy, anh giống như đã khiến em chịu không ít thiệt thòi, lại vô tư không hề phát giác." Tựa như chuyện cô biết rõ uống thuốc tránh thai sẽ khó chịu như vậy, nhưng không hề nhắc đến với hắn, cứ yên lặng bao dung cho sự phóng túng của hắn.

Tựa như chuyện hắn theo đuổi cuộc sống tự do tự tại, nhưng mỗi khi nhớ đến cô lại bá đạo trở về tìm cô.

Nhưng mà, điều cô muốn rốt cuộc là cái gì?

Có lẽ, cuộc sống như vậy chẳng phải là điều cô muốn.

Hắn biết rõ cô không thể nào thích cuộc sống một mình. Điều cô hướng tới là sự yên ổn, là một gia đình, cùng người đàn ông mà cô thật sự yêu thương sống những ngày tháng bình lặng.

"Tương Tương, nếu em gặp được người có thể khiến em động lòng, phải cố gắng nắm giữ. Có cơ hội thì phải thử, anh muốn thấy em hạnh phúc." Hắn biết điều này sẽ là điều cô muốn.

Người khiến mình động lòng… Cô hạ mắt. "Nếu mãi mãi cũng không có thì sao?"

Hắn cười nhẹ. "Sẽ có thôi. Em tốt như vậy, nhất định sẽ có người thật tình yêu em, cho em một cuộc sống hoàn chỉnh mà em muốn."

"Em nói là nếu." Cô bướng bỉnh muốn hỏi ra một đáp án.

"Đừng sợ, anh sẽ ở bên cạnh em."

Cùng cô đi tìm người đó. Mãi cho đến ngày tìm được người thuộc về cô, đáng giá để cô giao phó chân tình, hứa hẹn tương lai cho cô. Còn nếu như không tìm được… Hắn sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô… là như vậy sao?

"Em… hiểu rồi." Cô thấp giọng, thầm nói với lòng mình: Thực sự, đã hiểu.

Một tuần sau, Nguyễn Tương Quân bắt đầu công việc đầu tiên trong đời.

Nhà xuất bản này chủ yếu phát hành ấn phẩm du lịch. Vị tiền bối phụ trách bồi dưỡng cô là một người đàn ông trẻ tuổi hòa nhã dễ gần, nói chuyện rất hài hước, cũng dạy cô rất nhiều điều. Tương Tương kể như vậy cho hắn nghe. Cao Dĩ Tường nghĩ, có lẽ lúc trước hắn đã lo lắng quá nhiều. Có vẻ như cô đã thích ứng rất tốt, tất cả đồng nghiệp cũng tương đối quan tâm đến cô. Cá tính của cô điềm tĩnh ôn hòa, không có gì nổi bật, không tranh đua cùng người khác, đi đến đâu cũng không sợ gây thù hằn, hợp tác với ai cũng hòa nhã thuận lợi. Về sau hắn mới lĩnh ngộ được điều này.

Mấy tháng đầu tiên, cái gì cũng còn phải mày mò học tập. Đến khi đã thích ứng với hoàn cảnh mới, cuộc sống thật sự bận rộn nhưng cũng khá phong phú.

Đôi khi cô cũng sẽ tăng ca, thỉnh thoảng cũng đi liên hoan cùng đồng nghiệp. Nơi nào ăn ngon chơi vui, đều có người dẫn dắt cô đi.

Sau một tháng đi làm, cô tươi cười nhiều hơn, còn béo lên một kg.

"Ngày nào cũng ăn ăn, không mập mới lạ." Cô cười nói.

Hắn luôn luôn muốn làm mà không được, có người lại làm được.

Hiện tại cô biết rất nhiều quán ăn ngon, cũng biết làm sao để vui chơi, làm sao để tận hưởng cuộc sống. Xem ra vị tiền bối mà cô thường hay nhắc đến, thật sự đã ảnh hưởng đến cô rất nhiều, cũng dạy cho cô biết rất nhiều chuyện, cả trong lẫn ngoài công việc.

Xem cô bây giờ thật sự rất tốt. Vì thế hắn nghĩ, hẳn là cô rất thích thú khi ở chung với vị "Tiền bối" kia. Bởi vì theo như cô nói, tất cả mọi chuyện giữa họ đều rất khoái trá.

Lại đến một ngày nọ, cô tan tầm trở về, đang tắm rửa trong phòng tắm thì điện thoại di động đặt trong phòng khách reo vang. Hắn gọi cô một tiếng, hình như cô không nghe thấy.

Hắn lại nhìn thoáng qua di động vẫn đang reo vang, lập tức cũng không nghĩ nhiều đã thay cô bắt máy.

Là giọng đàn ông, âm luật ôn nhuận bình thản, không nhanh không chậm. Cảm giác như người này làm việc rất có quy hoạch, ổn trọng lại đáng tin cậy. Hắn đoán, hẳn là vị "Tiền bối" mà cô hay nhắc đến.

"Tôi có làm một ít điểm tâm, nhưng không biết cô ấy có thích ăn bánh bích quy hay không. Ngày mai sẽ mang một ít đến công ty cho cô ấy nếm thử?" Đối phương nói như vậy.

Biết làm bếp? Nghe qua cũng không tệ. Dạo này đàn ông biết xuống bếp không nhiều.

"Cô ấy ăn, chỉ cần đừng quá ngọt, cô ấy sẽ không từ chối." Vì thế, hắn trả lời như vậy.

"Còn nữa, lúc trước tôi có đề nghị cùng cô ấy ra ngoại ô ngắm cảnh, có lẽ là cuối tuần này. Nếu cô ấy không có chuyện gì khác, tôi muốn hỏi xem cô có muốn cùng đi hay không."

"Cuối tuần ư?" Hắn nhìn nhìn lịch làm việc treo trên tường, cuối tuần không thấy có tiết mục gì. "Tôi nghĩ tạm thời cô ấy hẳn là không có kế hoạch gì khác. Tôi sẽ chuyển lời giúp anh, xem cô ấy có muốn đi hay không."

"Vậy, không có chuyện gì nữa, cám ơn anh, ngủ ngon."

Một người rất lễ phép, đối đáp, tiến thoái đắn đo rất thỏa đáng.

Bước đầu tiếp xúc, Cao Dĩ Tường cảm thấy gã này cũng không đến nỗi nào.

Tắt di động không lâu sau, cô từ phòng tắm đi ra, hắn trung thực thuật lại. "Vừa rồi có đồng nghiệp của em gọi điện thoại đến, nói có làm điểm tâm, sẽ chia cho em một phần."

Nguyễn Tương Quân dừng động tác rót nước lại. "Đồng nghiệp của em?"

"Là nam, hắn nói hắn họ Từ. Nói chuyện rất trầm ổn, giọng nói cũng êm tai."

Cô tạm dừng, hắn đã đoán ra là ai. "Hai người còn nói gì nữa không?"

"Hắn hẹn em cuối tuần đi du lịch, hỏi em có thể đi không. Anh nói em chưa có tiết mục gì."

"Anh nói với anh ấy là không sao?"

"Ngày đó em không bận gì hết mà." Hắn ngạc nhiên đáp lời cô.

"Anh…" Cô dừng một chút. "Anh có biết anh ấy… Anh ấy có thể là… Em cảm thấy anh ấy không hẳn chỉ đơn thuần xem em là đồng nghiệp không thôi…"

Hắn bật cười. "Cảm nhận được ngay mà. Con trai nếu không có tình cảm đặc biệt gì với con gái, thì sẽ không tỏ ra quan tâm lo lắng như vậy đâu."

"… Vậy ư?" Cô đặt chén trà xuống, chưa kịp uống ngụm nào đã xoay người trở về phòng tắm.

Chỉ là một biến hóa rất nhỏ, nhưng hắn đã nhận ra, đuổi theo, đứng ở cửa phòng nhìn cô. "Em không vui?"

Cô không nói lời nào.

Không phủ nhận, tức là hắn không nói sai. "Là vì anh tự tiện bắt điện thoại của em? Hay là vì anh tự tiện thay em nhận lời mời của hắn?"

"Chẳng lẽ anh cho rằng em nên nhận lời sao?" Cho dù biết đối phương có khả năng có ý theo đuổi, hắn vẫn hy vọng cô sẽ nhận lời?

"Không phải em đi chung với hắn rất vui vẻ sao?" Hắn cho rằng cô có cảm tình rất tốt với người đàn ông đó, vậy vì sao không nắm chắc? Đàn ông tốt có thể gặp không thể cầu. Đây không phải là điều cô muốn sao?

Cô nhìn hắn thật sâu. "Anh gấp đến vậy sao?"

Gấp? Hắn gấp cái gì? "Nói vậy là có ý gì?"

"… Không có gì." Cô quay người lại, tiếp tục thoa lotion.

Nhưng hắn không dự tính để mọi chuyện cứ mơ hồ như vậy. Hắn cất bước tiến lên, hất chai lotion trên tay cô ra, ép cô nhìn thẳng vào hắn. "Nói cho rõ ràng đi, đừng cứ nói một nửa như vậy."

Cô ngước mắt nhìn thẳng vào hắn. "Nếu em chỉ là gói đồ của anh, anh có thể xoay người vất bỏ bất cứ lúc nào, không quan hệ."

Nói xong, bỏ mặc hắn đang vô cùng kinh ngạc, cô xoay người trở về phòng.

Chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần, muốn đuổi theo mới phát hiện cửa phòng đã khóa chặt, nói rõ đêm nay cô không muốn đối mặt với hắn, không muốn nghe hắn lảm nhảm nữa.

Cao Dĩ Tường hoàn toàn không thể tin nổi.

Không ngờ cô lại khóa trái cửa! Từ khi hắn dọn đến đây ở cho tới nay, cô chưa bao giờ khóa cửa phòng. Không ngờ hôm nay lại làm như vậy, ngăn cách hắn ở bên ngoài.

"Tương Tương, em mở cửa đi!"

"Anh về phòng mình đi, em muốn nghỉ ngơi."

"…" Lần đầu tiên bị cô cấm cửa, tâm trạng quả thật rất kém.

Kết quả đêm đó, hắn mất ngủ.

"Cậu tin nổi không? Không ngờ cô ta lại làm như vậy!" Hắn bất mãn lên án.

Liếc thấy biểu cảm canh cánh trong lòng của hắn, Tiểu La bật cười. "Vì sao cô ấy lại không thể làm như vậy?"

"Tôi không thích thái độ lẩn tránh của cô ấy. Trong lòng có gì bất mãn, mở cửa ra nói rõ rành mạch không phải tốt hơn sao?"

"Cho nên nếu cô ấy tỏ vẻ khó chịu hay chửi mắng cậu, kêu cậu sau này đừng chạm vào điện thoại của cô ấy, ít quản chuyện cô ấy muốn ra ngoài với ai, vậy thì cậu lập tức có thể tiếp nhận sao?"

Cao Dĩ Tường cứng lại, không trả lời được.

"Xem đi, cậu vẫn sẽ thấy không thoải mái. Thật sự cậu không thể chấp nhận, chính là chuyện cô ấy cũng có tính khí, cô ấy cũng có thể phản kháng lại

cậu, khiến cho người luôn bị vây trong địa vị chủ đạo như cậu khó có thể thích ứng." Trông hắn là biết ngay, gã này đã bị Tương Quân làm hư rồi, chuyện gì cũng chiều theo hắn. Nếu đổi lại là cô gái khác thì đã sớm rời bỏ hắn rồi, huống chi chỉ là đuổi ra khỏi phòng mà thôi.

Là vậy sao? Hắn thật sự ảo não. Tính cô vốn ôn thuần, bây giờ sẽ không dịu dàng hiền hậu nữa sao?

Từ đêm đó đến nay đã ba ngày, không khí giữa bọn họ vẫn là trầm lặng. Cô không tranh cãi với hắn, cũng không có ai đề cập đến chuyện đó nữa. Nhưng trên cảm giác chính là… có một chút đông cứng. Ngoại trừ những đối thoại tất nhiên trong cuộc sống hàng ngày, cô rất ít nói chuyện. Dường như cả ngày bọn họ chẳng có lời nào để nói.

"Nếu đã như vậy, trong tay tôi có một vụ đặc biệt, cậu có muốn nhận hay không?" Tiểu La lại hỏi.

"Tôi đã hứa với Tương Tương sẽ cùng cô ấy nghỉ ngơi ở nhà một năm, không làm chuyện gì khác!"

"Chỉ một tuần thôi! Là buổi trình diễn thời trang ở Paris. Đơn vị chủ sự rất có thành ý, tìm tôi bàn bạc vài thứ. Tôi vốn không muốn làm phiền đến cậu, nhưng mà, cậu biết đó, đôi khi cũng phải nể mặt người ta một chút. Trong cái vòng luẩn quẩn này mà đắc tội với người ta thì không tốt chút nào…"

Tiểu La cũng thật bất đắc dĩ, vừa muốn giúp hắn chuẩn bị cuộc sống, vừa phải hoàn thành ý nguyện của hắn. Giao tình tốt chính là như vậy. Ai! Làm người đại diện thật là khó.

"Được, tôi biết rồi. Ngày đi, vé máy bay, thời gian, xác định xong thì nói với tôi."

"Cậu đồng ý rồi?"

"Sao, trông tôi có vẻ khó thương lượng vậy ư?" Làm như hắn hắc ám lắm vậy?

"Không phải, tôi cảm thấy, tốt nhất thì cậu vẫn nên bàn bạc trước với Tương Quân thì tốt hơn. Trong tình huống khó chịu thế này, không cần lại bỏ chạy lấy người."

Phải cố gắng hạ bớt tâm tình của Tương Quân thôi! Hắn gật đầu, nhỏ giọng đáp lại. "Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy."

Về đến nhà thì cũng hơi trễ một chút, đèn phòng khách đã mở, trên bàn cơm chỉ có một tô thủy tinh đựng bánh bích quy. Hắn nhìn lướt qua ba mươi giây rồi mới đặt chìa khóa xuống, thay đôi dép lê. Cửa phòng khép hờ, hắn suy nghĩ một chút rồi đẩy ra, tìm thấy hình dáng của cô ở trước bàn trang điểm.

"Còn chưa ngủ sao?"

"Ừm." Cô đáp nhẹ, không ngẩng đầu lên.

Hắn biết cô có thói quen viết nhật ký, cũng biết hay để chỗ nào nhưng không hề chạm vào ngăn kéo đó. Bọn họ đều tôn trọng quyền riêng tư của đối phương.

"Chuyện đó… anh có chuyện muốn nói với em."

Cô ngừng bút. "Anh nói đi, em đang nghe."

"Anh… có nhận một công việc, ước chừng cuối tuần sẽ đi Paris một chuyến." Hắn thấy biểu cảm của cô cứng đờ.

"Không phải đã nói muốn nghỉ ngơi một năm hay sao?" Mới hơn ba tháng thôi mà?

"Tiểu La không từ chối được." Hắn nhanh chóng bổ sung. "Nhưng mà!"

"Quên đi, cũng không quan trọng." Cô chợt tiếp lời, thần thái thoải mái nói: "Anh đi đi! Em biết tự chăm sóc cho mình."

'Chỉ một tuần sẽ về!' Những lời này bị nghẹn lại trong cổ họng. Phản ứng lạnh nhạt của cô, cảm giác, thật không quan hệ gì.

Quên đi, dù sao cũng chỉ có một tuần mà thôi, có nói hay không xác thực cũng không quan trọng. Hắn dừng một chút, lại hỏi. "Em vẫn còn đang tức giận ư?" Quả thật hắn không muốn mang theo không khí khó chịu lên máy bay, vì thế tỏ ý muốn nói rõ khúc mắc.

"Tiếp điện thoại của em là anh không đúng, cũng không nên phỏng đoán ý nguyện của em. Nhưng đó cũng chỉ vì quan tâm em thôi, anh lại quên mất là em không thích anh can thiệp vào chuyện của em. Lần sau anh nhất định sẽ nhớ. Em!"

"Dĩ Tường." Cô ngoái đầu nhìn lại, nhàn nhạt ngắt lời. "Chúng ta đừng nhắc lại chuyện này nữa, được không?"

Nhìn vẻ mặt của cô, không giống như là tức giận, mà như là… cảm giác bất lực, rất sâu.

"…" Điều này cho thấy cô đã hết giận, hay là không hề giận?

"… Thật xin lỗi." Ngay cả hắn cũng không biết, câu xin lỗi này là vì cái gì. Nhưng nhìn thấy biểu cảm của cô như vậy, làm cho trái tim hắn đau đớn một cách khó hiểu, cảm thấy bản thân đã ngượng ép cô quá sâu.

Về sau, Cao Dĩ Tường vẫn đi công tác.

Tan tầm về nhà, nghênh đón cô là không gian vắng lặng. Nhìn căn nhà trống trải, cô đã học được không cảm thấy mất mát. Thật sự, cô đã quen rồi, ngay cả nỗi đau cũng trở nên tê dại. Cô không muốn làm hắn khó xử, cho nên đối mặt với những lần hắn nói muốn đi, học được khóe miệng mang cười, dùng tư thái nhẹ nhàng thoải mái để đối mặt. Sau đó, khi hắn đã rời đi, một mình làm bạn với nước mắt giữa căn nhà trống vắng.

Nhưng cô thật sự không ngờ, khi mối quan hệ giữa hai người đã buộc chặt, hắn vẫn như cũ có thể nói đi là đi, không hề băn khoăn chút nào đến suy nghĩ của cô. Là hắn thật sự không sao cả, hay là biết chắc cô sẽ không đi được?

Lúc này đây, lại muốn phải chờ bao lâu?

Cô còn phải dùng bao nhiêu thanh xuân để chờ đợi mỏi mòi trong nỗi vô vọng không có sự đáp lại?

Cô không có đáp án –

Nói là một tuần, nhưng mấy việc vặt phức tạp cộng thêm không đặt được vé máy bay, Cao Dĩ Tường về chậm mất bốn ngày.

Về đến nhà, là bảy giờ tối. Khi đứng ở ngoài cửa, hắn lưu ý thấy ngoài cửa có bày một đôi giày nam xa lạ, bàn tay lục tìm chìa khóa lập tức dừng lại. Cô có khách ư? Mùi thức ăn đúng lúc bay đến bên mũi, trong thoáng chốc, cửa chính từ trong mở ra. Hắn theo trực giác né sang một bên, nhìn thấy một người đàn ông cầm túi rác đi ra.

Ở khu nhà của bọn họ, đúng bảy giờ xe rác sẽ đến, nếu ra chậm phải tự mình đuổi theo. Hắn đã phải đuổi theo xe rác mấy lần rồi.

Người đàn ông đuổi theo xe rác trở về, hắn rốt cuộc có thể dựa vào một góc sáng nhìn rõ tướng mạo của y.

Diện mạo thật nhã nhặn, thân hình cao cao gầy gầy, đeo mắt kính gọng vàng, thoạt nhìn có vẻ rất trí thức. Hắn hồi tưởng lại giọng nói ôn hòa trong điện thoại hôm nọ, có vẻ rất hợp với gương mặt tuấn tú phía trước.

Là người mà Tương Tương hay nhắc đến đó sao? Về sau hắn biết, người nọ tên là Từ Tĩnh Hiên.

Nếu người này theo đuổi cô, vậy không thể nghi ngờ gì nữa, là một đối tượng vĩ đại.

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định thức thời, không quấy rầy bữa tối hẹn hò của bọn họ, đành chờ đến lúc vị khách kia ra về rồi nói sau.

Chờ một hồi, lại chờ đến mười một giờ đêm, mãi đến khi ngọn đèn cuối cùng trong nhà cũng đã tắt. Hắn cười khổ, cảm thấy hành vi đứng chờ bên ngoài làm mồi cho muỗi của mình, quả thật giống như kẻ ngốc vậy. Hắn xoay người bỏ đi.

Về nước đã hơn một tuần, hắn vẫn chưa hề liên lạc với cô.

Ngay từ đầu đã không cho cô biết, về sau lại càng không nói, đồng thời cũng bắt ép Tiểu La không được để lộ ra.

"Vì sao?"

"Hiện tại cô ấy đã có người ở cùng. Tôi ở đâu không còn quan trọng nữa." Có thể qua đêm với nhau, đã không chỉ là ở giai đoạn theo đuổi mà thôi.

Tiểu La lên lên xuống xuống, thật chuyên chú đánh giá hắn, tựa hồ đang nghiên cứu bên trong có vị dấm chua hay không.

"Cậu khó chịu lắm à?"

"Không có, chỉ là không tiện gây trở ngại cho cô ấy thôi." Nếu trước mắt cô có đối tượng kết giao mà còn ở cùng với hắn, nghe qua hình như chẳng ra thể thống gì cả, khó bảo đảm sẽ không dọa người ta chạy mất.

Điều hắn không muốn làm nhất, chính là phá hoại một tia khả năng có thể làm cô hạnh phúc.

Tiểu La ra vẻ chẳng còn gì để nói. "Có ai lại hào phóng như cậu không a!" Bạn gái sắp chạy theo người ta rồi, còn băn khoăn không biết cái mũ trên đầu có đủ màu lục hay không, đội lên có đoan chính hợp cách hay không?

"Cho tới nay, cô ấy luôn tôn trọng tư tưởng cùng cuộc sống của tôi. Đương nhiên tôi cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của cô ấy. Không nói mò với cậu nữa, có công tác nào nhận làm được không? Tốt nhất là thời gian dài một chút."

"Không phải cậu muốn nghỉ ngơi một năm hay sao?"

"Khi đó là muốn dành nhiều thời gian ở cùng Tương Tương, bây giờ không cần nữa rồi, tìm việc gì đó để bận rộn cũng tốt."

Thế nào? Muốn dùng công việc để trốn tránh thực tế ư?

Tiểu La không tính nói ra miệng, vì dù có nói hắn cũng sẽ không thừa nhận.

“Có một đoàn đội trưởng đang tiến hành nghiên cứu sinh thái cây nhiệt đới. Bọn họ có tìm tôi bàn bạc, cần một nhiếp ảnh gia làm phim phóng sự. Nhưng thời gian có thể kéo dài đến một năm, hơn nữa địa phương đó là nơi gà không thải chim không đẻ trứng, cho nên tôi không nhận!”

“Được.”

“Cái gì?” Tiểu La sửng sốt.

“Tôi nói được, tôi nhận.”

“Cậu… Không phải đâu, Dĩ Tường, tôi cảm thấy cậu vẫn nên thương lượng với Tương Tương một chút. Chuyện này… Một năm lận đó…” Tiểu la hơi lắp ba lắp bắp.

“Không cần.” Hiện tại hắn là cô đang cần thời gian và không gian để cùng người kia bồi dưỡng tình cảm, chuyên tâm vào mối tình đầu tiên trong đời cô. Hắn không muốn quấy rầy.

Nhìn biểu cảm kiên quyết của hắn, trong lòng Tiểu La biết dù có nhiều lời cũng vô ích, hắn nghe không lọt tai.

Ai… Tiểu La có dự cảm, đây sẽ là một quyết định sai lầm, cuối cùng người không may còn không phải là cô gái đáng thương Nguyễn Tương Quân kia hay sao.

Năm đó Nguyễn Tương Quân hai mươi hai tuổi, vốn tưởng rằng là một năm nghỉ ngơi hạnh phúc, lại thành ra thời gian chia lìa dài nhất. Thời kỳ này kéo dài đến một năm, cơ hồ chặt đứt mọi ràng buộc…

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 5

EDITOR: DOCKE

Ngày nghỉ cuối tuần, Nguyễn Tương Quân thừa dịp thời tiết tốt bèn xách tấm trải giường, áo gối xuống dưới giặt rũ.

Nghe thấy ve kêu ngoài cửa sổ, cô tò mò nhìn lại. Sau giữa trưa, ánh nắng gay gắt lách mình qua cành lá rơi xuống, mùa hè đã đến rồi, lúc hắn rời đi cũng là mùa hè.

Bộ drap giường này, tính tính cũng đã gần một năm không có ai dùng đến. Cô vẫn định kỳ tháo giặt, phơi nắng, luôn luôn duy trì cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, thoang thoảng hương nắng trời.

Cô không biết khi nào thì hắn sẽ trở về, thậm chí còn không xác định được, hắn có còn quay về đây nữa hay không.

Cô hạ mi mắt.

Nhưng cứ nghĩ nếu hắn đột nhiên trở về, sợ sẽ không có drap giường sạch sẽ để ngủ. Thật ngốc, có khi cô cũng tự nghĩ mình như vậy. Mới đầu, cô hoàn toàn không biết hắn ở đâu, đang làm gì. Mãi cho đến khi Tiểu la không cẩn thận nói ra miệng.

Thì ra, hắn đã từng trở về, lại không cho cô biết, lẩn tránh cô, xa lạ với cô. Trái tim, đau quá.

Nửa năm qua, hầu như không có bất cứ tin tức gì của hắn… Đến cuối cùng, cô hoài nghi, hắn còn có thể trở về sao? Có phải là, đã sớm quên mất cô rồi không…

Bọn họ chia tay trong tình huống không vui vẻ gì. Có lẽ, hắn sẽ để mọi chuyện cứ thế nhạt nhòa, dần dần càng lúc càng xa, cho đến khi trở thành người lạ.

Cô không thể không nghĩ như vậy.

Hắn đã… đã lâu không liên hệ với cô.

Hắn là kẻ lừa đảo, đã hứa sẽ dành cho cô một năm ngày nghỉ, kết quả lại không rên một tiếng đã đi mất tăm mất dạng cả một năm. Sớm nên biết đến, linh hồn hắn bất an định, làm sao có thể yên ổn ở một nơi?

Rõ ràng cũng từng nói qua, chỉ cần cô không tìm được hạnh phúc của mình, hắn sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô. Cũng chỉ là nói xuông mà thôi ư?

Cô dựa người vào tường, ôm lấy chính mình, ngồi xổm xuống yên lặng rơi lệ.

Rất nhớ hắn…

Tiếng chuông di động quýnh vang giữa gian phòng khách yên tĩnh. Cô hơi kinh hãi, trái tim không hiểu sao lại căng thẳng.

Ổn định cảm xúc, cô nhẹ nhàng thở ra, ấn nút tiếp điện thoại.

"A lô, Tương Quân phải không? Dĩ Tường hiện đang ở bệnh viện Từ Tâm, cô có muốn đến đây không?" Âm thanh của Tiểu La dồn dập như sấm động xuyên qua màng tai. Đầu óc cô nhất thời trở nên trống rỗng.

Đằng đẵng suốt một năm trời không gặp được hắn, không ngờ đến khi gặp mặt lại là ở trên giường bệnh.

Sắc mặt hắn tái nhợt, im lặng nằm ở nơi đó. Cô không quen nhìn thấy hắn như vậy. Trong trí nhớ, hắn luôn ngập tràn sức sống, kiên nghị mà tự tin. Mỗi khi nhìn cô dịu dàng mỉm cười, thật sự vô cùng hấp dẫn khiến cho cô khó có thể ức chế nổi mặt đỏ tim đập…

Kết quả thế nào? Chẳng lẽ …

"Cậu ấy bị lây bệnh nhiệt đới. Lúc mới vừa đưa đến bệnh viện còn trong tình trạng bị sốc. Ở địa phương đã xử lý thích đáng, tình trạng ổn định một chút mới đưa hắn về bệnh viện Đài Loan tĩnh dưỡng." Tiểu La nói.

Thấy cô vẫn tỏ vẻ lo lắng, nhìn Cao Dĩ Tường nằm trên giường bệnh mà cố nén không rơi nước mắt yếu đuối, Tiểu La an ủi. "Không cần lo lắng quá. Bác sĩ nói hắn có một ít hiện tượng mất nước, nôn mửa, sốt cao, ra mồ hôi trộm, hô hấp dồn dập…" Sao giống như càng nói càng tệ?

"Ý của tôi là, trừ những chuyện đó ra, tất cả đều rất ổn định. Cậu ấy từng tỉnh lại một lần, vốn nói rõ tôi không được cho cô biết. Nhưng tôi cảm thấy hẳn là cô rất muốn gặp cậu ấy!" Tuy cô không nói ra, nhưng người sáng suốt đều thấy được, đó là khắc cốt tương tư nha!

Nguyễn Tương Quân ảm đạm cúi mắt. "Anh ấy không muốn nhìn thấy tôi đến vậy sao?"

Dù sao cũng không hiểu nổi, bọn họ rốt cuộc làm sao vậy? Vì không khí không mấy thoải mái trước khi chia tay, hay cô không giấu tâm sự của mình cho tốt, bị hắn phát hiện rồi?

Chuyện đó không quan hệ, cô sẽ nhắc nhở chính mình, sau này nhất định phải thu thập cảm xúc thỏa đáng, không được quấy nhiễu hắn nữa.

"Không phải. Cậu ấy sợ làm phiền đến cô. Vất vả lắm bên cạnh cô mới xuất hiện đối tượng lý tưởng như vậy, muốn để cô chuyên tâm theo đuổi hạnh phúc, thực sự không phải muốn thoát khỏi cô." Tiểu La vội vàng giải thích. "Hắn là chính cậu ấy cũng biết rõ, cậu ấy không có cách nào đem đến cho cô điều cô mong muốn, đành phải buông tay để người tốt hơn đem đến cho cô. Như vậy đối với cô có vẻ công bằng hơn."

Cô ngạc nhiên ngước mắt.

Chuyện là thế này sao? Đây mới là nguyên nhân khiến hắn xa lạ với cô sao?

Nói chuyện một lát, Tiểu La liền thức thời rời đi trước. Bọn họ lâu rồi không gặp, để cô có thể một mình ở lại riêng với Cao Dĩ Tường.

Ước chừng qua chạng vạng, Cao Dĩ Tường tỉnh lại. Trông thấy cô ở bên giường bệnh, đáy mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Sao em lại… đến đây?" Hắn mở miệng mới phát hiện cổ họng như vừa nuốt cân sa, vừa đau vừa câm. Âm thanh khô ráp suy yếu khó có thể công nhận.

"Đừng nói gì hết." Mặt cô cứng đờ, lấy bông vải dính nước thoa lên cánh môi hắn, kiên nhẫn lặp đi lặp lại nhiều lần.

"Em!" Hắn muốn hỏi, cô còn tức giận không? Cũng tức cả một năm…

"Em nói câm miệng."

"…" Xem ra vẫn còn đang giận, nhìn biểu cảm sẽ biết.

Liên tiếp ba ngày sau đó, ngày nào cô cũng đến bệnh viện chăm sóc cho hắn, chuẩn bị mọi việc trong ngoài thoả đáng. Lúc nào cũng lo lắng hỏi han bác sĩ về tình hình của hắn, nhưng lại không chịu mở miệng nói với hắn một câu. Khi nghe bác sĩ nói hắn có thể bắt đầu ăn một ít đồ ăn dạng lỏng, mỗi ngày cô đều lo lắng giúp hắn hầm nấu canh gà, canh cá để điều dưỡng cơ thể.

"Ngày nào em cũng đến đây, công việc làm thế nào? Còn có… không cần đi với Từ Tĩnh Hiên ư?" Vì thế, hắn lại hỏi.

Cô lạnh lùng thoáng nhìn. "Cần em nói câm miệng lại lần nữa không?"

"Cần!"

"Em không muốn nói chuyện với anh." Cô quay đầu thu dọn chén bát hắn vừa ăn xong, không nhìn hắn.

Có cần phải giận đến vậy không a? Hắn thừa nhận, lần này hắn hơi quá đáng một chút. Đi một cái là mất mặt cả năm trời, cô tức giận cũng phải. Nhưng xuất phát điểm cũng là vì muốn tốt cho cô thôi mà, không đáng để tha thứ hay sao?

Nguyễn Tương Quân rửa bát xong, cầm bình thủy ra ngoài lấy nước. Khi trở về đã thấy trong phòng bệnh có khách đến thăm.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ tây thẳng thớm, mái tóc đã pha chút hoa râm, ánh mắt cơ trí sáng suốt. Thoạt nhìn có vẻ là người có sự nghiệp thành đạt, ngũ quan có đôi nét giống Cao Dĩ Tường. Cô mơ hồ có thể đoán ra thân phận của đối phương.

Thấy cô vào cửa, Cao Dĩ Tường lập tức câm miệng.

"Làm sao vậy?" Người đàn ông quay đầu lại nhìn cô, lại đem tầm mắt quay lại. "Hóa câm?"

Cao Dĩ Tường nhìn nhìn cô. Nguyễn Tương Quân nhận được tầm mắt của hắn, đặt bình nước xuống, thức thời xoay người rời đi.

Cao Dĩ Tường biết cô hiểu lầm, nhanh chóng giữ cô lại. "Đừng đi." Chuyện của hắn, không có gì là cô không thể nghe.

"Anh có thể nói chuyện không?" Hắn dè dặt cẩn trọng trưng cầu ý kiến của Nguyễn Tương Quân.

Bất đắc dĩ trừng mắt liếc hắn một cái. "Đừng nói mấy chuyện làm cho người ta tức giận là được."

Sức khỏe hắn còn rất suy yếu, Nguyễn Tương Quân cẩn thận nâng hắn dậy rồi điều chỉnh đầu giường cao lên một chút.

Sau khi được bỏ lệnh cấm, hắn thở phào, thiếu chút nữa đã buồn chết. "Ông ấy là cha anh." Trải qua lúc này đây, thật sự cũng không dám chọc giận cô nữa. Hắn rất sợ cô không để ý đến hắn, không nói chuyện với hắn.

Người đàn ông khá kinh ngạc, nhướng cao đầu mày. Đây là đứa con giống như ngựa hoang mất cương, ai cũng không quản được của ông đó sao? Không ngờ lại có cô gái có thể trấn được hắn. Chỉ cần nhàn nhạt thoáng nhìn đã khiến cho hắn an phận vô cùng.

Cao Cánh Đạt không khỏi thận trọng đánh gía lại cô lần nữa.

Bộc trực mà nói, không phải là cô gái tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành gì, nhưng khuôn mặt trong trẻo dịu dàng thanh tú, khí chất điềm đạm như nước, làm cho người ta có cảm giác tựa như một hồ nước phẳng lặng, vĩnh viễn nằm im lặng trong lòng núi rừng sâu thẳm. Ánh mắt kia không có sóng lớn vạn khuynh mênh mông hấp dẫn lòng người, nhưng sóng mắt nhợt nhạt lóng lánh ánh sáng lại có thể an ủi tâm linh của lữ nhân mệt mỏi, muốn dừng bước chân dạo chơi, ninh hinh ngả vào nhau.

Hình như ông có chút hiểu được nguyên nhân vì sao con trai ông lại mê muội cô như vậy.

"Cô ấy là Nguyễn Tương Quân, rất xinh đẹp, cá tính cũng rất tốt, nhưng cha cũng không cần nhìn chăm chú cẩn thận như vậy." Cao Dĩ Tường tức giận lườm cha hắn, bàn tay nắm tay cô từ đầu đến cuối cũng không hề buông ra.

Nguyễn Tương Quân lén ấn xuống mu bàn tay của hắn một cái, ý bảo hắn nói chuyện đừng quá không đúng mực như vậy. Cao Dĩ Tường lập tức ngậm miệng lại.

"Con biết nghe lời từ khi nào vậy?" Ông không thể không thừa nhận hôm nay thật sự đã được mở mang tầm mắt.

"Cha cứ làm như con là đứa con ngỗ nghịch bất hiếu lắm vậy?" Nói chuyện bằng lương tâm, từ nhỏ đến lớn, hắn đã làm chuyện gì khiến cho cha mẹ đa nghi chưa?

Hắn không theo bang phái, cũng không chạm vào thuốc phiện, lại càng không đánh nhau quậy phá. Cho dù không thể đạt đến nhân phẩm học vấn đều ưu tú, nhưng cũng không phải là thanh thiếu niên bất lương mà?

"Hồi nhỏ Dĩ Tường rất không nghe lời sao?" Hiển nhiên, Nguyễn Tương Quân có vẻ nghiêng về phe cha hắn.

Cao Cánh Đạt suy tư một lát, đáp đúng trọng tâm. "Phải nói là hắn rất có chủ kiến, kỳ thực ai nói cũng không nghe."

Năm tuổi đã tự mình quản lý ba bữa ăn. Học tiểu học đã biết ký sổ liên lạc với gia đình, đến trường không cần người gọi, tan học tự biết về nhà, giày hỏng tự mình mua, còn tự khâu nút áo, bị bệnh tự đi khám bác sĩ, muốn hay không cũng tự mình quyết định!"

"Này này này, sao lại hình dung con giống như đứa trẻ quái gở vậy chứ hả?" Phải nói, là độc lập.

Cao Cánh Đạt hoàn toàn không để ý đến lời kháng nghị của gã bệnh nhân suy yếu như mèo con kia. "Nghỉ hè năm tốt nghiệp tiểu học, một đứa trẻ mới mười hai tuổi đầu đã tự mình cầm máy ảnh cùng hành lý, mang theo toàn bộ tiền tiêu vặt nói muốn đi du lịch. Lúc ấy, tôi và mẹ nó sợ hãi, nó lại rất kiên trì, ai nói cũng không nghe."

Về sau số lần nhiều lên, ông cùng vợ trước cũng quen dần không còn kinh hãi nữa, triệt để hiểu được con trai của họ khá có chủ kiến. Nó hiểu rõ bản thân đang làm cái gì, tự đi con đường riêng của mình, cuộc sống riêng của mình, không cho bất cứ ai can thiệp, ngay cả cha mẹ nó cũng không ngoại lệ.

Giai đoạn còn đang học ở trường, hắn còn chịu ở nhà. Nhưng ông cũng đã quen với chuyện hàng năm nghỉ hè vừa đến là chẳng thấy mặt đứa con đâu. Sau khi ra đời lại càng thêm trời cao biển rộng, không chịu quản thúc.

Có khi ông sẽ nghĩ, con bất an là do nhà, có phải nguyên nhân là vì gia đình này không đủ ấm áp hay không? Từ nhỏ liền không có lòng trung thành với gia đình, dưỡng thành tính tình giống người Di – gan lưu lạc, tìm không thấy yên ổn?

"Đó xác thực rất giống chuyện Dĩ Tường sẽ làm." Nguyễn Tương Quân tiếp lời. Chỉ là không nghĩ tới, mười hai tuổi hắn đã có dũng khí làm mấy loại chuyện như vậy.

"Có đôi khi, tôi cảm thấy đối với nó người cha này không hề tồn tại. Chuyện gì nó cũng tự lực tự mình làm, hoàn toàn không cần đến tôi. Thậm chí tôi còn hoài nghi, không biết nó có còn nhớ đến sự tồn tại của tôi hay không."

Cô… sao lại không? Ngoại trừ máy ảnh của hắn, bất cứ cái gì hắn cũng không lưu trữ lâu dài. Thoạt nhìn hắn phóng khoáng thoải mái cái gì cũng không cần, lúc nào cô cũng lo lắng hắn sẽ quên đường về nhà, quên mất… cô.

"Hình như tôi… còn chưa có chết." Cao Dĩ Tường gần như bất lực đóng hạ ánh mắt, đã không thể trông cậy có người để ý đến hắn.

Hai người kia là thế nào vậy? Ở trước mặt hắn thảo luận không coi ai ra gì, bộ bây giờ hắn là xác chết sao?

Tiễn bước Cao Cánh Đạt, sau khi trở lại phòng bệnh cô liền trầm mặc ngồi ở một bên.

"Chuyện đó…" Khách thăm bệnh vừa mới ra về, lệnh cấm 'Không được nói chuyện' lại lập tức có hiệu lực sao? Hắn hơi do dự một chút.

Cô không nói lời nào, hắn cũng không xác định được có phải cô muốn tiếp tục tức giận hay không, biểu cảm giống như đang suy xét cái gì. Hắn sợ chạm lầm địa lôi, không dám tùy tiện mở miệng.

Đời này, hắn chưa hề đối với ai dè dặt cẩn trọng như vậy.

"Dĩ Tường!" Cô ngửa đầu, khẽ gọi một tiếng.

"Ừ." Hắn chuyên chú trả lời, trận địa sẵn sang nghênh đón quân địch. Mấy ngày nay không thèm nhìn hắn, lần đầu tiên cô dùng lời nói nhỏ nhẹ để gọi hắn, hắn không dám khinh thường.

"Về phương diện công việc em được nghỉ đông, xin nghỉ thêm vài ngày phép năm nữa là được."

Cô cũng không dễ dàng nghỉ ngơi, chờ hắn trở về mới đem tất cả ngày nghỉ đều dành cho hắn. Cho dù không xác định lễ tạ thần này hắn có muốn trở về bên cạnh cô hay không.

Hắn sửng sốt một lát, mới lĩnh ngộ được cô đang trả lời câu hỏi trước kia của hắn.

"Còn nữa, em cùng Từ Tĩnh Hiên không có gì, không cần đi với anh ấy."

"Hả?" Con ngươi đen nhánh hiện rõ vẻ kinh ngạc. "Anh cho rằng em sẽ nhận, hơn nữa…" Không chấp nhận đối phương lại có thể giữ lại qua đêm sao?

Gần như đã lao ra khỏi miệng, lại nuốt trở về. Nói vậy nghe qua rất có hàm ý chất vấn, cô cũng không có nghĩa vụ phải nhận sự chất vấn của hắn. Cô chán ghét người khác can thiệp vào chuyện của cô, nhất định phải nhớ kỹ.

Cao Dĩ Tường luôn mãi nhắc nhở chính mình, đừng chọc giận cô nữa. "Hắn… không tốt sao?" Lại nói tiếp rất nhanh. "Nếu em không muốn trả lời, có thể không cần trả lời, không sao đâu!"

"Không phải không tốt, chỉ là không có cảm giác thôi."

"Cảm giác?"

"Không thể yêu anh ấy, vì sao phải kết giao?"

"Tình yêu…" Thì ra, cô ấy không yêu Từ Tĩnh Hiên.

Cao Dĩ Tường nhẹ nhàng thở ra, tảng đá lớn nửa năm qua vẫn tắc ở trong lòng nay đã rơi xuống, tâm tình vô cùng thoải mái.

Hắn dịu giọng, vươn tay về phía cô. "Lại đây, được không?"

Đón nhận ánh mắt dịu dàng của hắn, cô thong thả dời bước đi qua. Nắm chặt lấy tay cô, trái tim mới có cảm giác kiên định, Cao Dĩ Tường khẽ hít một hơi thở, nhắm mắt lại.

"Dĩ Tường, anh hồi nhỏ có vui vẻ không?" Lặng im một lát, cô thấp giọng hỏi.

Hắn mở to mắt, biểu cảm có chút bất ngờ. "Vì sao lại hỏi như vậy?"

"Vừa rồi nghe bác trai nói, em luôn có cảm giác này. Anh, có phải đã rất cô đơn không?" Không có một đứa trẻ nào có thể trưởng thành sớm như thế. Hiểu chuyện, độc lập, bất kỳ chuyện gì hắn cũng tự mình đối mặt, không cho phép mình dựa vào bất cứ ai. Tất nhiên là bên cạnh không có ai có thể dựa vào, bằng không, có đứa trẻ nào lại không muốn làm nũng, đùa giỡn nghịch ngợm, hồn nhiên vô lo qua ngày chứ?

Hắn cứ nói cô tịch mịch, kỳ thực, người thật sự tịch mịch, là hắn.

"Không ai nói với anh như vậy, anh cũng chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này. Có điều…" Hắn tạm dừng, nghiêm túc suy xét. "Có lẽ là vậy."

Mẹ của hắn cũng coi như xuất thân từ hào môn, nhưng cha lại không có thân thế đủ để xứng đôi. Lúc ấy, hai người đã bị phản đối.

Nhưng mẹ mặc kệ, kiên quyết yêu người mình đã chọn. Cuộc sống của bà, bà muốn tự mình nắm giữ, không cho ai xen vào bài bố. Vì thế, đã náo loạn thành một cuộc cách mạng gia đình oanh oanh liệt liệt, cuối cùng đoạn tuyệt với người thân, bỏ nhà đi theo cha hắn.

"Em nghĩ mình đã biết cá tính của anh được di truyền từ đâu rồi." Cô nói.

"Em cho rằng từ đó trở đi chính là những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc của hoàng tử và công chúa ư?"

"Bọn họ yêu nhau, không phải sao?" Tình yêu, đó mới là điều quan trọng nhất.

"Em xem tiểu thuyết nhiều quá rồi." Có người nói, vợ chồng nghèo hèn có trăm cái khổ. Hôn nhân của bọn họ không được ai xem trọng. Nhưng mẹ hắn là một người phụ nữ cứng rắn. Người khác càng che trách bọn họ, bà càng muốn chứng minh cho mọi người xem.

Bọn họ trải qua cuộc sống ăn cơm trắng bánh mì qua ngày, tính toán tỉ mỉ so đo từng đồng. Dù khổ thế nào, mẹ cũng cắn răng không rên một tiếng, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho chồng. Hai vợ chồng đồng tâm gây dựng sự nghiệp.

Từ rất nhỏ hắn đã biết nỗi khổ của cha mẹ. Khi bọn họ dồn tâm huyết vào việc gây dựng sự nghiệp, hắn đã tự biết chăm sóc cho mình, chưa bao giờ lấy vấn đề của bản thân đi làm phiền bọn họ.

Cuối cùng cũng khổ tận cam lai, bọn họ hết khổ, có thể ngồi xuống ôn tồn ôm ấp lẫn nhau. Khi trò chuyện tâm sự mới phát hiện … trái tim trống rỗng, cảm giác gì cũng không còn.

Vì thế, ngay sau khi đứa con thành niên, bọn họ ở riêng.

Hơn bốn năm trước, mẹ tìm được một người đàn ông có thể gửi gắm cả đời. Hai người chính thức ly hôn, mẹ mang theo lời chúc phúc của cha rời đi. Hai người đó, là đại biểu cho mô phạm chia tay kinh điển, chứ không giống như vợ chồng bình thường, ly hôn liền kêu gào cấu xé nhau. Bọn họ đều tương đối kính trọng lẫn nhau, cũng nhất trí cho rằng, hai mươi năm nắm tay chung bước, nâng đỡ lẫn nhau là khoảng thời gian kỷ niệm đáng giá nhất trong cuộc đời họ.

Không còn tình yêu, vẫn còn tình nghĩa tích lũy bao nhiêu năm qua, vẫn quan tâm lẫn nhau như trước.

Giữa bọn họ, tình thân còn vĩnh hằng hơn cả tình yêu.

Chuyện tình cảm có đôi khi rất khó nói. Giữa bọn họ không ai có lỗi với ai. Lúc trước yêu sâu đậm cũng là sự thật, bằng không, mẹ cũng sẽ không hề chùn bước đi theo cha như vậy. Nhưng một khi tình cảm đã phai nhạt không còn, ngượng ép yêu nhau cũng không thể tìm lại được một chút tàn tro lúc trước.

Bọn họ có vẻ đáng khen, hay có thể nói bọn họ đủ thành thục, dũng cảm đối mặt với cảm giác chân thật trong lòng mình, không mưu danh chuộc tiếng, duy trì ân ái vợ chồng dối trá.

Tình yêu là gì?

Lúc trước yêu đến mức có thể thiêu đốt toàn bộ sinh mệnh, không tiếc từ bỏ tất cả cũng muốn ở cùng đối phương. Bao nhiêu cửa ải khó khăn cũng đều vượt qua, bị phản đối, bị thực tế khảo nghiệm, nếm mùi khổ sở cũng không hề chùn bước. Kết quả là, rốt cuộc có thể cùng nhau, tình yêu lại không còn. Vì thế hắn sẽ nghĩ, tình yêu cũng chỉ là một ít nguồn gốc không rõ ràng, là thứ cảm xúc không thể nắm bắt. Nếu chỉ có tình yêu, hôm nay mến nhau, ngày mai cũng có thể là người lạ.

Hắn không phải cực đoan, mà là trần thuật sự thật. Dung nhan sẽ già, tình yêu cũng sẽ trôi đi. Cho tới bây giờ hắn sẽ không đặc biệt hy vọng quá nhiều vào tình yêu nam nữ.

"Anh có từng oán trách bọn họ không?" Nguyễn Tương Quân hỏi.

"Vì sao lại oán?" Bắt buộc mình trưởng thành sớm là lựa chọn của hắn. Thời thơ ấu của hắn chưa từng có nhiều hồn nhiên cùng vui vẻ, nhưng không được hát bài ca 'Gia đình đáng yêu' giống như những đứa trẻ ngây ngốc bình thường khác không có nghĩa là cha mẹ không hề thương yêu hắn.

"Nhưng mà, anh không vui vẻ." Nguyễn Tương Quân vươn hai tay, thật thương tiếc kéo hắn vào trong lòng.

Gia đình ấm áp và vui vẻ, cô có được mười chín năm. Tuy rằng sau này đã mất đi rồi, nhưng những ký ức tốt đẹp từng có vẫn vĩnh viễn ở trong đáy lòng

cô, lau không đi, cả đời đều sẽ nhớ.

Nhưng còn hắn, không có, chưa từng được cảm thụ điều mà cô từng có được, làm sao hiểu được trân quý cùng theo đuổi? Điều hắn biết đến chỉ là lưu lạc mà thôi. Hình thức cuộc sống loại này đã đi theo hắn quá nhiều năm. Trước khi hắn chưa xem hết cảnh đẹp trên thế giới, bước chân sẽ không dừng lại, không có tâm tư đi nghiêm cứu thứ tình yêu quá xa lạ với hắn, cũng không đặc biệt tưởng nhớ lý giải điều gì.

Vì thế, cô chỉ có thể chờ.

Có lẽ sẽ đợi đến khi hắn buông bỏ lưu lạc, rốt cuộc nguyện ý dừng lại, cùng cô thành lập một gia đình, chung tay bồi đắp một gia đình đầy đủ tình thương ấm áp, an lành ổn định.

Cũng hoặc là, đợi đến khi cô rốt cuộc không còn sức để chờ đợi, lựa chọn buông tha hắn.

"Dĩ Tường, về nhà được không?"

Hắn nghiêng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt dịu dàng của cô.

CÔ nhẹ nhàng, giọng nói như mặt nước lướt qua bên tai hắn. "Anh muốn làm gì cứ làm, mệt mỏi thì trở về nhà, em sẽ ở nhà chờ anh. Nếu có một ngày em không muốn đợi nữa, sẽ tự mình rời đi. Em phải tìm trong hộp thư trước cửa mà anh đã tự tay làm, bên trong sẽ có tin tức cuối cùng em để lại cho anh."

Trái tim Cao Dĩ Tường căng thẳng. Có lẽ là vì ngữ điệu mềm mại của cô, có lẽ là vì lời nói tràn ngập tình ý của cô khi rót vào tai hắn, không biết vì sao trái tim bình nhiên nhảy dựng lên. "Em…Vì sao…"

"Không vì cái gì cả, chỉ đột nhiên nghĩ thông suốt thôi mà. Lần sau, không được tận lực tránh né không trở về nhà nữa. Nếu thật sự cảm thấy khó xử, em sẽ tự mình rời khỏi anh. Anh không cần phải nghĩ nhiều, nghe rõ chưa?"

"… Rõ." Tuy không hiểu vì sao cô lại đột nhiên nói với hắn như vậy, nhưng hắn thực sự đã hiểu.

Cao Dĩ Tường bệnh thể suy yếu, chống đỡ không được lâu lắm liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ lần nữa. Nguyễn Tương Quân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đã ngủ sau của hắn, nhớ lại cuộc đối thoại khi tiễn Cao Cánh Đạt xuống lầu.

"Cô! Thật sự yêu Dĩ Tường nhà chúng tôi ư?"

Cách nói đi thẳng vào vấn để thế này khiến cô nhất thời sửng sốt, không biết trả lời thế nào.

"Thằng nhóc Dĩ Tường này, làm cho tôi cảm thấy thật có lỗi. Dưỡng thành tính tình như nó bây giờ, tôi có trách nhiệm rất lớn. Trông thấy tình cảm giữa tôi và mẹ nó, từ sâu đậm đến khi bốc hơi không còn dấu vết, khiến cho nó thật sự xem nhẹ chuyện tình cảm. Phải đợi nó thông suốt, học tập yêu thương đến khi biết yêu, quý trọng tình yêu, có thể sẽ mất một thời gian rất dài. Nếu cô có thể chờ, cô cứ chờ. Nếu không thể chờ, cũng không cần miễn cưỡng chính mình. Tôi không hy vọng nó làm chậm trễ cô."

Cuối cùng ông nói: "Mấy chuyện tình cảm này, khi yêu thì dù đau khổ đến đâu cũng cam tâm tình nguyện hứng chịu. Nhưng một khi đã mất đi sự cam tâm tình nguyện, chỉ cần có một tia oán trách miễn cưỡng, liền khó có thể viên mãn."

Cha của Dĩ Tường là một người rất có trí tuệ. Mỗi câu mỗi chữ đều trùng trùng đánh vào trái tim cô. Ông là người biết yêu, tuy rằng tình yêu giữa ông và mẹ của Dĩ Tường không thể đi đến cuối cùng.

Giờ khắc này, cô cũng không biết được cô cùng Dĩ Tường có thể đi đến cuối cùng hay không, nhưng cô đã thử, cũng nghiêm túc yêu thương, nắm chắc tình yêu hướng đến tương lai xán lạn, sẽ không có tiếc nuối.

Cô nghĩ, bác Cao trai cũng giống như vậy.

Năm ấy hai mươi bốn tuổi, cô học được trong tình yếu tất phải trải qua sự chờ đợi. Tuy rằng khi đó cô cũng không biết được, điểm cuối của sự chờ đợi sẽ là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

# Chương 6

EDTOR: DOCKE

Vì thế lại năm năm đi qua, cô đã hai mươi chín tuổi.

Dĩ Tường hôm qua mới từ Hy Lạp trở về. Nguyễn Tương Quân giúp hắn tu bổ mái tóc dài, phát hiện hắn có một sợi tóc bạc.

"Hết năm nay… anh sẽ ba mươi bốn tuổi." Cô trầm ngâm.

"Đúng vậy." Hắn cười nói. "Giống như thật sự không còn trẻ nữa nhỉ."

"Anh vẫn thích cuộc sống như vậy sao?"

"Đương nhiên." Hắn đáp ngay không cần suy nghĩ. Không hề chán ghét một ngày, cho dù hắn già đến nỗi không đi nổi cũng sẽ chống gậy đi chu du thế giới.

"Em cũng nghĩ vậy." Cô nhổ sợi tóc bạc kia. Chờ đợi, còn chưa đủ, vẫn tiếp tục chờ.

"Tết này muốn đi chơi ở đâu?" Hắn cố ý kết thúc công tác trước tết, chính là muốn trở về mừng năm mới với cô, còn có tổng vệ sinh nữa.

Năm trước khi cô mang cửa sổ xuống dưới lau chùi đã bị rớt trúng chân, đau mất một tháng. Hắn đã nghiêm chỉnh quy định cô không được khiêng vác vật nặng nữa. Tất cả phải chờ hắn trở về rồi nói.

"Mừng năm mới là ngày đoàn viên với người nhà, anh phải trở về ăn tết với cha mẹ mới đúng." Cả một năm du đãng bên ngoài, ngày tết tất phải quay về tụ họp với gia đình, đây là điều cơ bản trong hiếu đạo.

"Em cũng là người nhà a!" Ở trong lòng hắn, sớm đã xem cô như người nhà.

Cô phủi phủi vụn tóc trên vai hắn, vòng lên phía trước đánh giá xem có cần chỉnh sửa chỗ nào nữa không. Cao Dĩ Tường không để ý lắm, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. "Trước khi anh trở về Đài Loan đã ghé ngang qua thăm mẹ rồi, ở đó chơi ba ngày rồi mới về đây đấy."

"Bác gái có khỏe không?"

Có lẽ đã nghe nói về sự tồn tại của cô từ chỗ của Cao Cánh Đạt, năm trước mẹ của Cao Dĩ Tường trở về Đài Loan thăm người thân, khi hẹn đi ăn cứ bắt Cao Dĩ Tường phải dẫn cô theo. Khi đó cô vẫn còn đau chân, cứ cảm thấy như vậy không tốt lắm.

"Chỉ ăn bữa cơm mà thôi, có phải nàng dâu xấu gặp cha mẹ chồng đâu, làm gì có ai chê em không đủ hoàn mỹ chứ." Lúc ấy, Cao Dĩ Tường buồn cười chế nhạo cô.

"…" Nhưng trong lòng cô quả thật có cảm giác như vậy nha, cứ mãi lo bọn họ không thích mình…

Có điều, hiển nhiên là cô lo lắng thừa rồi. Mẹ của Cao Dĩ Tường đối với cô rất thân thiết, là một người biết điều lại cảm tính. Khó trách lúc trước có thể làm ra một cuộc cách mạng tình yêu oanh oanh liệt liệt như vậy.

Trong suốt bữa cơm, cô luôn có một cảm giác kỳ lạ, đó là bữa tiệc liên hoan gia đình. Không có ai hoài nghi bọn họ là người một nhà. Bác Cao trai khá săn sóc, chỉ cần một ánh mắt của vợ cũ đã biết bà cần cái gì. Hai người hòa hợp như vậy, vì sao lại để cho tình yêu trôi đi, roi đến nông nỗi phải ly dị chứ?

"Mẹ rất tốt, người đàn ông kia cũng rất thương yêu bà." Câu trả lời của Cao Dĩ Tường đã kéo cô trở về.

"Năm nay bác gái không về nước sao? Hình như cha anh nói có gì đó muốn đưa cho bác gái." Bác Cao trai có lẽ sẽ rất thất vọng.

"Không biết nữa, chưa thấy mẹ nói gì." Hắn suy nghĩ một chút. "Hay là, đêm giao thừa đi cùng anh đến chỗ cha ăn bữa cơm đoàn viên. Mấy ngày còn lại chúng ta đi Hoa Đông chơi." Dù sao thì mấy năm nay cô và cha hắn cũng thân thiết quan tâm lẫn nhau. Ngay cả cha hắn cũng nói, không biết ai mới con ruột của ông, muốn nhận người tri kỷ như cô làm con gái nuôi.

Về điểm ấy hắn tuyệt đối lạc quan tán thành. Trên đời này Tương Tương đã không còn ai thân thích. Có thể cho cô một chút tình thân cùng sự quan tâm lo lắng, cũng là hy vọng của hắn.

Cô cười, nhéo hắn một cái. "Chỉ biết ra ngoài lêu lổng, bộ trong nhà có quái thú cắn anh sao?" Muốn hắn ở nhà nhiều hơn 1 phút quả thật giống như muốn lấy mạng hắn.

Cao Dĩ Tường lập tức phản kích, dùng cả mười ngón tay để làm nhột cô. Hắn biết, phần eo của cô rất mẫn cảm, chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể làm cho cô thét lên chói tai xin tha …

"A! Đáng ghét, anh tránh ra…" Quả nhiên, cô vừa cười vừa la, xoay thắt lưng né tránh đòn công kích của ngón tay hắn. Hai người ở trên sàn đùa nghịch, cuốn thành một đoàn.

Môi hắn lơ đãng lướt qua bên môi cô, rồi sau đó không khí thay đổi. Hắn ngừng động tác, ánh mắt chuyển thâm, sáng quắc chăm chú nhìn thân dưới của cô. Không khí lưu động dần dần giống như lửa nóng.

"Vì sao… lại nhìn em như vậy?" Ánh mắt cháy bỏng, làm bên má cô nóng lên, thân thể cũng nóng lên.

Biết rõ còn cố hỏi! Hắn ảo não, dật ra thanh âm rên rĩ của dục vọng, không quên hỏi: "Gần đây có đối tượng hẹn hò nào không?"

"Không có." Lần nào câu trả lời của cô cũng giống nhau.

Hắn yên tâm mà ôm, nghiêng người hôn cô. Hai tay vội vàng cẩn thận thăm dò từng tấc da thịt. "Anh muốn ôm em, có được không?"

"Ừm." Nhận lời hắn, thể xác và tinh thần hoàn toàn thư thái, giang cánh tay dịu dàng nghênh đón.

Hắn cúi người ôm cô, cũng thư giãn thể xác và tinh thần, cùng cô tấc tấc giao hòa.

Đã bao lâu rồi không ôm cô… Cao Dĩ Tường thở dài, cánh tay phút chốc thêm chặt, dùng lực của lòng nhung nhớ nông nông sâu sâu hôn môi.

Không thể chờ được nữa, hắn mạnh mẽ chuyển thân, vo vê xâm nhập vào thân hình mềm mại đã chuẩn bị nghênh đón của cô. Cảm giác được thân thể cô ẩm ướt và ấm áp vây quanh, hắn thỏa mãn ngâm thán. Cho tới nay, chỉ có cô mới có thể gây cho hắn sự yên tĩnh hòa hợp như vậy. Chỉ có trở lại bên cạnh cô, hắn mới có thể hoàn toàn thả lỏng chính mình. Hắn nhẹ nhàng lùi lại rồi đẩy vào càng sâu. Tiết tấu tình dục nguyên thủy kích động thành cơn rối rắm thâm thẩm, khó mà dùng lời nói diễn tả được sự vấn vương triền miên…

Đêm giao thừa, bọn họ cùng nhau trở về ăn bữa cơm tất niên với cha hắn. Nghỉ ngơi hai ngày, mồng hai tết, Cao Dĩ Tường liền lôi kéo cô lên xe lửa, chạy đến Hoa Đông.

Bọn họ tìm nơi ngủ trọ ở một khách sạn hồ nước nóng, trong phòng có lập thêm một hồ nước nóng. Cao Dĩ Tường ngâm nước nóng được một nửa lại bắt đầu không an phận. Cô cười duyên né tránh, bị hắn trêu chọc đến mức cả người toàn là lửa nóng, lại dây dưa tiếp nhận một cuộc tình ái vui vẻ. Qua đi, cô tắm xong trở lại giường, cuộn tròn nằm trong ổ chăn, mệt đến mức ngay cả đầu ngón chân cũng không muốn động.

"Là ai nói anh già vậy nhỉ?" Ai đó xem ra còn vô dụng hơn cả hắn, mới vậy mà thể lực đã suy giảm nghiêm trọng.

Hắn cười gian cắn cắn đầu vai tròn lẳng lõa lồ lộ ra ngoài chăn của cô, lại cắn cắn đến phần gáy, xương quai xanh, liếm mút đôi môi mềm mại. Cô rụt vai, sợ ngứa né tránh, lại tránh không khỏi sự chọc ghẹo cố ý của hắn, đành dứt khoát vùi mặt vào ngực hắn. Hắn cười to, khoái trá bế cô chặt đầy cõi lòng. Hắn rất thích phản ứng sợ ngứa sợ nhột của cô, trong khổ sở mang theo một chút kiều mỵ, cực kỳ đáng yêu.

"Em cũng không còn trẻ mà…" Cô thấp giọng.

"Sao vậy?" Lòng bàn tay cẩn thận bao phủ phần thân mềm mại dưới lớp chăn. Hắn cảm thấy, đây là giai đoạn đẹp nhất của phụ nữ, sẽ không quá ngây ngô lại mang theo ý vị sâu xa của người phụ nữ thành thục, hấp dẫn ánh mắt đàn ông.

"Em bị cha anh tẩy não rồi à?"

Hôm đó khi ăn bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa, không hiểu cha hắn uống lộn thuốc gì mà lại đột nhiên hỏi cô: "Sắp ba mươi tuổi rồi, vẫn chưa dự tính suy xét đến chuyện hôn nhân đại sự hay sao?"

Rõ ràng chỉ mới hai mươi tám tuổi chín tháng, còn cách ba mươi tuổi một khoảng cách rất dài mà?

Hắn đã quên mất khi đó Tương Tương đã hưởng ứng như thế nào, hình như chưa nói có, cũng chưa nói không.

"Bác trai nói cũng không sai mà." Câu nói của bác Cao trai thực ra là nói cho Dĩ Tường nghe.

Nếu còn chờ tiếp, thực sự sẽ già đi. Cô biết ý tứ của Cao Cánh Đạt, ông không đành lòng thấy cô vì Dĩ Tường mà hoài phí thanh xuân, chờ đợi trong vô vọng.

Cao Dĩ Tường ngồi thẳng người. "Em thật sự muốn kết hôn?"

"Đúng vậy, thừa dịp bản thân còn có người muốn cưới, nên nhanh chóng đẩy nhanh tiêu thụ. Nếu ngày nào đó anh trở về, phát hiện người đi nhà trống, chính là lúc em thật sự đã tìm được người có thể cho em sự yên ổn. Anh sẽ nói tiếng chúc phúc cho em chứ?" Điều đó có nghĩa là cô đã không thể chống đỡ, không thể chờ hắn thêm nữa, quyết định cắt đứt quan hệ, dứt khoát từ bỏ hắn.

Hắn hồ nghi nghiêng đầu nhìn cô. Vẻ mặt cô có vẻ rất nghiêm túc, lại có vài phần hàm xúc vui đùa. Trong lúc nhất thời hắn không phân rõ là thật hay giả.

Sau khi cân nhắc, hắn tự cho mình một đáp án. "Anh biết rồi. Nếu gã đó có thể cho em điều em muốn, anh cũng sẽ mừng cho em."

"Em nghiêm túc đó, cứ quyết định như thế đi. Có một chút luyến tiếc, trong lòng hơi hơi chua xót, em không muốn chính miệng nói với anh lời từ biệt…" Trái tim không thể chịu đựng nổi nỗi đau đó, cô sẽ lẳng lặng tránh ra, từ đó về sau cùng hắn trở thành người xa lạ.

"Vì sao lại phải cắt đứt như vậy?" Kết hôn rồi sẽ không định lui tới nữa sao? Từ sau khi người thân của cô qua đời đến nay, hai người đã luôn làm bạn với nhau. Gần mười năm, thời gian không hề ngắn. Hắn cho rằng cô đã có thể dựa dẫm vào hắn, xem hắn như người nhà. Còn có cha của hắn nữa, cũng muốn nhận cô làm con gái nuôi, không phải sao?

Cô không nói chuyện, vòng tay ôm lấy hắn, vùi đầu vào ngực hắn, nhắm mắt lại.

Đợi mãi không thấy cô trả lời, cúi đầu nhìn mới phát hiện cô đã hô hấp vững vàng. "Ngủ rồi à?" Chẳng lẽ đây chính là phương pháp ba giây đi vào giấc ngủ trong truyền thuyết? Thật sự mệt đến vậy ư?

Ngày hôm sau tỉnh lại, Nguyễn Tương Quân đã rời giường trước hắn một bước, đang ghé vào bên cửa sổ. Từ nơi này nhìn ra ngoài, cô có thể nhìn thấy bờ biển rộng lớn xanh thăm thẳm.

"Đã ăn sáng chưa?" Cao Dĩ Tường xuống giường, đi đến bên cạnh cô.

Cô lắc đầu. "Chờ anh."

"Vậy chúng ta xuống dưới lầu ăn sáng trước rồi ra ngoài đi dạo."

Bờ biển cách khách sạn không đến 10 phút đi bộ. Bọn họ cùng ăn bữa sáng xong, nắm tay nhau tản bộ dọc bờ biển. Thời tiết khá tốt, còn có thể nhìn thấy mấy cánh chim hải âu. Bệnh nghề nghiệp của hắn phát tác, thuận tay cầm ống kính ngắm góc, chụp mấy tấm ảnh.

"Còn nhớ không? Chúng ta đã bắt đầu từ bờ biển." Cô nghiêng đầu, nhớ lại chuyện cũ.

"Đúng vậy." Khi đó trông cô thật sự không xong, cứ cảm thấy cô sẽ suy nghĩ không thông.

"Kỳ thực, em lừa anh thôi." Cô đột nhiên nói. "Cha mẹ em, em trai… còn đứa bé tám tháng tuổi nằm trong bụng mẹ nữa, có lẽ là em gái, bọn họ đã được hải táng ở đó. Khi ấy, em … rất nhớ bọn họ."

Hắn từng hỏi cô, có phải đang có suy nghĩ dại dột hay không, cô nói không có.

Thật ra, hắn không đoán sai. Hồi đó khi ở bờ biển, trong tiềm thức của cô quả thật đã xuất hiện suy nghĩ dại dột. Nếu không gặp được hắn, nếu không có đôi bàn tay to lớn ấm áp luôn nắm giữ lấy cô, có lẽ cô sẽ bị nỗi đau thương bao phủ, cắn nuốt một tia sức sống cuối cùng.

Cao Dĩ Tường duỗi tay phải ra, cùng cô đan cài mười ngón tay vào nhau.

Vào thời điểm mờ mịt nhất, có một giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu đã nói với cô – Tôi sẽ làm người để cô yêu.

Những lời này, luôn luôn khắc thật sâu trong đáy lòng cô. Hắn làm cho cô yêu, làm cho cô có mục tiêu, tiếp tục kiên trì sinh tồn trên đời này. Gần mười năm qua, đàn ông tốt không phải không có, nhưng họ không có cách nào lay động trái tim cô, bởi vì nó đã bị ràng buộc bởi sinh mệnh, khắc cốt minh tâm.

Thế cho nên, thà rằng phải chờ đợi trong vô vọng cũng không có cách nào dứt bỏ.

Cô nhìn ra mặt biển xa xa. Hải âu cúi đầu bay gần, xẹt qua mặt nước rồi lại vút mình lên cao.

Trái tim hơi hơi xúc động, cô nói nhỏ. "Tình yêu giữa hải âu và cá chính là một chuyện ngoài ý muốn. Tình yêu của chúng ta, luôn luôn tồn tại sai lầm…"

"Cái gì?"

"Lời một bài hát. Giống như hải âu, chỉ nhẹ nhàng xẹt qua mặt nước rồi sẽ trở về thế giới của nó. Nhưng còn cá, lại không thể bay." Cũng như hắn và cô.

Hắn không thể ngừng bay nhảy, không thể buông bỏ bầu trời. Còn cô lại không có cánh, không thể thoát khỏi mặt nước, chỉ có thể ở yên tại chỗ chờ đợi những khoảng khắc ngắn ngủi hắn xẹt qua mặt nước.

Quyền nắm trong tay, từ trước đến nay vẫn luôn không ở trên tay của cô.

"Đó là vì kiếm ăn." Hắn chỉ ra thực tế. Hải âu tìm cá là vì thói quen ăn động vật. Xét về mối quan hệ chuỗi thức ăn, chẳng hề lãng mạn chút nào.

Dạo bước dọc theo bờ biển, đi qua một tiệm bán cá, cô dừng lại. Ngắm nhìn các chủng loại cá trong hồ một lúc, cô nói với hắn. "Em muốn nuôi cá."

"Nuôi cá?"

"Ừm." Cô nói với hắn. "Hồi nhỏ em từng nuôi một con thỏ con và một con chim sáo. Nuôi chim sáo trước, về sau mới có thêm thỏ con. Em rất thích thỏ con, thường hay ôm nó, vuốt ve đám lông mềm mại của nó. Chim sáo có vẻ ghen tỵ, lúc nào cũng bắt nạt thỏ con, thiếu chút nữa đã mổ sạch lông của nó."

"Sau đó thế nào?"

"Con thỏ con rất không vui, về sau sinh bệnh. Cha em cảm thấy hai con vật này không hợp, khuyên em đừng nuôi chung với nhau nữa. Tuy rằng em rất luyến tiếc, nhưng vẫn đem tặng con thỏ con cho người ta. Em nghĩ, ở nhà mới có lẽ nó sẽ hạnh phúc hơn."

"Vì thế chim sáo xưng vương, trong nhà từ đó về sau thiên hạ thái bình?"

"… Em quên rồi." Khi đó tuổi còn quá nhỏ.

Cô rất ít khi chủ động yêu cầu hắn cái gì. Vì thế, vừa kết thúc chuyến du lịch bảy ngày, về nhà ngày hôm trước hôm sau Cao Dĩ Tường đã lập tức lên đường tìm hồ cá, mua hai con cá vàng cho cô. Trông chúng nho nhỏ, ước chừng lớn bằng ngón chân cái, bụng thật to, thân hình tròn vo.

Khi cô nhận được, trông rất vui vẻ, nở một nụ cười sáng lạn hiếm có.

Những khi rảnh rỗi, cô thường ghé vào trước bể cá ngắm nhìn bọn chúng, vừa lo lắng bọn chúng lười bơi quá, vừa liều mình thả thức ăn.

Hắn luôn cười cười nói với cô. "Bảo bối cá vàng của em có phải là nên giảm béo rồi không?"

Cô nuôi cá rất nghiêm túc. Về sau hắn cho thêm vào hồ chút bèo, san hô, còn có rất nhiều hòn đá nhỏ mượt mà trắng sáng, trang sức xinh đẹp.

Hiếm khi thấy cô để ý đến cái gì, chút tâm nguyện nho nhỏ đó, hắn cũng tận hết khả năng để chiều theo cô, thỏa mãn cho cô.

Cô tựa hồ rất có năng khiếu nuôi vật cưng. Cá vàng được cô nuôi rất khá. Sau một tháng, cá vàng giống như thổi khí cầu, thể tích tăng lên gấp đôi, trông lại càng giống quả bóng tròn.

Có cá vàng làm bạn, cô tươi cười nhiều hơn trước. Rồi sau đó, hắn lại một lần nữa rời đi, cô lại tiếp tục chờ đợi.

Ba tháng đầu xuân,

Sắp đến giờ cơm trưa, Từ Tĩnh Hiên liếc mắt nhìn người đang ngồi không chút động đậy ở chiếc bàn cách vách, mở miệng hỏi: "Tương Quân, không đi ăn cơm sao? Đang đợi tình yêu tiện lợi à?"

Gã đàn ông đó đôi khi cũng sẽ mang cơm trưa đến cho cô.

"Anh ấy không có năng khiếu làm bếp đâu. Đôi khi ở nhà rảnh quá mới lấy mấy cuốn sách dạy nấu ăn của em ra nghịch chút thôi." Cô từng cười nói như vậy.

Hỏi cô hương vị thế nào? Cô nói chỉ tàm tạm thôi, không thể so với cấp bậc mỹ vị được, nhưng cũng không đến mức quá khó ăn. Nhưng mỗi khi cô ăn, bờ môi đều sẽ có ý cười rất đậm. Ai nấy đều thấy được, cô yêu gã đàn ông kia bao nhiêu.

"Tháng trước anh ấy đi nước ngoài rồi, lần này hình như là Ai Cập." Cô ngẩng đầu trả lời. "Anh đi ăn đi, em không thấy đói."

Thì ra nhiếp ảnh gia nhà cô lại đi chu du, khó trách cô không muốn ăn. "Vậy có muốn anh mua về cho em chút gì không?" Từ Tĩnh Hiên đánh giá cô một chút. "Sắc mặt em hình như không được tốt lắm, phải ăn uống điều độ chứ."

"Em đâu có giảm béo." Thật sự là ăn không vô." Hay là anh giúp em mua bình sữa chua cũng được."

Từ Tĩnh Hiên suy nghĩ một chút, từ trong ngăn kéo lấy ra bịch bánh bích quy do chính mình nướng. "Ăn trước cái này đi."

Nguyễn Tương Quân liếc mắt nhìn hắn một cái. "Sao trong ngăn kéo của anh lúc nào cũng có đồ ăn vậy?"

"Bạn gái cũ thích ăn, học theo cô ấy thôi." Về sau tình cảm thay đổi, chính mình lại giống như bị chế ước, rốt cuộc vẫn không bỏ được thói quen làm mấy món ăn vặt này, cho dù trong lòng biết rõ người ăn nó đã đi rồi…

"Anh đúng là đàn ông tốt." Cô cười nói.

"Nghe qua tương đối giống như đang nói lời chia tay vậy." Nghe nói khi người ta nói câu "Anh là một người đàn ông tốt" thì câu tiêu chuẩn máy móc tiếp theo chính là "Đáng tiếc chúng ta không hợp nhau."

"Anh đừng quậy nữa." Cô cười đẩy hắn một cái, đứng dậy muốn đi rót nước thì đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ hồ đứng không vững.

"Có sao không?" Từ Tĩnh Hiên kịp thời đỡ lấy cô. "Thật sự anh thấy em nên xin phép về nhà nghỉ ngơi thì tốt hơn."

Cô một tay vịn lấy vai hắn, chờ đợi cảm giác choáng váng hoa mắt qua đi mới miễn cưỡng mở miệng. "Không cần đâu, cũng sắp đến cuối tháng rồi." Xin nghỉ phép, đến khi cần lại không có.

"Em đó, có người bạn trai là nhiếp ảnh gia danh tiếng lẫy lừng, còn phải lao lực đến vậy sao? Đổi lại là người khác thì đã từ chức về nhà cho hắn nuôi từ lâu rồi."

Cô cười khổ. "Em không muốn dựa dẫm vào anh ấy. Một khi đã dựa vào, sẽ làm cho bản thân trở nên yếu đuối, buộc phải bám riết lấy chân người ta." Cô không muốn nhìn thấy dáng vẻ khó xử khi bị quấy nhiễu của hắn.

Bởi vì sự kiên trì của cô, Từ Tĩnh Hiên cũng không ép nữa. Nhưng tan tầm cô vẫn bị y kiên quyết áp đến bệnh viện.

Chờ bên ngoài phòng khám, nhìn thấy cô đi ra với vẻ mặt mờ mịt như vừa nhận được tin lớn kinh hãi vẫn chưa kịp hoàn hồn, trong lòng y đã đoán ra

được là chuyện gì.

"Có rồi sao?"

Cô ngạc nhiên. "Sao anh biết?"

"Tình huống này, cũng đã xảy ra với anh và bạn gái cũ, cho nên rất mẫn cảm." Không nhất định ai mang thai cũng đều nôn nghén, biểu hiện cũng có thể chỉ là biếng ăn, thiếu máu, thói quen ăn uống thay đổi… Y nhớ trước đây cô không thích uống sữa chua, nói mùi vị của nó giống như sữa tươi lên men.

Cô giật mình, nói không ra lời.

Từ Tĩnh Hiên đưa cô về nhà. Dọc đường đi, hai người đều hoàn toàn trầm mặc.

"Em phải cẩn thận suy nghĩ cho mình một chút." Bỏ lại những lời này, y xoay người rời đi.

Tối hôm đó, cô mất ngủ.

Nên làm thế nào bây giờ, cô hoàn toàn không có chủ trương. Dĩ Tường còn chưa muốn, cô vốn cũng muốn đợi thêm vài năm. Mang thai ngoài ý muốn khiến toàn bộ kế hoạch của cô đều bị quấy rối.

Đứa con này tới không đúng thời điểm, cô có nên nói cho Dĩ Tường biết hay không?

Ngày hôm sau khi đi làm, Từ Tĩnh Hiên trông thấy quầng thâm quanh mắt cô liền biết đêm qua cô không ngủ. "Đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Cô lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy mê võng. "Nó không nên đến vào lúc này…" Ngay cả tình yêu Dĩ Tường cũng không dám nghĩ chứ nói chi đến đứa con trách nhiệm cùng gánh nặng nhiều như vậy.

"Hôm qua anh nói bạn gái cũ của anh mang thai, sau đó anh xử lý thế nào?"

"Anh ư? Khi đó mới hai mươi tuổi, còn quá trẻ, không thể gánh vác trách nhiệm, nên đã đề nghị cô ấy đi phá."

"A!" Không hề nghĩ đến đáp án này, cô bất giác muốn thở phào.

Từ Tĩnh Hiên liếc mắt nhìn cô một cái. "Anh vĩnh viễn cũng không thể quên được cái ngày hôm đó. Cô ấy từ trong phòng mổ đi ra, sắc mặt gần giống như màu của bệnh viện, trắng bạch không có chút máu. Một khắc đó, anh đột nhiên cảm thấy chán ghét bản thân. Bọn anh lúc ấy tuy rằng yêu nhau, nhưng đã bóp chết một sinh mệnh! Lại là sinh mệnh do chính anh và cô ấy tạo ra. Bóng ma cùng vướng mắc đó cứ tồn tại giữa bọn anh mãi, không ai có cách nào làm như không có chuyện gì xảy ra, dẫn đến cuối cùng bọn anh phải đi đến nước chia tay."

Y ngừng lại, chăm chú nhìn cô thật sâu. "Về sau anh thường nghĩ, nếu cho anh lựa chọn lại một lần nữa, anh sẽ để cô ấy sinh con. Cho dù không tốt nghiệp đại học thì đã sao? Thời cơ không cho phép thì lại thế nào? Đó là sinh mệnh mà người con gái anh yêu sâu đậm sinh ra cho anh, để giữ nó mà phải trả giá một chút chẳng lẽ không đáng hay sao? Đừng nói mấy lời như thế nữa, không có sinh mệnh nào là đến không đúng lúc cả." Y gằn từng tiếng, trùng trùng đánh vào trái tim cô.

Lòng cô mở rộng trong sáng! "Em nghĩ, em biết nên làm thế nào rồi."

Hôm đó, cô gửi một bức e- mail cho hắn.

Suy nghĩ thật lâu, chỉ viết một câu: "Có việc gấp cần nói, liên lạc với em ngay nhé."

Cô không biết bây giờ hắn đang ở đâu, gọi điện thoại cũng không có sóng. Nhưng cô thật sự không có cách nào nói ra chuyện này với cái màn hình máy tính lạnh như băng. Cô hy vọng có thể chính miệng nói cho hắn biết. Bất luận phản ứng của hắn ra sao, cô vẫn hy vọng mình có thể trực tiếp thu nhận được cảm xúc chân thực nhất của hắn, chứ không phải thông qua những câu chữ đã được cân nhắc tân trang.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 7

EDITOR: DOCKE

Khi cô tỉnh lại sau giấc ngủ mơ, đã sắp tám giờ. Tan tầm trở về mệt mỏi quá, chỉ định nằm nghỉ trên sofa ở phòng khách một chút thôi, không ngờ lại ngủ quên mất.

Nguyễn Tương Quân ngồi dậy, còn đang suy nghĩ bữa tối nên thế nào thì chuông cửa reo vang. Trái tim cô của cô nhảy dựng.

Là Dĩ Tường sao? E – mail đã gửi đi được hơn một tuần rồi.

Mang theo nỗi chờ mong cùng sự khẩn trương khó hiểu, cô đứng dậy mở cửa, là Từ Tĩnh Hiên.

Cảm xúc thay đổi rất nhanh, làm cho vẻ mặt cô chỉ trong khoảnh khắc trở nên trống rỗng.

"Vừa tỉnh ngủ sao? Làm gì mà dại ra vậy?" Thời kỳ đầu mang thai, cảm thấy buồn ngủ là chuyện bình thường.

Ngoài cửa, Từ Tĩnh Hiên lấy ra một cà mên cơm, nói thêm. "Anh đoán em vẫn chưa ăn tối. Còn nữa, đêm nay có thể thu nhận anh lần nữa không?"

"Nhà anh lại sửa chữa, không có nước tắm à?"

"Không phải, em gái anh mời một đám bạn đến nhà mở party, ầm ỹ vô cùng. Ở đó một buổi tối anh sợ mình sẽ bị suy nhược thần kinh mất." Y thích yên tĩnh, nhưng em gái lại có cá tính hoạt bát hướng ngoại, thích giao lưu bạn bè, có khi thực sự rất hao tổn tâm trí.

"Vào đi!" Phòng của Dĩ Tường vẫn để trống, ở nhờ một đêm cũng chẳng sao.

Từ khi biết cô mang thai, y vẫn thường ngẫu nhiên tới cửa thăm hỏi. Cô biết y lo lắng cô mang thai lại ở một mình nên ngấm ngầm muốn giúp đỡ cô.

Y đối với cô rất tốt, đã có lúc vượt qua phạm vi đồng nghiệp. Điều này làm cho cô nhớ lại lúc mới vào công ty, y cũng quan tâm đến cô đặc biệt như vậy.

Cô từng cho rằng đó là vì có ý theo đuổi, cũng có chút ngại ngùng. Có một thời gian còn cảm thấy phiền não không biết phải tỏ vẻ với y như thế nào mới tốt.

Một lần, đồng nghiệp tụ tập liên hoan, có người hỏi y có phải đang theo đuổi cô hay không? Lúc ấy, y nhìn cô một cái, ý vị thâm trường đáp lại một câu. "Tôi cũng đã nghĩ rằng mình có thể! Đã từng."

Lúc ấy, cô không hiểu rõ lắm. Mãi cho đến mấy ngày nay, buổi trưa cùng y ra ngoài dùng cơm, trong lúc vô tình cô nhìn thấy bức hình trong bóp da của y – Hắn là bạn gái cũ của y. Cô phát hiện mình có nhiều nét rất giống cô bạn gái cũ đó.

Không lẽ… y chưa từng quên cô bạn gái cũ ấy ư? Ngay cả người con gái tương tự cũng đều có thể khơi lại cảm xúc chua xót quen thuộc trước kia.

Một người lại có thể mang theo bên người ảnh chụp của bạn gái cũ, còn cất giữ hơn mười năm, có thể nói đó chính là áy náy. Cô có khuynh hướng tin tưởng trong lòng y vẫn còn có người kia, chưa từng vong tình!

Cho nên hiện tại… đã chuyển biến thành tâm lý bồi thường? Bởi vì luôn cảm thấy hối hận về quyết định năm đó, hy vọng cô có thể tìm được viên mãn?

"Chuyện mang thai, em đã nói với hắn chưa?" Câu hỏi của Từ Tĩnh Hiên kéo cô trở về thực tế. Y đưa hộp cơm đến trước mặt cô. Biết khẩu vị của thai phụ không tốt, y còn cẩn thận chuẩn bị thức ăn đem theo.

Nguyễn Tương Quân lắc đầu. "Vẫn chưa liên lạc được với anh ấy."

Từ Tĩnh Hiên nhíu nhíu mày. "Vậy tám tháng kế tiếp tính sao? Khi đứa con sinh ra thì thế nào? Tã, bình sữa, đứa con đau ốm… tất cả chuyện này chẳng phải đều do hắn phụ trách sao?" Đúng vào những lúc quan trọng nhất lại liên lạc không được, một mình cô biết làm sao bây giờ? Làm thế nào chống chọi?

"Em nghĩ em có thể!"

"Đừng nói rằng em có thể. Cho dù em có thể tự mình đối phó với các tình huống đó đi chăng nữa, vậy quá trình đứa bé trưởng thành lại không cần có cha hay sao? Hắn có lý tưởng của hắn, nhưng còn trách nhiệm của hắn thì sao?"

Dựa vào hiểu biết của cô đối với Dĩ Tường, cô biết hắn sẽ làm như thế nào. Nhưng… dùng đứa con để chế trụ hắn, hắn sẽ không vui vẻ. Cô sợ… về lâu về dài, cứ miễn cưỡng như vậy sẽ tích lũy thành oán.

Tựa như cánh chim trời sinh là ở trên không trung, dùng chuồng trại giam cầm chúng, chắc chắn sẽ đánh mất sức sống. Cô không muốn nhìn thấy hắn như vậy.

Lại qua một tuần, hắn vẫn không có tin tức.

Cô bắt đầu xuất hiện trạng thái nôn nghén. Mỗi sáng đều bị tra tấn đến chết đi sống lại. Sức khỏe suy yếu đến nỗi đứng không xong, không có hơi sức đâu mà đi làm. Nhưng cô còn có cuộc sống của mình, cắn răng, một mình quản lý tất cả mọi chuyện. Càng lúc cô càng biếng ăn, có khi cả ngày cũng ăn chưa đầy chén cơm, ăn xong lại nôn ra hết. Thể trọng nhanh chóng giảm sút.

Sáng nay tỉnh dậy, toàn thân mệt mỏi hoa mắt chóng mặt. Cô yếu đến mức không thể xuống giường. Bất đắc dĩ, đành phải gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ phép.

Một mình nằm trên chiếc giường trống trải, cảm giác cô đơn hơn bao giờ hết, càng hy vọng giờ phút này có hắn bên cạnh…

Nhưng cô không thể khóc, đây là lựa chọn của chính cô, là con đường chính cô phải đi. Yêu đơn phương, không ai ép cô, nên cũng không thể oán trách ai được.

"Con yêu, chúng ta phải kiên nhẫn, chờ ba ba trở về, được không?" Cô khẽ vuốt bụng, dịu dàng thì thầm.

Bụng lại quặn lên từng cơn đau âm ỉ, cô muốn đi khám bác sĩ, nhưng làm sao mà đi được đây? Có lẽ nên kêu taxi, nhưng cô chẳng có cách nào lết ra đến cửa. Khát quá, uống trước chút nước chắc sẽ thấy khỏe hơn chăng… Không sao, không ai giúp cô, cô sẽ tự mình đến bệnh viện. Không có ai chăm sóc, cô sẽ tự mình đi rót nước…

Cho nên, không có vấn đề gì.

Cô xuống giường, trước mắt tối sầm. Cô chống tay vào tường chờ cho cơn hoa mắt chóng mặt qua đi mới cẩn thận lê bước. Đi đến phòng khách, hai chân lại mềm nhũn. Cô kịp thời dùng tay túm lấy vật gì đó mới có thể cân bằng được cơ thể, bên tai nghe thấy âm thanh như tiếng thủy tinh vỡ vụn. Cô ngã ngồi xuống đất, mới để ý rằng mình đã kéo rớt tấm khăn trải bàn….

Rốt cuộc đã làm vỡ nát cái gì, cô cũng không có tâm trạng đâu mà tìm tòi nghiên cứu. Một cơn đau mãnh liệt đánh úp đến, từng hạt mồ hôi lạnh bức ra thái dương. Cô giãy dụa, nhưng làm thế nào cũng không khởi động được thân thể.

Đau quá…

Cô không ngừng thở dốc, tầm mắt bắt đầu mờ tối.

Không sao đâu, từ trước đến giờ đều là cô tự mình gánh vác mọi chuyện, không dám ỷ lại hắn bất cứ chuyện gì. Những lúc hắn không ở bên cạnh, cũng sẽ không mờ mịt không biết gì. Lần này cũng vậy, cô có thể tự mình xử lý, thật sự không sao mà… Cô giãu dụa đi về hướng bàn trà, đầu ngón tay bấm nút di động. Ngón tay run run ấn chưa xong mấy phím, di động đã từ lòng bàn tay rơi xuống. Cô rốt cuộc chống đỡ không nổi, đành bất lực để bóng tối cắn nuốt ý thức mình.

Khi tỉnh lại, là ở trong bệnh viện. Từ Tĩnh Hiên đứng bên giường bệnh, nhìn cô với vẻ ngưng trọng.

"Là anh… đưa em vào bệnh viện ư?"

Thời gian qua hầu như ngày nào y cũng phải tạt qua nhà quan tâm cô một chút. Hôm nay không thấy cô đi làm, gọi điện thoại cũng không ai bắt máy, vừa tan tầm là y liền vòng qua thăm hỏi một chút. Nhấn chuông nửa ngày cũng không ai ra mở cửa, y đi dọc theo hàng rào trúc bao quanh mảnh sân nhỏ để đến bên hông nhà, xuyên qua cửa sổ sát bờ rào nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khách liền khẩn cấp tìm thợ khóa đến mở cửa.

Cô té xỉu trên sàn nhà lạnh như băng, nền gạch men sứ trắng kéo ra vết máu thật dài. Thậm chí y còn không dám tưởng đoán, một mình cô rốt cuộc đã nằm ở nơi đó không được ai để ý tới bao lâu rồi – – Y hoàn toàn không thể tưởng tượng, lúc ấy cô đã sợ hãi thế nào.

Lúc đưa cô đến bệnh viện, toàn thân đều lạnh như tảng băng, mạch đập mỏng manh… Nếu đến trễ một chút, y hoàn toàn không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì!

"Tương Quân, đứa bé… đã không còn."

Sức khỏe của cô rất yếu, không thể giữ được đứa con.

Cho rằng cô sẽ khóc, sẽ không chịu nổi, nhưng cô chỉ mở to ánh mắt, không thốt ra lời nào, sau đó trầm mặc, rũ mắt.

Trong lòng cô nhất định rất đau. Từ khi biết mình mang thai đến nay, cô rất chờ mong sinh mệnh nhỏ này, mỗi ngày đều nói chuyện với đứa bé trong bụng, còn mua một đống sách, áp phích trẻ con, đặt nhạc ở đầu giường dưỡng thai. Bây giờ đứa bé đã không còn, phản ứng không thể nào lại bình tĩnh như thế.

"Tương Quân, em khóc đi, cũng không sao mà."

Cô lắc đầu. "Không còn… chính là không còn…." Khóc có ích lợi gì đâu? Từ rất lâu trước kia cô đã biết, nước mắt chẳng làm thay đổi được điều gì, nên không bao giờ khóc nữa.

"Cao Dĩ Tường đâu? Vẫn chưa về ư?!"

"Em không biết –…"

"Gọi hắn về đi! Lập tức!" Y không hay tức giận, rất nhiều chuyện chỉ cười một cái cho qua, không cần quá cố chấp. Nhưng giờ khắc này, y vô cùng phẫn nộ.

Nếu ngày hôm qua y không đến, đợi gã đàn ông kia trở về, nghênh đón hắn chính là một cái xác lạnh!

Bác sĩ cho rằng y là cha của đứa bé, mắng y như tạt máu chó vào mặt. "Có bản lĩnh khiến cho thai phụ suy yếu đến mức này, bộ muốn xem bi kịch một xác hai mạng có phải không? Không có cách nào chăm sóc người ta thì đừng có làm cái bụng người ta phình ra chứ!"

Lời nói này, nên gọi Cao Dĩ Tường đến nghe mới đúng.

Khi hắn tiêu dao bên ngoài, có nghĩ đến rằng Tương Quân cũng sẽ cần đến hắn, cũng sẽ có lúc cần đến sự giúp đỡ hay không? Hắn không có!

"Tĩnh Hiên, cám ơn anh, nhưng…" Đây là lựa chọn của cô, cho tới bây giờ hắn đều chưa từng yêu cầu cô chờ hắn. Ngay cả cha của Dĩ Tường cũng khuyên cô nên tìm lương duyên khác. Là cô cố chấp, tự chuốc lấy, chẳng thể oán trách ai.

Từ Tĩnh Hiên thở dài, những ngón tay khẽ vuốt hai gò má cô. "Vì sao phụ nữ lại đều cố chấp như vậy?"

Bộ dáng này của cô làm cho y nhớ lại mười năm về trước, cái ngày đưa ra quyết định sai lầm cùng gương mặt tái nhợt đầy bất lực của cô bạn gái. Biểu cảm của cô lúc ấy, mười năm qua y chưa bao giờ quên được.

"Ngốc cũng được, cố chấp cũng được, mặc kệ em có quyết định thế nào, tóm lại…" Hắn cúi đầu thở dài. "Phải biết quý trọng bản thân một chút."

Nằm bệnh viện một tuần, khi trở về nhà, nhìn thấy căn phòng vĩnh viễn trống rỗng, cô bỗng nhiên tự hỏi: Mình đang làm gì vậy?

Hồi nhỏ, mẹ hỏi cô lớn lên muốn làm gì, cô không có chí lớn, trả lời rất hồn nhiên: "Con muốn gả cho một người tốt giống như cha vậy."

Mẹ không cười cô không chí khí, ngược lại còn nói: "Tương Tương thật thông minh."

Cha cô là đàn ông tốt hiếm có, không hút thuốc lá, không uống rượu, vừa tan sở là về nhà ngay, ngày nghỉ thì đưa vợ con đi du lịch. Tất cả mọi người đều nói cha là người đàn ông tiêu chuẩn của gia đình. Bởi vì được thấy cha mẹ ân ái, cảm thấy có gia đình thật sự là một chuyện rất hạnh phúc, làm cho trong lòng cô nảy sinh tâm nguyện lớn nhất chính là thành lập một gia đình của riêng mình. Không cần nhà cao cửa rộng, ấm áp là tốt rồi, có một người chồng thật sự yêu thương cô, cùng cô dệt nên giấc mơ hạnh phúc.

Vì sao lại để cô gặp gỡ một người đàn ông không cần gia đình…

Nhà của cô, trống rỗng, vĩnh viễn không thể là nhà, không có tiếng cười, không có mùi hương thức ăn. Giấc mộng thơ ấu đã cách cô quá xa rồi.

Cô nhắm mắt lại, cố nén nước mắt đang trực trào ra nơi hốc mắt, đi vào phòng khách. Những mảnh nhỏ thủy tinh rải rác khắp nơi. Vật bị cô làm đổ khi đó, thì ra là bể cá.

Hai con cá vàng nhỏ nằm trên sàn, không nhúc nhích.

Cặp cá vàng Dĩ Tường tặng cô, đã chết rồi.

Trái tim, đau quá. Cá rời khỏi nước, không thể sống.

Cũng giống như cô, không thể rời khỏi thế giới của mình để đi theo hắn, chỉ có thể nhìn hắn bay nhảy.

"Hải âu và cá yêu nhau, chính là một chuyện ngoài ý muốn…" Cô lại nhớ đến đoạn ca từ kia. Nước mắt nín nhịn hồi lâu, từng giọt từng giọt rơi xuống thân thể khô héo của cá vàng. Làm sao bây giờ? Cô không muốn oán trách hắn, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, cô thật sự sẽ không nhịn được mà sinh ra oán giận. Giữa bọn họ, không thể kết thúc theo cách tồi tệ như vậy được…

Di động, hôm đó rơi trên sàn, vang lên. Cô lau khô nước mắt, bước đến bắt máy.

"Tương Tương, là anh đây. Anh mới nhận được e-mail của em. Xin lỗi, lúc trước đang ở trong một bộ lạc rất hẻo lánh, không thể nhận mail. Em có chuyện gì quan trọng muốn nói với anh vậy?"

"Không có. Bây giờ đã không có việc gì nữa rồi." Cô trả lời bằng giọng vững vàng.

"Ồ. Đúng rồi, anh có gọi điện về mấy lần, sao em không bắt máy?"

"Công ty cho nhân viên đi du lịch, quên mang điện thoại theo."

"Vậy à… Không có việc gì là tốt rồi. Có việc nhất định phải nói cho anh biết đấy."

"Nói… Anh sẽ trở về sao?"

"Đương nhiên rồi!" Hắn trả lời ngay không chút do dự.

Có câu nói này của hắn… Sự kiên trì của cô cũng không quá mù quáng, đúng không?

"Cho nên… không có việc gì ư?"

"Dĩ Tường… đừng gác máy, đừng gác máy trước, nói chuyện với em một lát đi."

"Muốn nói gì?"

"Nói gì cũng được. Em muốn nghe giọng nói của anh."

Hắn cúi đầu cười khẽ. "Làm nũng ư?"

Không tiếc phí điện thoại đường dài mắc đến cỡ nào, hắn thật sự cùng cô nói chuyện phiếm qua điện thoại.

Dĩ Tường, nếu em bỏ đi, anh có chút luyến tiếc nào không…

Những lời này, cô chỉ tự hỏi dưới đáy lòng chứ không nói ra miệng.

Cô không kiên cường như mình tưởng, không có cách nào chờ đợi hắn trong vô vọng mãi được. Mất đi đứa con đã làm cho thể xác và tinh thần cô đều bị tổn thương. Nếu chuyện tương tự lại xảy ra một lần nữa, cô không xác định được bản thân mình còn có thể thừa nhận được hay không…

Mọi chuyện giống như đã được định sẵn, vừa nói chuyện điện thoại với hắn xong, ngày hôm sau chủ nhà đến tìm cô. Căn nhà này bởi vì cách nội thành một đoạn, giao thông cũng không tiện lắm, chủ nhà thấy cô là cô gái hiền lành gia giáo nên cứ để cho cô thuê bấy lâu nay, còn mình thì sống ở một căn nhà khác. Gần đây bởi vì người chồng qua đời, con cái lại cần chút vốn để kinh doanh nên bà tính bán căn nhà này đi.

Nơi này cô đã sống rất lâu, từ khi quen biết Cao Dĩ Tường đến nay, đằng đẵng đã mười năm năm tháng. Tất cả kỷ niệm giữa bọn họ đều ở trong này.

Đứa con, cặp cá vàng hắn tặng, hiện tại, ngay cả vật sở hữu cuối cùng – Không biết có được tính là "Nhà' hay không – đều không thể giữ được. Tất cả tất cả, như đã được định sẵn từ lâu…

Có phải đã đến lúc nên hạ quyết tâm?

Bác Cao trai nói rất đúng, khi yêu dù gian khổ đến đâu cũng cam tâm tình nguyện. Một khi đã không còn cam tâm tình nguyện, chỉ cần có một tia oán trách miễn cưỡng, chờ đợi liền trở thành vô nghĩa.

Bà chủ nhà đồng ý cho cô ở đến cuối tháng. Cô muốn liên lạc với Cao Dĩ Tường, nhưng lại không thể đoán được, nhận được hồi âm tiếp theo của hắn sẽ là khi nào. Từ Tĩnh Hiên biết cô đang tìm nhà, vừa khéo sát bên phòng y ở có căn phòng tính cho người độc thân thuê. Cô xem qua, ký hợp đồng xong liền thu dọn chuyển đến trước cuối tháng.

Hôm chuyển nhà, Từ Tĩnh Hiên cũng đến hỗ trợ.

Y khiêng một thùng carton lớn ra xong, khi trở vào thì thấy cô đang ngồi vuốt ve một ngăn tủ vật phẩm với vẻ thất thần. Trong đó hình như là quà kỷ niệm mang về từ các nơi trên thế giới, tràn ngập phong tình nước ngoài. Y lập tức có chút hiểu ra.

"Mấy thứ này không mang theo sao?"

Cô quyến luyến vuốt ve hồi lâu, lại dứt khoát lắc đầu. "Không được, chỗ ở mới không có không gian lớn như vậy."

Muốn dứt bỏ, phải triệt để dứt bỏ sạch sẽ. Nhớ lại sẽ rất chật chội, rất nặng nề, trái tim đã gánh vác không nổi nữa.

Đại khái cũng đã nhìn ra quyết tâm của cô, Từ Tĩnh Hiên không nói thêm nữa. "Còn có gì muốn chuyển đi không?"

"Chỉ vậy thôi, cám ơn."

Trước khi rời đi, cô đóng cửa, ánh mắt không muốn xa rời nhớ lại một lát rồi đem bức thư đã viết sẵn từ trước đặt vào trong hộp thư tự chế bằng gỗ.

Đây là ước định của cô và hắn. Trước khi rời đi, không cần gặp mặt nói lời tạm biệt, chỉ cần để lại lời nhắn trong hộp thư, hắn sẽ tự biết.

"Tạm biệt, Dĩ Tường". Cô nhỏ giọng nói thầm dưới đáy lòng.

****

Cao Dĩ Tường trở về đã là cuối mùa hạ.

Vừa xuống máy bay, hắn nhanh chóng chạy vội về nhà.

Hắn phát hiện, càng lúc hắn càng không thể rời nhà quá lâu, sẽ rất nhớ chiếc giường đôi mềm mại, mỗi cách bài trí trong nhà, cảm giác được ôm ấp thân thể mềm mại của cô, còn có chậu hoa sơn chi thoang thoảng hương thơm phía trước cửa sổ nữa.

Vội vàng trở về, nhưng nghênh đón hắn lại là tấm giấy đỏ dán trên cánh cửa. Hắn nhìn thật rõ chữ "Nhà bán" kia, ngây ngốc mất 3 phút. Sau đó, hắn vội vàng đẩy cổng hàng rào, băng qua cái sân nhỏ để vào nhà. Bên trong rất hỗn loạn, tất cả bài trí trong trí nhớ đều đã thay đổi. Một phụ nữ trung niên đang ở bên trong dọn dẹp. Hắn nhận ra là bà chủ nhà.

"Ở đây có chuyện gì vậy?"

Người phụ nữa trung niên quay đầu lại, nhìn thấy hắn liền trả lời. "Cao tiên sinh, cô vợ bé của cậu! Ách…Tôi là nói…" Nhất thời lanh mồm lanh miệng, xuất ra miệng đã không kịp thu hồi, lại không biết nên tu chỉnh xưng hô như thế nào, đành phải ấp úng dừng lại.

"Vợ bé?!" Hắn kinh ngạc, người ngoài đối đãi với cô như thế này sao? "Không phải, cô ấy không phải."

"Ồ, thật xin lỗi…" Bọn họ ở chung lại không có kết hôn. Thật lâu hắn mới xuất hiện một lần, nhìn thế nào cũng đều giống gái bao, thật sự không giống bạn gái hoặc đối tượng kết hôn gì cả.

"Tương Tương đâu?"

"Cô ấy không nói với cậu sao? Tôi muốn bán căn nhà này, không thể để cho cô cậu thuê được nữa. Có thể là vì cậu xuất ngoại lâu quá, cậu thử liên lạc với cô ấy xem."

"Không có, cô ấy không có nói…" Lần trước gọi điện thoại, cô nói có chuyện quan trọng, là chuyện này sao? Vậy sau đó vì sao lại không nói? Đầu óc hắn toàn dấu chấm hỏi. Biến hóa quá lớn, làm cho trong khoảng thời gian ngắn hắn cảm thấy vô cùng rối loạn, hoàn toàn không có đầu mối.

Đầu tiên hắn gọi điện thoại cho cô, nhưng cô không bắt máy.

Vì thế hắn đổi sang gọi cho Tiểu La. Có lẽ Tiểu La có thể giải đáp thắc mắc của hắn, nói cho hắn biết tình huống bây giờ rốt cuộc là thế nào.

"Cô ấy chuyển nhà." Tiểu La nói.

"Tôi biết, vấn đề là chuyển đi đâu?"

"Đồ đạc riêng của cậu, cô ấy đã thay cậu thu dọn xong rồi, đang để trong nhà riêng của cậu." Cô có liên lạc nhờ y hỗ trợ chuyển đồ.

"Tôi hỏi là cô ấy chuyển đi đâu!" Đầu óc hay lỗ tai Tiểu La có vấn đề sao?

"Chuyển đi đâu thì thế nào? Bên chỗ cô ấy không rộng lắm, là một gian phòng thích hợp cho phụ nữ độc thân ở, không có cách nào thu nhận cậu đâu."

"Vậy cô ấy có thể đến chỗ tôi ở mà! Cậu chưa cho cô ấy chìa khóa sao?" Căn nhà đó vẫn luôn để không, chìa khóa giao cho Tiểu La quản lý, định kỳ đều có mời người giúp việc đến quét dọn. Cô ấy có thể dọn đến ở bất cứ lúc nào mà!

"Làm gì mà không có? Nhưng cô ấy không cần!"

"Sao lại không cần?" Nhà của hắn không gian đủ lớn, hơn nữa còn giảm được tiền thuê nhà. Vì sao còn muốn tìm nơi khác lại nhỏ hẹp như vậy? Hắn thực sự không hiểu.

"Cao Dĩ Tường, cậu còn chưa hiểu sao? Cô ấy không muốn chơi bời gì với cậu nữa." Nguyễn Tương Quân này tuyệt đối là người chung tình nhất trên toàn thế giới. Công việc đầu tiên cô làm sáu năm, người đàn ông đầu tiên cô đợi mười năm. Vấn đề là thanh xuân con gái người ta có hạn a! Có thể chấp nhất mười năm, cũng nên vỗ tay khen cô mới phải.

Đứng trên lập trường trung lập, nhìn thấy cô rốt cuộc đã thông suốt, tự giải thoát, thật đúng là phải mừng cho cô. Người con gái tốt đến thế, không nên bị đối đãi như vậy.

"Chơi bời?" Có ý gì đây?

"Cậu cứ tiếp tục giả như không biết đi! Người ta chuyển đến gian phòng cách vách của một đồng nghiệp nam chất lượng tốt. Đối phương sẽ chăm sóc cho cô ấy. Ta đoán, không lâu sau có thể nhận được thiệp cưới của bọn họ. Nếu cậu còn có chút lương tâm, coi như làm công đức xã hội đi, đừng đến quấy rầy người ta nữa."

"Tương Tương bảo cậu nói vậy à?"

"Lương tâm của tôi bảo tôi nói!"

Gác máy, Cao Dĩ Tường rơi vào trầm tư.

Cô có đối tượng kết giao, cho nên không tiện chuyển đến chỗ hắn ở, điểm ấy có thể lý giải.

Nhưng cũng không cần đến mức ngay cả đang ở nơi nào cũng không cho hắn biết chứ? Hắn đã nói rồi, sẽ chúc phúc cho cô mà. Chẳng lẽ cứ có đối tượng là không được quan tâm lẫn nhau nữa sao? Điều này thì hắn không tài nào hiểu nổi.

Về sau hắn có gọi thêm ba cuộc, nhưng cô vẫn không hề bắt máy.

Mãi cho đến chín giờ tối, di động mới vang lên. Hắn thấy điện báo tên cô, lập tức chạy đến bắt máy.

“Anh… về Đài Loan rồi ư?”

“Hôm nay vừa đến. Chuyện nhà ở anh đã nghe nói, gọi mấy cuộc điện thoại, sao em không tiếp?”

Cô chần chờ một lát, mới đáp lại. “Em đi làm, quên mang di động theo.”

“Em vừa về nhà?”

“… Dạ.”

Là thật hay nói dối, hắn không muốn tìm tòi nghiên cứu, đổi đề tài nói. “Bây giờ em đang ở đâu? Anh đến tìm em.”

Cô lại chần chờ một lúc. “… Đến quán cà phê gần bờ sông đi, em chờ anh.”

Nửa giờ sau, hắn rốt cuộc nhìn thấy cô.

Có một gã đàn ông đưa cô đến đây, hắn nhận ra người đó là Từ Tĩnh Hiên.

Cách một đoạn, gã đàn ông mở cửa cho cô xuống xe, lại đưa cho cô một tấm áo khoác rồi để cô một mình lại đây.

Hắn liếc mắt nhìn người đàn ông đứng đợi ở xa xa. “Sao không mời hắn vào chơi luôn?”

“Không được, chúng em còn có việc.”

Ngụ ý của cô là đang rất vội?

“Hình như em gầy hơn một chút?” Hắn nhíu mày đánh giá. Cằm nhọn hắn, khuôn mặt trái xoan nho nhỏ chỉ vừa bằng bàn tay to bè của hắn.

“Gần đây rất bận, hơn nữa còn vừa mới khỏi bệnh.”

“Đã kêu em nghỉ việc rồi, sức khỏe của mình cũng không biết chăm sóc tốt.” Bàn tay to vội vàng phủ lên trán cô. “Bệnh gì? Có nặng lắm không? Em như vậy làm anh rất lo lắng, cứ chuyển đến nhà anh trước đã có được không? Tạm thời anh sẽ không nhận công tác, điều dưỡng sức khỏe của em cho tốt lại đã!”

Cô để mặc trái tim theo đuổi cảm thụ hơi ấm của hắn một lần cuối cùng, sau đó kéo tay hắn xuống, thấp giọng nói: “Em muốn kết hôn.”

Hắn ngớ ra, quên mất mình đang muốn nói gì.

“Thế à…” Mọi chuyện đến quá mức đột ngột, hắn kinh ngạc, phản ứng không kịp.

Khoảng cách từ khi hắn đi công tác lần trước đến bây giờ, kết giao hắn là không đến nửa năm? Có phải quyết định quá vội vàng rồi không?

“Có phải là… quá nhanh? Em có cần suy nghĩ thêm một chút không? Chuyện hôn nhân đại sự mà!”

“Em đã quen biết anh ấy sáu năm rồi.”

“Cũng, cũng đúng.” Hắn ấp úng, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Ân cần theo đuổi cô sáu năm, tính tình lại tốt, không có ham mê bất lương, hình như thật sự không có gì đáng phải lo lắng.

“Cho nên, Dĩ Tường, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

“Vì sao?” Hắn nóng vội nói. “Chuyện em kết hôn và giao tình của chúng ta có liên quan gì đâu!”

“Anh ấy để ý. Dĩ Tường, điều này làm em rất khó xử.”

Âm thanh của hắn tắc nghẹn.

Cô từng nói, nếu cảm thấy khó xử, sẽ nói thẳng cho hắn biết.

Bây giờ cô nói rồi, chuyện này chắc hẳn là như vậy. Nếu hắn sẽ tạo nên khúc mắc trong cuộc hôn nhân của cô, cô làm vậy cũng đúng thôi.

Hắn không thể phản bác, trong ngực nặng nề, kèm theo nỗi buồn bực không thể xua đuổi.

Từng nghĩ có một ngày cô sẽ tìm được hạnh phúc riêng của mình, nhưng thật sự không ngờ đến cô sẽ vì người đàn ông đó mà đẩy hắn ra xa.

Không gặp cũng không sao, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của đối phương cũng không sao, buông nhẹ tựa lông hồng…

Một hồi lâu, bọn họ cũng chưa mở miệng nói chuyện lại.

Cô quay đầu ra phía bờ đê, ngửa mặt nhìn bầu trời. "Trước kia, em thường một mình đến đây, ngồi xuống là mất cả một ngày."

"Em thường làm gì ở đây?" Hắn tò mò hỏi.

"Nhìn bầu trời. Nơi này cách sân bay không xa, thường xuyên có máy bay bay qua." Sau đó thầm nghĩ, trong chiếc máy bay đó, có hắn hay không?

"Anh không biết thì ra em thích xem báy may." Hắn lại ngồi đến mức chán ngấy luôn rồi.

Cô mỉm cười, không giải thích nhiều. "Dĩ Tường, anh ấy đối với em rất tốt. Sau này em sẽ không còn một mình nữa, em sẽ có một gia đình. Cho nên anh không cần lo lắng cho em."

"Ừm, anh biết rồi." Cao Dĩ Tường gật đầu.

Mặc dù có một chút khó chịu, hắn vẫn giang tay ôm lấy cô, trao gửi sự quan tâm cùng chúc phúc.

Có một gia đình của riêng mình là khát vọng từ khi mười chín tuổi cô đã luôn muốn có được. Hắn nên mừng thay cho cô, cô đã tìm được hạnh phúc của riêng mình.

"Tạm biệt, Dĩ Tường." Cô nói xong liền xoay người, tránh khỏi lồng ngực hắn.

Hắn cứ mãi nhìn theo bóng cô rời đi. Người kia vươn tay ra đón cô, cô không bao giờ còn một mình nữa. Sau này, đổi lại là hắn một mình nhìn không thấy bầu trời của cô – Hắn không thể không thừa nhận, trái tim giống như vừa rơi vào khoảng không, trống rỗng và thất lạc.

Ngồi vào trong xe, xe chạy được một quãng. "Làm vậy… được không?" Đã đi xa rồi mà ánh mắt lưu luyến của cô vẫn như còn đang tưởng nhớ. Từ Tĩnh Hiên nhìn ra được, trong lòng cô vẫn không thể từ bỏ Cao Dĩ Tường.

"Anh không để ý giúp em diễn màn kịch này, nhưng cũng không có nghĩa là anh tán thành cách làm của em. Phương thức chia tay có rất nhiều loại, vì sao lại muốn cho hắn cảm thấy bên cạnh em có người, không còn cần hắn nữa?"

"Nhất định phải như vậy, anh ấy mới có thể yên tâm." Cô rất hiểu hắn, không nói như vậy hắn sẽ không buông tay.

"Nhưng sự thật là, em đã vì hắn mà phí hoài mười năm thanh xuân, chịu mọi cô đơn, bất lực, thậm chí còn mất đi một đứa con. Em vì hắn hy sinh nhiều như vậy, trả giá nhiều tình cảm như vậy, còn hắn cái gì cũng không biết, đối với em thật không công bằng." Cao Dĩ Tường rõ ràng đã khiến cô chịu quá nhiều thiệt thòi!

"Đã qua hết rồi."

Cô biết rời đi sẽ rất đau, nhưng thà đau một lần rồi sẽ sống lại. Cô không muốn tương lai mười năm, hai mươi năm sau còn phải chờ đợi trong vô vọng, lại phải trải qua thất vọng, tra tấn bản thân hết lần này đến lần khác. Có lẽ từ rất nhiều năm trước kia, cô đã nên làm như vậy rồi…

Cô chỉ là một cô gái bình thường, cũng sẽ khát khao hạnh phúc bình thường. Ít nhất là khi cô đang bị bệnh, có một vòng tay có thể ôm lấy cô, đừng để cô phải một mình sờ soạng trong bóng đêm, sợ hãi. Đây chính là một nguyện vọng nhỏ bé.

Cô muốn buông tha đoạn tình này. Chỉ có thể dứt bỏ hoàn toàn triệt để, rời khỏi cuộc sống của hắn, sau đó dùng thời gian để chữa lành, tất nhiên sẽ có một ngày, cô có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 8

EDITOR: DOCKE

"Này, tôi biết nghệ thuật gia đều có vẻ lôi thôi lất thất, nhưng cậu cũng nên đi sửa tóc một chút chứ. Bằng không người ta sẽ nghĩ cậu muốn đổi sang nghề làm nghệ nhân đầu đường."

Khi Tiểu La nói với hắn như vậy, Cao Dĩ Tường mới đột nhiên nhớ tới, đã đến lúc phải đi cắt tóc.

Sau đó hắn sững người mất 3 phút, suy nghĩ xem nên đi đâu cắt. Trước kia, tóc của hắn đều do Tương Tương cắt sửa, tám năm trăm qua chưa bước chân vào tiệm cắt tóc lần nào.

Hắn nhận lời đề nghị của Tiểu La, đến tiệm đó cũng khá danh tiếng – Ngay cả thu phí cũng kinh người xứng với danh tiếng. Cắt tóc xong, lại sững sờ mất 3 phút.

"Khó coi lắm sao?" Nhà thiết kế phân tích vẻ mặt của hắn, nơm nớp lo sợ hỏi.

Không phải khó coi, chỉ là không giống kiểu tóc Tương Tương hay cắt trước đây, cảm thấy… trong lòng là lạ.

Cắt tóc xong, hắn bắt xe buýt đi về, lúc xuống xe mới phát hiện mình vẫn theo thói quen trở căn nhà cũ. A, thật sự là hao tổn tâm trí, đã ở nhiều năm như vậy, thật sự rất có cảm tình với căn nhà này.

Bởi vì cách xa nội thành, không khí tươi mát lại thanh tĩnh, rất thích hợp với tính tình yên ắng của Tương Tương, cho nên vấn đề giao thông không thuận lợi cũng trở nên chẳng đáng để quan tâm.

Hắn men theo con đường nhỏ, ngoài cửa chất một đống tạp vật, hình như muốn vứt đi. Phân tán bên ngoài thùng giấy lớn, hắn nhận ra đó là chiếc chuông gió thủ công mà lần đầu tiên hắn rời đi, khi trở về đã tặng cho cô, còn có chiếc hộp âm nhạc bên trong là cô dâu chú rể đang chậm rãi khiêu vũ, cô thường đặt lên bàn rồi ghé tai vào nghe… Cặp cá heo bằng thủy tinh và cả chiếc hộp bằng tre trúc đầy vẻ phong tình Ireland dùng để cất đựng mỗi một phong thư hắn đã viết cho cô…

Ngay cả những thứ này cô cũng không mang theo.

Đúng rồi, Tiểu La nói chỗ ở mới của cô rất nhỏ, hẳn là không có chỗ cất.

Lồng ngực bị quấn quanh bởi một cảm giác quái dị: ê ẩm, có chút buồn đau.

Bà chủ nhà cầm mấy cái túi lớn linh tinh đi ra, là những vật phẩm cô từng dùng, vài bộ quần áo không thường mặc, lược, bộ sách, laptop, đĩa CD, khăn trải bàn… Hắn khó chịu một cách kỳ lạ. Không biết cơn xúc động bắt nguồn từ đâu, hắn thốt ra. "Căn nhà này muốn bán phải không? Tôi sẽ mua."

"Hả?" Bà chủ nhà tương đối bất ngờ.

Lúc này hắn mới phát hiện mình đang nói cái gì, nhưng tuyệt đối không hối hận, kiên định lặp lại một lần nữa. "Cô ấy thích căn nhà này, tôi sẽ mua nó. Mỗi một cách trang trí trong nhà, vui lòng đừng động vào."

Hắn không thích người khác chạm vào đồ đạc của cô.

Đã ở lâu như vậy, muốn chuyển đi khỏi nơi này, Tương Tương nhất định càng luyến tiếc hơn hắn. Mỗi một góc trong nhà, đều do cô hao tốn tâm tư bố trí. Đối với cô mà nói, đây đã là nhà của cô. Nhìn thấy chúng nó bị vứt bỏ, trong lòng hắn cảm thấy đau đớn hiếm có.

Dành chút thời gian cùng bà chủ nhà đàm phán công việc mua bán, sang tên căn nhà xong hắn liền đem tất cả sắp xếp trở về như cũ, bao gồm cả cái cốc cô từng dùng, khăn trải bàn tự tay cô đan, chiếc khăn tắm trong phòng tắm, cái gối cô hay ôm dựa mỗi khi đọc sách trong phòng khách, mấy tờ tạp chí, sách nấu ăn đặt trên đầu giường…

Sắp xếp xong, nhìn quanh bên trong vẫn thấy trống trơn. Vì thế, hắn lại chuyển về ở, đưa tất cả đồ đạc của mình bày biện trở về. Tất cả đều ấn theo phương thức của cô mà phục hồi như cũ.

Giống như… vẫn còn thiếu cái gì.

Hôm sau, hắn đi mua một bể cá giống y như cũ, lại mua hai con cá vàng cùng loại, kích thước trọng lượng lớn nhỏ cũng giống hệt cặp cá vàng cũ thả vào. Tiếp tục xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, rốt cuộc tìm được chậu hoa sơn chi tương tự chậu hoa trước kia của cô, đặt xuống khoảng trống dưới bậu cửa sổ.

Tất cả đều đúng rồi, chỉ còn mấy thứ cô đã chuyển đi, còn có … cô…

Ngày đó, hắn ngồi trong phòng khách ngây ngốc từ sáng đến tận trưa.

Sau đó, hắn nhớ lại thật nhiều năm trước, có một ngày bọn họ cùng nhau chơi ghép hình, khi đó cô đã nói gì nhỉ… Đúng rồi, cô nói căn phòng không sinh động, muốn ghép một bức hình to gắn kín cả một mặt tường.

Không biết bức hình được hợp thành từ hơn một vạn mảnh ghép sẽ trông như thế nào?

Em điên rồi, sẽ mệt chết mất – Hắn đã trả lời như vậy.

Nhưng cô vẫn nói, chờ cho dấu chân hắn in trên khắp thế giới, nhớ chọn cho cô một tác phẩm kinh điển nhất, đẹp nhất. Cô muốn đem nó làm thành một bộ ghép hình siêu lớn, mỗi ngày đều thưởng thức.

Tác phẩm xinh đẹp nhất ư? Hắn bắt đầu lục tung tất cả những tác phẩm mình đã chụp suốt bao nhiêu năm qua.

Đầy đủ có đến mười thùng, cô đều cất chứa rất cẩn thận, đặt ở tầng dưới của tủ quần áo, còn phân loại rõ ràng.

Xem tới xem lui, chọn hết cả một buổi tối, hắn nhìn thấy một tấm ảnh. Làm sao cũng không tìm thấy tấm ảnh nào xinh đẹp, kinh điển hơn nó, vì thế, hắn quyết định dùng tấm ảnh đó.

Hắn tìm đến mấy tiệm làm tranh, nhưng công trình quá lớn, không có tiệm nào có thể làm. Vì thế, hắn lại gọi điện cho Tiểu La, vận dụng quan hệ liên lạc tìm được một nhà xưởng chế tác ghép hình đã từng hợp tác chung, đồng ý giúp hắn hoàn thành.

Thời gian sau đó, từ ngày này qua ngày khác, hắn giống như mê muội lại như cuồng dại tận sức ghép hình, cũng phải mất một tháng trời mới ghép hết.

Sau đó, hắn nằm trên giường, thất thần lại mê muội nhìn bức tường ghép hình hắn vừa mới tận lực hoàn thành.

Thực sự… rất đẹp.

Tương Tương, những gì em muốn anh đều đã thay em hoàn thành. Còn có gì nữa? Cô còn muốn điều gì nữa? Hắn nghiêm túc suy xét.

Nếu Từ Tĩnh Hiên có thể ở chung với cô, vậy hắn là cũng không thiếu! Còn lại, gã đàn ông kia sẽ cho cô.

Kế tiếp, không thể lưu lại một chút dấu vết hắn tồn tại.

Hắn tìm mấy thùng giấy rồi mở tủ quần áo, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Hắn không cẩn thận kéo đổ một hộp giấy trên tầng thượng, những bức ảnh rơi xuống lả tả như bông tuyết. Trong ảnh tất cả đều là hắn, không có một tấm nào ngoại lệ.

Hắn lần lượt nhặt chúng lên. Hắn nhớ lúc trước khi dạy cô chụp ảnh, mỗi một bức hình cô chụp được đều cất hết vào đây.

Học chụp ảnh là vì muốn lưu lại những hình ảnh khiến mình cảm động, rung động, đem những khoảnh khắc xinh đẹp hóa thành vĩnh hằng.

Lúc ấy, hắn đã nói với cô như vậy.

Lay động trái tim xinh đẹp –… Mười năm qua, hình ảnh xinh đẹp đáng lưu giữ nhất ở trong mắt cô đều được cất giữ. Hắn đặt chúng vào chỗ cũ, nhìn thấy bên cạnh còn có một hộp giấy nữa. Trước kia hắn chưa từng thấy nó bao giờ, liền thuận tay mở ra xem.

"300 ngày sinh trưởng của con yêu"? "Các phương pháp dưỡng thai"? Áp phích trẻ con? Đĩa nhạc cổ điển? Tất cả những thứ này đều dẫn dắt người ta liên tưởng đến một điều! Cô… đã từng mang thai?

Đã từng mang thai? Cao Dĩ Tường khiếp sợ hít sâu vào một hơi, trong lòng run run, hai tay suy yếu gần như không thể cầm lên nổi sổ khám thai cùng phiếu siêu âm đặt ở phía dưới. Đúng là tên cô rồi, thời gian vào khoảng bốn tháng trước.

Theo thời gian suy đoán, ước chừng là hai tuần trước khi hắn xuất ngoại. Hắn nhớ có vài lần làm rất nhiệt liệt. Nếu trong quá trình đó có gì ngoài ý muốn, mang thai cũng không phải là không có khả năng.

Vậy sau đó thế nào? Khi gặp lại, trông cô gầy yếu, không giống thai phụ chút nào. Đứa bé làm sao rồi? Với cá tính của cô, coi trọng người nhà như vậy, nếu thật sự có con thì tuyệt đối sẽ không phá bỏ.

Từng bị bệnh…

Hắn nhớ cô đã nói như vậy. Đứa con không thể giữ được ư? Mới khiến cô trông tiều tụy như vậy, sụt cân lại gầy yếu. Đó là 'căn bệnh' mà cô nhắc đến sao?

Lồng ngực như bị ai hung hăng xé rách, hắn đau đớn nhắm mắt lại.

Vào lúc cô bất lực như vậy, kẻ đầu tên là hắn lại không có ở bên cạnh cô! Cô lúc đó, sợ hãi bao nhiêu, hận hắn bao nhiêu? Hắn giật mình hiểu được, cô tuyệt tâm cùng hắn cắt đứt mọi quan hệ liên lạc, không bao giờ còn muốn nhìn thấy hắn nữa. Đổi lại nếu là hắn, làm sao có thể tha thứ, đối mặt với người này?

Trên mặt có hơi nước lành lạnh, hắn giơ tay đụng đến một giọt nước mắt ẩm ướt, mới phát hiện mình đang nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

"Tương Tương…" Hắn đã phụ cô, quá nhiều.

***

Vào một ngày cuối tuần mưa phùn, Nguyễn Tương Quân nhận được điện thoại của hắn.

"Có thể ra ngoài gặp anh được không?"

Cô trầm mặc một chút, chần chừ không hưởng ứng.

"Em không cần khó xử, đây là lần cuối cùng. Anh cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa."

"… Em không phải có ý đó."

Bọn họ hẹn gặp trong quán thịt nướng kiểu Hàn. Trong phòng lạnh, hắn ân cần thay cô chia thức ăn, chăm sóc cẩn thận. "Ăn nhiều một chút, em thật sự đã gầy đi rất nhiều, phải nhanh chóng bù lại mới được."

Đồ ăn trong đĩa còn chưa ăn xong, hắn lại vẫy tay gọi phục vụ kêu thêm một đĩa thịt bò.

"Đủ rồi, Dĩ Tường, em ăn không hết." Cứ mải gắp cho cô, chính hắn hầu như chỉ mới ăn một, hai miếng.

Cao Dĩ Tường mỉm cười, ngồi chống cằm nhìn cô ăn.

"Không biết đã nghe được ở đâu, nói là quán nướng là lựa chọn thích hợp nhất cho các đôi nam nữ yêu đương vụng trộm. Bởi vì mùi đồ nướng rất nặng, có thể che giấu mùi vị yêu đương vụng trộm. Em nghĩ xem, chúng ta có khả năng hay không!"

Hắn, hắn đang nói gì vậy? Cô hoảng, đánh nghiêng cốc nước. Hắn rút mấy tờ khăn giấy, chà lau sạch sẽ vũng nước trên bàn. "Anh chỉ nói giỡn thôi, em không cần sợ, anh còn chưa đến mức vô sỉ như thế đâu."

Làm như không có việc gì, hắn ăn một miếng cơm trộn rồi nói tiếp. "Có từ hôn được không? Anh không nỡ."

Cô không thể trả lời, nhìn hắn với vẻ khó xử.

Hắn gật đầu. "Như vậy, anh đã biết. Thời gian qua, có khỏe không?"

"Em rất khỏe…" Cô liếc mắt nhìn hành lý bên chân hắn. "Anh lại muốn đi? Lần này là nơi nào vậy?"

"Đi San Francisco thăm mẹ anh, sau đó, có lẽ là Paris, Băng Cốc, đảo Guam, Venice, đi khắp nơi, thăm thú khắp nơi!" Khi đến đây vốn còn ôm một tia hy vọng, đã không giữ được cô, vậy thì phải đi thôi.

Cô cúi đầu, lặng lẽ ăn cơm.

Không cần đau, cũng đừng nên đau nữa… Cô đã rời đi, bắt đầu quen với cuộc sống không có hắn. Việc hắn đi hay ở không bao giờ còn có thể ảnh hưởng đến cô nữa. Đây chẳng phải là điều cô muốn hay sao?

"Trở về Đài Loan đã hơn một tháng, ngoại trừ những lúc có mục tiêu để hoàn thành, phần lớn thời gian đều cảm thấy đầu óc trống trơn, không biết nên làm cái gì. Rất kỳ quái đúng không? Anh cũng cảm thấy rất kỳ quái. Anh cứ tưởng mình đã quen sống một mình, từ nhỏ đến lớn đều sống như vậy. Anh nghĩ là vì, lúc ở bên ngoài chính là một hình thức công tác. Khi trở lại với không gian quen thuộc, cũng có một sự ỷ lại vào cuộc sống quen thuộc. Nếu trong không gian quen thuộc thiếu mất nguyên tố quen thuộc, sẽ cảm thấy trống rỗng, làm chuyện gì cũng không thích hợp."

Hắn ngừng lại, liếc mắt nhìn cô một cái. "Sau đó, hình như anh đã hiểu vì sao em không cho anh nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của em. Không phải vì chán ghét bị can thiệp, không phải vì sự kiêu ngạo tự tôn bị quấy phá, lại càng không phải vì xem anh là người ngoài, mà là không muốn làm cho bản thân ỷ lại, đúng không? Sự ỷ lại mà anh nói, là khi anh không có ở bên cạnh sẽ không biết theo ai. Dù sao, trong một năm thì đã có nửa năm anh công tác bên ngoài, không ở bên cạnh em."

Cô kinh ngạc, tựa hồ không thể dự đoán được hắn sẽ nói như vậy.

"Anh nói đúng rồi sao? Tương Tương."

Hốc mắt nóng nóng, có khí nước ngưng tụ, cô nhanh chóng cúi đầu che giấu. Đợi đi khi âm thanh chẳng phải khàn khàn, cô mới mở miệng nói chuyện. "Hồi nhỏ, ngày nào mẹ cũng để sẵn quần áo sạch sẽ mà hôm đó tụi em muốn thay ở trong phòng tắm. Sau khi mẹ mất, có đến một tháng trời, em đi tắm đều không mang theo quần áo, tắm xong mới nhớ ra mình không có quần áo để thay. Còn nữa… Trước kia trong nhà lúc nào cũng có người, ra đường không cần phải nhớ mang theo chìa khóa cũng được. Bọn họ qua đời rồi, em thường xuyên bị nhốt ở ngoài cửa. Đi ra ngoài đổ rác, mua nước tương là lại không vào nhà được…"

Cho nên, người không thể ở lại bên cạnh cô, cô không dám, cũng không thể để hắn giúp cô làm nhiều việc. Như vậy, lúc không có hắn, cô vẫn có thể giống như bình thường, tự mình làm tốt tất cả mọi việc, sẽ không bởi vì đột nhiên thiếu đi sự tồn tại của ai đó mà hoảng loạn, đau lòng không biết theo ai.

Cô cho rằng, như vậy là đủ rồi. Chỉ cần đủ kiên cường, chờ đợi sẽ không quá khó khăn. Nhưng mà – kỳ thực quá khó, cô không đủ kiên cường để có thể một mình đối phó tất cả biến cố. Khi gần như đã bước một chân vào quỷ môn quan, cô mới hiểu được, chỉ kiên cường thôi thì chưa đủ.

Một mình dù kiên cường thế nào, vẫn không thể tự lực bảo vệ được đứa con của bọn họ.

"Anh cảm thấy… Thực sự có lỗi với em." Không thể giả vờ bình tĩnh thêm nữa, giọng nói của Cao Dĩ Tường khàn hẳn. Biết được càng nhiều, mới hiểu mình đã khiến cho cô thiệt thòi nhiều và nặng cỡ nào. Tiểu La nói không sai, hắn đúng là một tên ích kỷ lại độc ác. "Nhưng cũng may, em muốn kết hôn." Vì có thể thoát khỏi kẻ độc ác tư lợi như hắn. Từ Tĩnh Hiên tốt hơn hắn gấp trăm lần.

Hắn đẩy một túi xốp đã chuẩn bị sẵn về phía cô. "Khi em kết hôn anh không tiện tham gia. Đây là quà cưới cho em, phải nắm thật chắc niềm hạnh phúc mà em đã chờ mong bấy lâu, biết không?"

"Dĩ Tường…"

Hắn đứng lên, nghiêng người về phía trước nhẹ nhàng hôn lướt lên cánh môi mềm. "Tạm biệt. Từ hôm nay trở đi, anh sẽ không đến quấy rầy em nữa."

Tay trái cầm giấy tờ, tay phải xách hành lý, hắn xoay người rời đi mà không hề quay đầu lại.

Trở về chỗ ở, Nguyễn Tương Quân quăng chìa khóa, túi xách tay xuống mặt bàn, ngồi sững trên ghế sofa. Trong túi xốp có vật gì đó rơi ra, lăn lốc dưới sàn nhà. Cô khom người nhặt lên, là dấu gốc bảo lưu của con dấu. Trong túi còn có tập giấy tờ hoàn chỉnh chủ quyền căn nhà của hắn nữa. Cô thật sự không ngờ bên trong lại là những thứ này. Lúc nhìn thấy chúng ở quán đồ nướng, cô vội vàng đuổi theo ra ngoài, đã không nhìn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

"Anh nghĩ em sẽ cần đến nó, đây cũng là điều cuối cùng anh có thể làm cho em. Thật lòng xin lỗi em, Tương Tương."

Bên trong kèm theo một tấm giấy cùng chữ viết của hắn. Nếu hắn thật sự biết điều cô cần, vì sao… luôn luôn mang đi điều cô khát vọng nhất?

Cô cúi đầu thở dài, cầm điều khiển mở ti vi. Không gian quá mức yên tĩnh, ít ra cũng phải có chút âm thanh gì đó làm bạn.

Cô tháo khuyên tai, đồng đồ rồi đi tắm. Khi vừa từ trong phòng tắm đi ra, ti vi vừa khéo chiếu đến mục tin tức chính trong ngày.

Chuyến bay tám giờ ba mươi phút tối nay đi San Francisco vừa bắt đầu cất cánh được ba mươi phút đã gặp phải sự cố. Sau khi bay vòng vèo một đoạn, máy bay bị rơi và bất ngờ nổ mạnh, bốc cháy dữ dội. Trước mắt chỉ biết có năm người bị trọng thương, một người sau khi được đưa đến bệnh viện đã không thể qua khỏi, tử vong….

Cô mở tủ lạnh rót nước, vì không đặc biệt chú ý nên chỉ nghe được vài đoạn tin đứt quãng. Mãi đến khi mấy chữ "San Francisco", "Bất ngờ nổ mạnh" lọt vào tai cô mới dừng động tác, khiếp sợ trừng mắt nhìn màn hình ti vi. Hôm nay hắn… nói muốn đi đâu? Paris, Băng Cốc hay là Venice? Hình như là…. San Francisco…

Tâm hoảng hốt, đánh nghiêng cốc nước, chiếc cốc thủy tinh vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Nhưng cô không còn lòng dạ nào để ý đến chuyện đó, vội vã tìm kiếm di động trong túi xách tay, bấm số điện thoại.

"Số máy tạm thời không liên lạc được, vui lòng chuyển đến hộp thư thoại hoặc gọi lại sau…"

Không liên lạc được!

Cô tắt máy, gọi lại. Lặp đi lặp lại hơn mười lần, vẫn không liên lạc được, cô nhắn lại trong hộp thư thoại.

"Dĩ Tường, nghe được tin nhắn của em làm ơn liên lạc lại với em gấp…" Cô vừa mở miệng mới phát hiện giọng nói của mình run rẩy như không phải giọng mình.

Cô lại gọi cho Tiểu La, lần này nhanh chóng có người bắt máy.

"Dĩ Tường? Chuyến bay hả? Tôi không rõ nữa. Gần đây hắn không nhận công tác nào hết, vé máy bay không phải do tôi đặt."

Vì thế, cô cầu xin y hỗ trợ liên lạc, tìm được Dĩ Tường làm ơn báo ngay cho cô biết. Đầu óc cô trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ, cầm chìa khóa lên vội vàng rời khỏi nhà.

Ở phía bên kia, Dĩ Tường vừa mới tỉnh ngủ, khởi động máy lập tức di động reo vang inh ỏi. Hắn bắt máy, đối phương vừa lên tiếng đã là lửa giận bừng bừng. "Cao Dĩ Tường, bà mẹ nó cậu đang đại chiến trên giường với yêu nữ nào vậy hả? Sao không nghe máy?!"

Hắn bị mắng mà chới với.

"Đại chiến với Chu Công chứ ai! Lúc ngủ không thể tắt máy à?"

"Cậu ngủ say như chết, xuống điện Diêm Vương luôn rồi phải không! Xảy ra chuyện gì cũng không biết!"

"Xảy ra chuyện gì?" Hắn ngồi thẳng dậy, tinh thần lập tức tỉnh táo.

"Chuyến bay đến San Francisco hôm nay gặp phải sự cố. Tương Quân tưởng cậu đi trên chuyến bay đó, bị hù đến chết khiếp, lập tức chạy ngay đến sân bay tra danh sách hành khách. Bây giờ có lẽ đã đến nơi rồi."

Hắn thấp giọng rủa một câu. "Tôi lập tức đến đó!"

"Chờ một chút." Tiểu La gọi hắn lại. "Muốn xác nhận danh sách hành khách, có rất nhiều cách mà, nhưng cô ấy chẳng suy nghĩ nhiều đã chạy thẳng đến sân bay, không lãng phí một giây một phút muốn tận mắt xác nhận. Cô gái này đối với cậu quả là có tình có nghĩa. Cậu không biết quý trọng, thật quá ngu ngốc."

Sau khi tắt máy, Cao Dĩ Tường vội vàng rời khỏi nhà bắt taxi, dọc đường còn nghe lời nhắn của cô trong hộp thư thoại.

"Dĩ Tường, nghe được tin nhắn của em làm ơn liên lạc lại với em gấp…"

"Dĩ Tường, em rất lo lắng, nếu không có việc gì mau gọi điện thoại cho em đi."

"Dĩ Tường, anh đừng làm em sợ…"

"Dĩ Tường, anh đang ở đâu…"

"Dĩ Tường… Em yêu anh…"

Cô để lại mấy lời nhắn đứt quãng, đến cuối cùng chỉ còn là tiếng khóc run run. Hắn nghe lại lời nhắn cuối cùng, trái tim chấn động, đau đớn. Hắn gần như có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng cùng sợ hãi khi cô đang nói những lời này. Cô nói – Dĩ Tường, em yêu anh.

Đây là lần đầu tiên cô nói với hắn những lời này. Hắn lập tức ấn nút hồi âm. Tiếng chuông vừa reo được hai giây đã nhanh chóng có người bắt máy.

"Dĩ Tường ư?"

"Phải, là anh."

Đầu dây bên kia, cô gấp gáp nói một hơi. "Anh không sao chứ…"

"Ừ, anh không sao. Tiểu La đã nói hết cho anh biết, em đang ở sân bay ư?"

"Dạ, anh đang… ở đâu?"

"Trên đường đến sân bay. Em ra cổng sân bay chờ anh, anh sẽ đến ngay."

Nguyễn Tương Quân vừa nhìn thấy hắn, lập tức chạy đến ôm chầm lấy. Sự thay đổi cảm xúc quá nhanh khiến trái tim không gánh vác nổi, lập tức òa lên khóc ngon lành.

Hắn bị dọa. "Anh không sao mà. Tương Tương, em đừng khóc…" Quen biết cô mười năm, hắn chưa từng thấy cô khóc như vậy.

Cô không thể nghĩ nhiều, chỉ biết thuận theo cảm xúc, hai tay ôm chặt làm thế nào cũng không chịu buông.

"Anh… không lên máy bay?"

"Không có. Chuyến bay của anh là sáng mai. Cha anh nói có vài thứ muốn anh chuyển cho mẹ, cho nên anh đã đến chỗ ông trước rồi ở đó một đêm."

"Em… bị hù chết khiếp…" Cho tới bây giờ, thân thể vẫn còn hơi hơi phát run.

"Đừng sợ, có anh đây rồi." Hắn đau lòng, ôm chặt lấy cô, liên tục an ủi.

Mưa phùn triền miên cả một ngày. Cô đi vội quá quên cả mang ô, toàn thân đều ướt sũng.

Bọn họ cùng nhau trở về căn nhà cũ đã chung sống mười năm. Hắn thay cô lau khô mái tóc ướt đẫm.

"Ở đây em còn mấy bộ quần áo, để anh đi lấy cho em thay…" Hắn đứng dậy, lại bị cô giữ chặt. "Sao vậy!"

Không kịp mở miệng, cô đã rướn môi, hôn hắn.

Lo sợ, không an tâm – cô cần một chút cam đoan, cần cảm nhận được hơi ấm của hắn, chứng minh hắn thật sự vẫn còn tồn tại.

Cao Dĩ Tường không phải đầu gỗ. Sự chủ động và bức thiết của cô nhanh chóng khơi dậy ngọn lửa đã bị nén chặt trong cơ thể hắn, lập tức có thể bùng lên mãnh liệt.

Hắn ôm lấy cô, ẵm cô đến chiếc giường mà hai người đã có vô số triền miên. Cởi bỏ tất cả cách trở, hai thân thể như dính sát vào nhau, thân ngấy triền miên.

"Có thể chứ?" Đến thời khắc quan trọng nhất, hắn khắc chế, tôn trọng hỏi.

Cô không trả lời, trực tiếp ngửa đầu hôn nuốt chút do dự dư thừa của hắn.

Hắn không chần chờ nữa, để mặc bản thân chìm đắm trong thân thể ướt át ấm áp của cô, triền miên cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 9

EDITOR: DOCKE

Chạy một vòng, lại quay lại cái giường này, quay lại trong lòng người đàn ông này. Là số mệnh sao? Hình như cô không thể trốn khỏi hắn. Trái tim vẫn còn ở nguyên chỗ cũ, bước chân vòng quanh vòng quanh, lại trở về. Nguyễn Tương Quân mở mắt ra, nhìn quanh bốn phía. Nơi này giống như không có gì thay đổi. Những cuốn sách trên bàn, đầu đĩa và đồng hồ báo thức trên đầu giường … Ngay cả sắc hoa của khăn trải giường cũng đều giống nhau.

Cô ngồi dậy xỏ hài, ánh mắt lơ đãng bị bức tranh ghép hình trên tường hấp dẫn. Cô khiếp sợ không thôi, chỉ trong nháy mắt tầm nhìn đã bị nước mắt làm cho mơ hồ.

Vòng tay trống trải, Cao Dĩ Tường tỉnh lại, cũng ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy cô. "Thích không?"

Cô chẳng thể nói gì, ngoái đầu nhìn lại. "Anh làm mất bao lâu?"

Rõ ràng hắn đã nói sẽ mệt chết mất, nhưng hắn vẫn làm! Chỉ vì một câu nói thuận miệng của cô mà hao tốn tâm tư, liều mạng ghép hết một mặt tường. "Điều đó không quan trọng, em thích là được rồi."

"Thích, em rất thích." Cô hấp hấp cái mũi, dựa đầu vào ngực hắn, cùng hắn xem xét. "Vì sao… lại muốn dùng tấm này?"

"Em nói muốn dùng tác phẩm kinh điển nhất của anh mà. Anh đã tìm tất cả các bức ảnh chụp mọi quốc gia trên thế giới, phát hiện không có tấm nào kinh điển hơn tấm này."

Đó không phải là tác phẩm tiêu biểu của hắn, cũng không phải là kiệt tác hắn từng đoạt giải thưởng lớn quốc tế, mà là bức hình đã chụp trong dịp tết năm nay khi cùng cô đi Hoa Đông. Cô quay mặt ra hướng biển, cánh chim hải âu chạm nước, váy bi tung bay trong gió. Khoảnh khắc đó, trông cô rất đẹp.

Đi khắp thiên hạ, chụp hết cảnh đẹp các nơi, mới giật mình phát hiện, phong cảnh xinh đẹp nhất trong cuộc đời hắn, là cô!

Phong cảnh kiều diễm đến đâu cũng không bì nổi vẻ đẹp khi cô ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười. Cô mới là phong cảnh kinh điển của cuộc đời hắn.

"Tạnh mưa rồi." Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nơi đó luôn có chậu hoa sơn chi tươi mát, hương thơm thoang thoảng nương theo cơn gió nhẹ của buổi sớm mai lan tỏa khắp phòng. Nhưng rõ ràng cô đã mang nó theo, chậu hoa hiện tại tuy rằng không phải chậu hoa cũ, nhưng lại rất giống.

Nguyễn Tương Quân cảm giác như cánh tay còn đang vòng bên eo cô bỗng trở nên căng thẳng.

"Em… phải đi ư?"

"Ừm." Sắp trễ giờ làm rồi.

Cô chờ, nhưng cánh tay hắn vẫn không buông ra.

"Em… không thể ở lại ư? Nhất định phải gả cho hắn sao?" Hắn chần chờ hỏi ra miệng, lại sợ cô thật sự cự tuyệt, vội vàng bổ sung. "Chờ một chút, chờ một chút, đừng trả lời vội. Nếu nhất định phải gả đi, vậy chú rể có thể thay đổi được không?"

Tốt rồi, bây giờ hắn không sợ cô trả lời. Nếu cô lắc đầu, coi như là "Em không gả.", nếu gật đầu, coi như thành "Được, có thể thay đổi chú rể". Tuy rằng vô sỉ, cũng cương quyết hy vọng.

Cô lại không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ chăm chú nhìn hắn, lòng bàn tay mềm mại nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt hắn. "Dĩ Tường, anh là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời em, cũng là người đàn ông duy nhất."

"Vậy không cần thay đổi, cứ để anh tiếp tục làm người đầu tiên và duy nhất ấy đi." Hắn vội vàng nói. "Anh không thể để em làm người phụ nữ đầu tiên, nhưng anh muốn em là người cuối cùng. Được không, Tương Tương?"

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường. "Chuyến bay sáng nay của anh là lúc mấy giờ? Có bị trễ hay không?"

"Không cần lo chuyến bay gì đó đâu!" Hắn chỉ muốn nghe câu trả lời của cô thôi – Đợi chút! Ý cô đây là muốn đuổi hắn đi sao? Hắn bị cự tuyệt rồi à?

"Tương Tương, em hãy nghe anh nói. Trước kia anh luôn cảm thấy, dùng tình yêu để định nghĩa quan hệ của chúng ta thật sự rất tục tằng. Không phải anh chưa từng nghĩ đến tình yêu, nhưng mỗi lần yêu xong cảm giác gì cũng không còn. Có điều, cả hai điều đó đều không liên quan đến người lạ. Quan hệ giữa chúng ta còn quan trọng hơn, vĩnh hằng hơn cả tình yêu, vĩnh viễn sẽ không bao giờ là người lạ."

"Nhưng mà, như vậy cũng không có nghĩa là giữa chúng ta không có tình yêu. Em yêu anh, anh cũng vậy. Chẳng qua, khác biệt ở chỗ, cho dù giữa chúng ta không còn tình yêu, em vẫn là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Tương Tương, anh thật sự rất quan tâm đến em. Bất luận căn cứ trên

tình yêu hay là điều gì, em vẫn là một phần không thể phân cách trong cuộc đời anh. Đằng đẵng mười năm năm tháng, anh không tin em có thể dễ dàng từ bỏ như thế."

"Anh biết anh đã khiến em chịu thiệt thòi nhiều. So với Từ Tĩnh Hiên, anh thật sự rất kém cỏi. Nhưng mặc kệ em nghĩ như thế nào, anh vẫn sẽ không ngừng hỏi, hỏi đến khi nào em nói ra đáp án mà anh muốn nghe mới thôi."

Hắn liên tiếp nói một chuỗi thật dài, không cho cô có cơ hội mở miệng. Hắn nóng vội, sợ nếu không nói nhanh cho xong, sẽ không còn cơ hội nói nữa.

"Tương Tương, thật xin lỗi." Hắn hôn cô một cái.

"Xin em hãy tha thứ cho anh." Lại hôn cái nữa.

"Ở lại đi, hãy cho anh thêm một cơ hội." Hôn cái thứ ba.

"Anh yêu em…" Nụ hôn cuối cùng hôn rất sâu, sâu đến nỗi hai người gần như không thở nổi. Vô sỉ cũng tốt, ích kỷ cũng tốt, hắn thật sự không muốn từ bỏ cô.

Cô vuốt ve khuôn mặt lo sợ không yên của hắn, chậm rãi nở nụ cười. "Em chỉ muốn nói, nếu không trễ chuyến bay, em có thể xin nghỉ phép nửa ngày. Công chứng kết hôn, có lẽ chỉ cần nửa ngày là đủ nhỉ?"

Hô hấp của hắn đông cứng lại, nín thở hỏi. "Anh có thể giả thiết… chú rể là anh không?"

"Đương nhiên là anh rồi."

Mãi đến khi nghe thấy cô xác thực đồng ý, hắn mới phát giác ra bản thân đã khẩn trương đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Hắn thở phào, giục cô. "Chúc mừng kết hôn, vậy động phòng trước nhé!"

***

Tắm rửa xong trở về phòng, Cao Dĩ Tường nghe thấy cô đang thấp giọng nói điện thoại bên cửa sổ.

"Một lời khó mà nói hết, khi nào về công ty em sẽ kể cho anh nghe. Tóm lại, anh cứ giúp em xin nghỉ phép trước đã… Em biết em đang làm gì mà… Cám ơn anh, Tĩnh Hiên… Ừm, được, vậy ngày mai gặp."

Cúp máy, quay lại thấy hắn chỉ cuốn có cái khăn tắm, lặng lẽ đứng ở cửa phòng.

"Xin nghỉ phép xong rồi à? Đi thôi, ra ngoài ăn cơm." Hắn làm bộ như không có việc gì, bề bộn nhiều việc lục tủ tìm quần áo.

"Dĩ Tường, em!"

"Này, biểu cảm của em là sao vậy! Em đã hứa với anh rồi, anh không giống như hắn, sẽ không cho phép em đổi ý!" Hắn cướp lời nói trước.

"Không phải em muốn đổi ý…"

"Vậy là được rồi." Mở tủ quần áo ra mới nhớ. "Không xong… không có quần áo để thay." Hết sạch rồi.

"Không sao, để em đi giặt. Trong nhà có máy sấy, một chút là xong thôi." Cô nói.

Cao Dĩ Tường kéo cô về, cười rồi hôn cô một cái. "Bà xã đảm đang, thật vui khi em chịu gả cho anh."

Không phải hắn… bất an quá đấy chứ? Động chút lại ôm cô, hôn cô, như sợ cô sẽ đổi ý bất cứ lúc nào.

Cô vươn hai tay ôm lấy khuôn mặt hắn, thật nghiêm túc nhìn hắn. "Dĩ Tường, em sẽ không rời bỏ anh đâu."

"Ừm." Cho dù cô cảm thấy thẹn với Từ Tĩnh Hiên, hắn cũng tuyệt đối không buông tay. "Vậy đi công chứng kết hôn trước, sau đó anh dẫn em đi trả lại phòng trọ, dọn tất cả đồ về đây."

"Anh sẽ lỡ mất chuyến bay…"

"Chờ em làm hộ chiếu xong sẽ cùng nhau đi. Trạm thứ nhất sẽ đến thăm mẹ trước, kế tiếp muốn đi Paris, Băng Cốc hay là Venice, tùy em chọn. Coi như chúng ta đi du lịch hưởng tuần trăng mật luôn, được không?"

"Anh…" Cô cho rằng hắn thích một mình tự do tự tại, không chịu ràng buộc. Nếu dẫn cô theo, bay không cao, cũng bay không xa.

Hắn buông cô ra, mở ngăn kéo lấy ra một phong thư. Đó là tin tức cuối cùng cô để lại trong hộp thư cho hắn. Sau khi xem xong mới có thể khiến hắn đau lòng như vậy, hối hận như vậy, cảm thấy mình đã sai nhiều đến mức nào.

Hải âu và cá yêu nhau, đó chính là một chuyện ngoài ý muốn.

Hải âu có yêu cá hay không, không ai hiểu được, nhưng cá thật sự yêu hải âu. Nó muốn bay cùng hải âu, lại chỉ có thể ở mặt biển nhìn lên.

Đáng tiếc, cá không có cánh, hải âu không muốn giữ.

Mang theo thất vọng, cá trầm mình xuống đáy biển thật sâu. Nơi đó mới là thế giới của nó.

"A!" Trông thấy lá thư, cô xấu hổ nâng gò má.

Để lại lá thư chính là vì tuân thủ lời hứa với hắn, cô vốn không mong muốn hắn sẽ nhìn thấy nó. Cô đoán nếu cô bỏ đi, hắn cũng sẽ rời đi, không ngờ tới hắn lại nhớ rõ những lời cô từng nói.

"Em biết không? Có một loại cá tên là phi ngư. Nó có thể rời khỏi mặt biển bay xa vài mét. Bay không cao không quan trọng, quan trọng là nó có thể bay lên, chứ không chỉ có một lựa chọn duy nhất là chìm sâu xuống đáy biển."

"Anh bỗng nhiên cảm thấy trước kia mình rất ngốc. Nếu em đồng ý đi theo anh, vì sao anh phải kiên trì muốn đi một mình, khiến cả hai đều cô đơn? Tình yêu và đam mê vốn không hề có xung đột, chỉ cần chúng ta có lòng."

Cô thương hắn, thì phải sớm nói cho hắn biết chứ, thậm chí mắng cho hắn tỉnh lại càng tốt, không cần yêu đơn phương thầm lặng như vậy, cô đơn và ưu thương như vậy.

Chỉ cần cô cho hắn cơ hội, hắn sẽ chứng minh cho cô thấy. Giữa bọn họ, tuyệt đối không phải là một chuyện ngoài ý muốn, mà hắn muốn, là vĩnh hằng nhất, xinh đẹp nhất.

Hôn sự của bọn họ được quyết định thật sự rất vội vàng, không chọn ngày. Hôm đó lập tức hoàn thành công chứng, tốc chiến tốc thắng.

"Nếu em mốn có một hôn lễ long trọng, sau này sẽ làm bù." Chuyện này đều có thể từ từ sẽ đến. Quan trọng nhất là, hắn muốn trong thời gian nhất ngắn, có được cô.

Hôm đó, sau khi hoàn thành công chứng, hắn lập tức giúp cô thu dọn đồ đạc chuyển về nhà. Nếu không phải cô nhất quyết muốn lên tiếng kêu gọi Từ Tĩnh Hiên, thật chỉ muốn vác cô bỏ chạy.

Cô ở trong phòng sửa sang lại vật phẩm thùng hòm, còn hai người đàn ông đứng ngoài cửa chờ.

"Cậu, đúng là kẻ vô sỉ." Từ Tĩnh Hiên thản nhiên chỉ ra. Tương Quân hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

"Đâu có…" Cao Dĩ Tường không hề hổ thẹn. Cực lực tranh thủ để có được người phụ nữ mình yêu, có gì không đúng? Sự thiệt thòi của cô, hắn sẽ dùng thời gian cả đời từ từ bồi thường. Có cơ hội mà không nắm chắc, mới là ngu ngốc. "Tôi mặc kệ anh nghĩ như thế nào, Tương Tương đã là bà xã của tôi, xin mời bảo vệ tốt bổn phận đồng nghiệp cho."

Từ Tĩnh Hiên thú vị nhíu mày. "Tương Quân không nói gì với anh sao?"

"Nói cái gì?" Hắn nheo mắt. Không đúng, vẻ mặt người này trông gian quá.

Nói y căn bản chỉ là ngụy trang, để cô có thể dứt khoát kiên quyết rời khỏi Cao Dĩ Tường. Nhưng y không định nói ra, để tránh gã này lại không kiêng nể gì, ăn hiếp cô. "Nói tốt nhất là anh nên giữ cô ấy cho thật chắc, đừng để cô ấy phải chịu uất ức rồi lại đến tìm tôi. Bằng không, kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn, tôi không để ý chút nào đâu."

"…" Nghĩ cũng không cần nghĩ! Hắn căm giận xoay người muốn vào nhà.

"Cao Dĩ Tường." Đối phương thình lình gọi hắn lại. "Tương Quân rất yêu anh, đừng để cô ấy phải ở một mình trong căn nhà trống nữa. Đã có thai còn muốn tự mình thu xếp mọi chuyện, cơ thể suy yếu đến mức ngay cả đứa con cũng không thể giữ được, té xỉu giữa vũng máu cả một ngày không ai hay biết. Tương Quân không trách anh, anh thật sự có thể tha thứ cho mình sao?"

Hắn hơi dừng chân một chút rồi vẫn không quay đầu, đi nhanh vào nhà.

***

Lần đầu tiên cô lấy thân phận nàng dâu đi gặp mẹ chồng, đêm trước hôm xuất ngoại, Nguyễn Tương Quân khẩn trương đến mức mất ngủ cả đêm.

Hôm sau, cô say máy bay, phun rối tinh rối mù, sắc mặt tái nhợt.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi máy bay đường dài. Bình thường không say tàu say xe, nên không ai lường trước được cô sẽ bị say máy bay.

Cô nghĩ, Cao Dĩ Tường nhất định là xấu hổ chết mất, mấy người ngồi chung quanh đều trộm nhìn bọn họ.

Sau khi xuống máy bay, Cao Dĩ Tường để cô tựa vào vai hắn nghỉ ngơi, chờ khỏe hơn một chút mới ra xe trung chuyển.

Hắn mở chai nước khoáng cho cô uống hai ngụm.

"Khó chịu lắm sao?"

Cô lắc đầu, chôn mặt ở trước ngực hắn, không nói lời nào.

Hắn vuốt ve mái tóc cô, vòng tay ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nói: "Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút đi, ngủ một giấc cũng được. Chúng ta không vội mà."

Ước chừng qua khoảng mười phút, di động trong túi của hắn vang lên. Cô nghe thấy hắn nhỏ giọng nói chuyện: "Mẹ, không có chuyện gì đâu. Máy bay không bị hoãn, Tương Quân hơi khó chịu một chút thôi… Mẹ tới đón chúng con? Dạ, con biết rồi."

Kết thúc trò chuyện, hắn vỗ nhẹ lên má cô. "Tương Tương, mẹ đang ở ngoài cổng chờ chúng ta."

Kết quả, lần đầu tiên ra mắt mẹ chồng, dĩ nhiên là sắc mặt cô tái nhợt, say máy bay đến mức đầu óc choáng vang, mơ mơ hồ hồ, càng đừng nói gì đến hình tượng ung dung đối đáp thỏa đáng, hào phóng hiền tuệ.

Cô thậm chí mê mê trầm trầm ngủ ngày, ngay cả bữa tối cũng không ra bàn cơm cùng ăn với mọi người được. Đừng nói đến chuyện thỉnh an thăm hỏi mẹ chồng, cuối cùng vẫn để chồng đích thân bưng bữa tối vào phòng hầu hạ cô.

"Làm sao vậy?" Sờ thấy trán cô ướt đẫm mồ hôi, còn nét mặt cô lại dị thường trầm mặc, hắn thân thiết hỏi.

"Có phải mẹ đang rất không vui?"

"Sao lại hỏi vậy?" Hắn khó hiểu hỏi lại.

"Hôm nay em rất tệ…"

"Say máy bay thôi mà, nào có phải chuyện gì tồi tệ lắm đâu. Lần đầu tiên anh ngồi máy bay cũng choáng váng, biết rõ bị say là khó chịu thế nào." Hắn trấn an cô như vậy.

May thay, mẹ chồng cũng như hắn nói, không chấp nhất mấy chuyện nhỏ nhặt. Chờ cô nghỉ ngơi mấy ngày khỏe lại liền dẫn cô đi chơi khắp nơi. Khi ra về, còn cho cô một bộ trang sức. Cô xem ra nó có giá trị khá xa xỉ, không dám tùy tiện nhận lấy.

"Đây là món quà mẹ chồng gặp mặt nàng dâu, cám ơn con đã đối tốt với Dĩ Tường nhà chúng ta như vậy. Đời này nếu không có con thương yêu nó, nó nhất định sẽ rất cô đơn."

Mẹ chồng còn nói: "Đã kết hôn rồi, nghĩ xem có tễh nhanh chóng sinh mấy đứa hay không, để Dĩ Tường ra dáng người chồng người cha một chút. Đã ba mươi bốn tuổi đầu rồi mà tính tình vẫn vô chừng như vậy."

"Chuyện này…" Cô khó xử liếc mắt nhìn về phía chồng mình đứng cách đó không xa.

Hắn luôn rất giỏi trong khoản phòng tránh thai. Cô ngĩ, hẳn là hắn chưa có ý định sinh con.

Bọn họ tiếp tục đi du lịch, vốn dự tính đi Paris trước, nhưng trước khi xuất phát một ngày, tình huống càng tệ hơn! Cô đến ngày đèn đỏ.

Ngày đầu tiên, bọn họ chẳng đi đâu, cả ngày ở lỳ trong khách sạn. Bởi vì cô đau đến xanh cả mặt, hoàn toàn không thể xuống giường, còn muốn đi chơi thế nào được?

Dĩ Tường cứ cau mày suốt. Cô không muốn làm cho hắn mất hứng, ngày thứ ba thấy tình hình có vẻ khả quan liền cùng hắn bơi thuyền trên sông Seine. Kết quả khi trở về khách sạn, đêm đó liền phát sốt, đổ mồ hôi trộm, làm hắn vô cùng sợ hãi.

Thấy sức khỏe của cô suy yếu như vậy, hắn lập tức quyết định về nhà trước. Tình trạng trước mắt của Tương Quân không thích hợp đi du lịch. Cô cần được an ổn trong hoàn cảnh quen thuộc, để cô có thể nghỉ ngơi đầy đủ.

Ngày trở về, cô càng trầm mặc. "Cá biển, quả nhiên vẫn không thể bay lên…" Giọng nói cực nhẹ cực nhỏ, nhưng Cao Dĩ Tường luôn ôm cô không ngủ vẫn nghe thấy được.

"Em đang nói cái quái gì vậy?"

"Em chỉ đang nghĩ, điều này làm cho anh cảm thấy thật phiền phức…" Lúc nào cũng phải lo lắng cho cô. Bị cô ràng buộc, thật sự hắn không thể bay cao, cũng bay không xa…

"Không có chuyện đó." Hắn nhíu mày, nhớ tới làm vậy sẽ khiến cô hiểu lầm, liền giãn mày ra. "Biết em bị say máy bay, lần sau trước khi đi nhớ uống thuốc chống say trước. Trong kỳ sinh lý, kháng thể vốn yếu nhược. Chờ em khỏe lại rồi, muốn đi chơi đâu thì đi đó. Anh không cảm thấy phiền phức, chỉ là lo lắng cho sức khỏe của em thôi. Em không biết chứ em khi đó, ngay cả sắc môi cũng chuyển thành màu tím. Trước kia khi đến kỳ sinh lý cũng không thay em bị đau như vậy. Ngày mai anh với em đi đăng ký khám bác sĩ, nếu không anh sẽ rất lo lắng. Bây giờ thì lập tức nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ

đi. Đừng suy nghĩ lung tung nữa là được rồi."

"Ừm." Cô lại rúc vào lòng hắn thêm chút nữa. "Dĩ Tường…" Cô nhỏ giọng thì thào vài câu, sau đó nghe lời hắn mà nhắm mắt lại, an tâm chìm vào giấc mộng.

Hắn dịu dàng nở nụ cười, khẽ hôn lên trán cô. "Anh cũng vậy."

Rất yêu, rất yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 10

EDITOR: DOCKE

"U nang? Ông nói cô ấy đến kỳ sinh lý lại đâu đến ngất đi, là vì trong tử cung có màng dị tật?" Cái gì mà kinh nguyệt nghịch lưu, trong tổ chức màng tử cung hình thành u nang? Theo thời gian hành kinh, sự phân bố máu loãng dâng lên, u nang cũng không ngừng lớn lên… Hắn nghe không hiểu!

"Có phương pháp chữa trị không. Trông cô ấy rất đau." Cao Dĩ Tường có vẻ quan tâm đến vấn đề này.

"Hai người có kế hoạch sinh con không? Nếu có thể thì mau chóng làm cho cô ấy mang thai đi." Bắc sĩ nói như thế.

"Ông quản cả chuyện tôi không muốn cô ấy mang thai." Hắn đáp theo bản năng. Ông bác sĩ này quá nhiều chuyện rồi?

"Bởi vì ngừng kinh là cách trừ đi u nang nội mạc hữu hiệu nhất. Mặt khác, mang thai có thể gia tăng hoàng thể tố, kích thích tổ chức nội mạc. Mười tháng sau, khi sinh con, thuế màng héo rút, tế bào bị miễn dịch cũng được quét sạch. Nghe có hiểu không?" Bác sĩ trả lời.

"… Đã hiểu." Hắn hậm hực hờn dỗi gật đầu. "Chỉ có thể như vậy sao?"

"Nếu không thì dùng cách uống thuốc trường kỳ để khống chế. Trước mắt u nang không lớn, chưa nhất thiết phải phẫu thuật, cứ để quan sát một thời gian xem sao."

Uống thuốc, phẫu thuật – Nghe qua hình như cũng không phải là lựa chọn lý tưởng gì. Cao Dĩ Tường trầm tư.

"Mặt khác, tôi thấy trong bệnh lịch của cô ấy trước kia từng bị lưu sản. Chuyện này đã khiến cho sức khỏe của người phụ nữ bị tổn thương. Nếu không điều dưỡng tốt, thể chất sẽ ngày càng kém đi."

"Tôi hiểu rồi, cám ơn bác sĩ."

***

Tắm rửa xong đi ra, cô ngồi xếp bằng trên giường, những bức hình bày la liệt trước mặt. Cô đang phân loại chúng, vì thấy một thùng lớn cũng đã sắp đầy. Đối với tác phẩm của hắn, cô đối đãi vô cùng nghiêm túc, cất giữ cũng rất gọn gàng. Hắn cũng leo lên giường, ôm cô từ phía sau, hôn lên cổ cô, vô cùng thân thiết gọi. "Bà xã!"

"Đừng quậy." Cô sợ nhột, rụt cổ. "Em đang sắp xếp lại ảnh chụp."

"Đừng nhìn hình nữa, mấy chỗ này anh có thể dẫn em đi ngắm tận mắt. Bây giờ em chỉ cần nhìn anh thôi." Nhẹ nhàng ngoạm lấy vành tai cô, hai tay khiêu khích phủ lên khuôn ngực, ái muội xoa bóp.

"Bà xã ơi, bà xã à, bà xã yêu dấu!"

Cô hít sâu một hơi, bị tiếng gọi vô cùng thân thiết của hắn làm cho trái tim ấm áp ngọt ngào, lại bị hành vi lang thang ngả ngớn của hắn câu dụ, toàn thân đều mềm yếu vô lực.

Cao Dĩ Tường ôm cô ngả ra, áp thân thể cô xuống đệm giường, sau đó là những nụ hôn nóng bừng nồng nhiệt.

"Đè lên mấy bức hình rồi kìa… Ô…"

Hắn hoàn toàn không cho cô cơ hội nói chuyện, vừa hôn sâu vừa nhanh chóng lại có hiệu suất cởi bỏ quần áo.

Tấm thân này hắn đã quá quen thuộc. Hắn biết làm thế nào có thể làm cho cô vui vẻ run run, sung sướng rên rỉ ở trong lòng hắn. Hắn không vội phát tiết

dục vọng của bản thân mà làm cho cô đạt được thỏa mãn trước. Khi cảm giác được cô đã đến độ cao trào thông qua những ngón tay kích thích của hắn, hắn mới động thân tiến vào, cùng cô thân mật kết hợp.

Cô gái này là vợ của hắn, là đối tượng hắn muốn quý trọng cả đời. Tất cả lo lắng đều coi sự bình yên của cô là điều kiện tiên quyết. Chỉ cần là chuyện tốt cho cô, sẽ không có gì phải do dự.

Cô thở gấp, khó có thể ức chế rên rỉ. Dưới sự công chiếm của hắn, ý thức mê muội huyễn hoặc, giống như đang ở trên mặt biển dập dềnh theo con sóng, tìm không thấy địa điểm xác định. Niềm vui sướng dâng lên, cơ hồ làm cho cô không thể thừa nhận, bất lực bật khóc, ôm chầm lấy hắn.

"Dĩ Tường!"

"Anh đây" Hắn lập tức ôm sát cô, hôn lên những giọt nước mắt vui sướng trên khóe mắt cô. Hắn đỡ sau lưng cô, đẩy hai người đến cực hạn cuối cùng.

Từ cực lạc trở về với thực tế, cô điều chỉnh hô hấp, âm điệu sau khi hoan ái trở nên mềm mại yếu đuối, cực kỳ hấp dẫn. "Anh… vừa mới… ở bên trong…"

"Ừm, ở bên trong." Hắn vẫn chưa rời khỏi thân thể cô, ôn tồn ôm ấp, quyến luyến hôn nhẹ lên dung nhan thanh tú của vợ mình.

"Nhưng mà… thuốc tránh thai đều đã bị anh vứt đi hết rồi." Về sau cũng không mua lại nữa.

"Không cho em uống!" Thể chất của cô bài xích thuốc tránh thai như vậy, còn dám uống?

"Nhưng mà… mấy ngày nay là thời kỳ nguy hiểm…"

Cao Dĩ Tường phủ một nụ hôn lên chiếc miệng nhỏ xinh vẫn muốn lên tiếng của cô. "Tương Tương, chúng ta sinh con đi!"

"A?" Cô ngẩn ngơ mở lớn miệng. "Vì, vì sao?" Không phải hắn đã nói, tạm thời còn chưa nghĩ đến chuyện sinh con sao? Vì sao…

"Không vì sao cả. Điều dưỡng sức khỏe của em cho tốt trước đã, nếu sức khỏe đã ổn định, thích hợp sinh con thì cố gắng thử xem. Em không muốn làm mẹ sao?"

"Muốn…" Đây là chuyện cô tha thiết mơ ước, làm gì lại không nghĩ? Có người đàn ông của cô, đứa con của cô, gia đình… của cô. Đó là niềm hạnh phúc mà cô khát khao đến mức trái tim đều phát đau.

"Vậy không thành vấn đề." Bác sĩ nói, phụ nữ có u nang nội mạc tử cung càng không dễ thụ thai như phụ nữ bình thường, nhưng hắn vẫn quyết định thử xem sao. Dù sao, phẫu thuật hay uống thuốc dài hạn đối với cô đều không tốt.

Trong lòng có định kiến, hắn bắt đầu cảm thấy, có lẽ sinh con cũng tốt thôi.

"… Thật hay giả vậy? Có thần kỳ như thế không?" Vừa ngủ dậy, không nhìn thấy người bên gối, Nguyễn Tương Quân tìm đến phòng bếp. Chồng cô đang kẹp di động trên vai, không biết đang nói chuyện với ai, đồng thời hai tay đang vội vàng đối phó với nồi niêu xoong chảo. Đầu dây bên kia không biết nói gì đó, hắn lại bỏ một nắm cam thảo vào nồi.

"Có thể bỏ thêm nhiều cam thảo không? Mấy thức thuốc Đông Y hình như đều rất đắng. Con sợ Tương Tương uống không nổi… À mà cha này, cha có nên hỏi lại thím ba kia một chút, có cách nào làm cho hết đắng không?"

Đầu dây bên kia không biết mắng cái gì, hắn rầu rĩ trả lời. "Được rồi được rồi, con biết! Đâu có ai quy định uống thuốc nhất định phải đắng như vậy. Lời thím ba nói, tốt nhất là sự thật…"

Ngừng một lát, hắn cười ra thành tiếng. "Nói cũng đúng, nhà thím từ đại bảo đến bát bảo, mỗi lần con đều liên tưởng đến cháo bát bảo… Hơn tám mươi tuổi rồi còn cường tráng đến mức có thể đi leo núi, giống như thật sự không nên chất vấn công hiệu… Được rồi, chờ thân thể Tương Tương được điều dưỡng tròn trịa mũm mĩm, khỏe mạnh cường tráng, tụi con sẽ sinh một đứa cháu cho cha chơi." Hắn chấm dứt cuộc nói chuyện, tùy tay để điện thoại sang bên cạnh, bắt đầu chiến đấu hăng hái với đống thuốc Đông Y trong tay. Hắn không phải là người am hiểu nấu nướng, ngày thường cũng không hay xuống bếp. Động tác chế biến đồ ăn cũng không lưu loát, nhưng không đến nỗi làm cháy nhà.

Ngẫu nhiên quật khởi, hắn sẽ nghịch ngợm sách dạy nấu ăn một chút. Mỗi khi đến kỳ sinh lý, cô không được khỏe, phòng bếp liền biến thành thiên hạ của hắn. Nếu không có yêu cầu đặc biệt về mỹ vị, hương vị thật sự có thể chấp nhận được.

Người đàn ông của cô đang ở phòng bếp vì cô lo lắng thu xếp… Một dòng chảy ấm áp lưu chuyển trong lòng, đó là hương vị của hạnh phúc.

Cô lặng lẽ tiến lên, vươn hai tay ôm vòng qua giữa lưng hắn.

Hắn cười nhẹ, ngoái đầu nhìn người vợ đang chôn mặt sau lưng hắn. "Dậy rồi à?" Thật giống như con nít, tỉnh dậy liền làm nũng tìm người ôm.

"Em không sợ đắng đâu…" giọng nói nhỏ nhẹ mơ hồ từ sau lưng hắn truyền đến.

Hắn nhìn nhìn số thuốc trong đôn. "Vậy tốt lắm, tối nay nhớ phải uống hết. Anh nhờ cha đến hỏi một người bà con xa, nói rất có công hiệu trong việc điều trị thể chất phụ nữ."

"Dạ." Dù đắng thế nào cô cũng uống. Cô muốn mình khỏe mạnh cường tráng, thay hắn sinh một đứa con.

Cao Dĩ Tường không ngờ, bản thân lại mạnh như vậy, ngay lần thứ ba đưa cô đi khám định kỳ, bác sĩ đã nói với hắn –

"Chúc mừng, Cao phu nhân đã có thai."

"A?" Đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rằng cô sẽ khó thụ thai, mới chỉ một tháng mà thôi, nói muốn mang thai liền mang thai. Cả đời cũng chưa từng nghĩ lại thành công dễ dàng như vậy, nếu mua sổ xố cũng chuẩn như vậy thì tốt rồi.

"Xem ra hai người đã có một lựa chọn rất đúng."

"Đương nhiên." Uống thuốc, phẫu thuật và sinh con, dù ngốc đến đâu cũng sẽ chọn cách sinh con, ngay cả suy nghĩ cũng không cần.

"Muốn xem cục cưng của hai người không?"

Bác sĩ xốc màn bố lên. Hắn đi đến bên giường khám bệnh nơi cô nằm, vươn tay cùng cô đan những ngón tay vào nhau, lặng yên chia sẻ niềm vui khi lần đầu tiên tạo nên một sinh mệnh. Trên màn hình có một điểm nhỏ màu trắng đang di động. Bác sĩ nói với bọn họ, đó chính là cục cưng.

"Rất nhỏ… chẳng lớn hơn con nòng nọc bao nhiêu đúng không?" Bác sĩ tỉnh bơ liếc mắt nhìn hắn một cái. "Nó vốn được tạo thành từ một con nòng nọc."

"… Cho nên chín tháng sau, vợ tôi sẽ sinh ra một con ếch sao?"

Nguyễn Tương Quân cười, đánh hắn một cái.

Siêu âm xong, Cao Dĩ Tường giúp cô lau sạch thuốc bôi trên bụng, kéo xong quần áo mới đỡ cô ra khỏi phòng khám, hỏi bác sĩ chi tiết sau này nên chăm sóc thai phụ thế nào.

Sau khi về nhà, hắn tìm ra thùng giấy đã bị cô đặt ở tầng dưới cùng của tủ quần áo, treo áp phích trẻ con lên, đặt đĩa nhạc cổ điển trên đầu giường, mỗi tối trước khi đi ngủ đều mở cho cô nghe, còn cuốn "300 ngày sinh trưởng cùng con trẻ" hắn cũng đã xem được một nửa.

Cao Dĩ Tường một khi đã nghiêm túc, lực chấp hành cũng rất kinh người.

Cô mỉm cười nghĩ, xoa xoa cái bụng vẫn còn rất bằng phẳng của mình.

Lần trước, đứa con đến quá đột ngột. Bọn họ hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, ngay cả siêu âm cũng chưa kịp làm đã mất đi rồi. Lúc này đây, bênh cạnh có hắn, chuyện gì cũng thay cô chuẩn bị chu đáo, chuyện gì cũng không đến lượt cô phiền não.

"Cục cưng, con yên tâm, có ba ba ở đây." Nhớ đến trong nồi cơm điện còn có canh gà, hắn nói rõ hôm nay phải uống hết, cô nhấc chăn xuống giường. Khi đến gần phòng bếp lại nghe thấy hắn vừa ở ngoài ban công thu quần áo vừa nói chuyện điện thoại.

"… Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, Tương Tương đang mang thai, tạm thời tôi không nhận bất cứ công tác gì… Thật không? Được, tối nay tôi sẽ qua tìm cậu, gặp nhau rồi nói… Tương Tương? Chắc còn đang ngủ, từ lúc mang thai có chút buồn ngủ. Để cô ấy ngủ no một chút, mấy lời nói nhảm của cậu không nghe cũng thế, tránh ảnh hưởng con tôi dưỡng thai."

Không để ý đến sự kháng nghị của đầu dây bên kia, hắn trực tiếp gác điện thoại.

Cô phản ứng theo trực giác, trước khi hắn vào nhà đã trở về giường nằm xuống, làm bộ như không nghe thấy gì.

Chỉ chốc lát sau, hắn vào phòng, tay trái ôm quần áo, tay phải bưng chén sứ.

"Tính dậy vừa đúng lúc, uống hết canh gà này trước đi."

Cô im lặng uống canh, hắn an vị ở bên cạnh gấp quần áo.

"Đúng rồi, Tiểu La vừa mới gọi điện đến, nói có việc muốn tìm anh thương lượng. Em muốn đi cùng anh hay là ở nhà nghỉ ngơi?" Hắn lơ đãng nói.

Trái tim cô căng thẳng, vẫn nở một nụ cười làm như không có việc gì. "Anh đi đi, em muốn ở nhà đọc sách."

"Cũng được, bữa tối để anh mua về. Em có việc gì phải gọi điện cho anh ngay, biết không?"

"Dạ biết, cũng có còn là con nít nữa đâu."

"Phụ nữ có thai và con nít chẳng có gì khác biệt." Đều cần được che chở một cách dè dặt cẩn trọng, nửa điểm sơ xuất cũng không được.

Đem tất cả quần áo gấp xong cất vào tủ, cúi người hôn lên trán cô một cái. "Vậy anh đi đây!"

Hắn đi rồi, Nguyễn Tương Quân nằm lại trên giường, nhìn căn nhà trống vắng mà thở dài.

Vẫn là rất miễn cưỡng sao? Lúc này đây hắn lại muốn đi bao lâu?

***

Khi cao Dĩ Tường trở về, ước chừng là vào giờ cơm tối. Khắp căn nhà là một màu tối ám.

Hắn nhìn quanh căn nhà tối om, nhíu nhíu mày, đặt mấy hộp thức ăn xuống rồi vào phòng coi.

"Tương Tương?" Hắn bật đèn, tìm thấy thân hình cô đang nằm trên giường, cuộn tròn trong chăn.

Cô bị chói sáng, nheo nheo mắt. "Mấy giờ rồi?"

"Bảy giờ rưỡi." Hắn vươn tay sờ trán cô. "Sao vậy? Không khỏe chỗ nào à?"

Cô lắc đầu.

Cho rằng trí nhớ đã phai nhạt, mãi cho đến vừa nãy mới phát hiện, bóng ma trước sau vẫn còn tồn tại.

Không có hắn, cô không dám xuống giường, không dám lộn xộn, ngay cả bật đèn cũng không dám. Lần trước chính vì vậy mà mất đi đứa con, thật sự cô… rất sợ hãi.

"Anh mua đồ ăn về rồi, ra ăn chút đi. Sau đó anh có chuyện muốn thương lượng với em."

Xuống giường, đi hài, cô vẫn không nói một câu.

Cao Dĩ Tường vừa thu xếp bát đũa vừa nói với cô. "Vừa rồi anh đi tìm Tiểu La. Hắn muốn thay anh làm một cuộc triển lãm ảnh kỷ niệm mười năm sự nghiệp. Em biết đó, thằng cha ấy cứ coi anh như cái cây rụng tiền, đầu óc chỉ toàn nghĩ đến tiền…"

"Triển lãm ảnh?"

"Phải, nhưng tư tưởng của cậu ấy anh thấy cần phải xem lại. Cậu ấy muốn triển lãm những tác phẩm mà anh chưa bao giờ công bố ra ngoài. Hơn nữa, chủ đề còn vô cùng ngốc nghếch."

"Chủ đề gì vậy?"

"Em!"

Mười năm qua, từ du lịch đến cuộc sống hàng ngày, thật sự đã chụp hình cô không ít. Tất cả những biểu cảm của cô từ cái nhăn mặt nhíu mày, lúc cô ngoái đầu nhìn lại cho đến những nụ cười, những bức hình đều rất tự nhiên, còn rất rung động lòng người.

"Em rất ngốc nghếch sao?"

"Đương nhiên không phải." Cũng không muốn đêm nay phải ngủ dưới sàn đâu.

"Là hắn đặt tên cho chủ đề rất ngốc nghếch. Cái gì mà "Tình yêu say đắm của chim và cá", thật linh tinh…"

Cho nên sự nghiệp mười năm của hắn, đương nhiên trở thành thành tựu tình yêu.

"Phốc, khụ khụ khụ!" Cô bị sặc cơm.

Cao Dĩ Tường giúp cô vỗ lưng, vừa bất đắc dĩ nói. "Xem đi, ngay cả em cũng cười đến sặc sụa, có đủ ngốc nghếch chưa."

"Không phải…" Cô xấu hổ, mặt đỏ bừng bừng. "Rốt cuộc anh đã kể những gì với anh ấy vậy?"

Ngay cả chim và cá cũng biết!

"Thì…Lúc trước em đòi gả cho Từ Tĩnh HIên, anh tìm thấy bức thư em để lại cho anh… Cảm xúc thật bức bối… Ai a, đó không phải là trọng điểm! Hắn nói chuyện chúng ta kết hôn không có vài người biết đến, về sau em lại mang thai, muốn mở tiệc đãi khách lại sợ em quá mệt mỏi. Tiểu La nói, thừa dịp triển lãm lần này có thể công khai tin vui ra bên ngoài, lối vào triển lãm sẽ trưng bày ảnh cưới. Anh nói với hắn phải về hỏi ý kiến của em một chút."

Nghe đến đây, cô lại muốn cười.

Lúc chụp ảnh cưới, nhiếp ảnh gia phụ trách chụp ảnh cho bọn họ chắc là người mới. Chụp được nửa chừng, Cao đại nhiếp ảnh gia nhìn không được, bệnh nghề nghiệp phát tác, đích thân nhảy ra cầm máy.

Trừ bỏ những bức ảnh ngọt ngào hai người chụp chung, mấy bức chụp chân dung riêng của cô dâu đều do đích thân chú rể chụp.

Không ai có thể chụp được phong thái quyến rũ của người phụ nữ hắn yêu bằng hắn, từng góc độ đều rất thâm tình.

Sau đó hắn nói tiếp. "Làm ơn đi, anh cũng muốn nể mặt hắn, nhưng cô dâu xinh đẹp của anh bị hắn đạp hư thành như vậy, thật sự là nhịn không được!"

Cao Dĩ Tường nghiên cứu nét cười trên môi cô. "Biểu cảm của em cho thấy, em đồng ý bán rẻ quyền chân dung của mình sao?"

"Ông xã của mình mà, sao gọi là bán rẻ được?"

"… Được rồi, anh thừa nhận chủ đề này của Tiểu La thật ra cũng không phải là quá điên." Người Trung Quốc trời sinh tính lãng mạn. Dùng thâm tình để làm chủ đề triển lãm, càng dễ dàng tạo nên hiệu ứng. Chỉ là hắn… không muốn chia sẻ cô với người khác. Mười năm qua, từng chút từng chút đều do hắn độc chiếm.

"Còn nữa." Hắn buông bát đũa, tỏ vẻ khá nghiêm túc. "Bây giờ em đang mang thai, phải nghỉ dài hạn ở nhà an thai. Tính chất công việc của anh lại không thể ở nhà lâu được, cho nên!"

"Anh, ý của anh là…"

Lời này vừa nói ra, lưu ý thấy thân tể cô cứng đờ, hắn vươn tay ôm chầm lấy cô, vỗ về trấn an. "Anh nói, em có đồng ý chuyển công việc hay không? Có một nhà xuất bản đã bàn bạc qua với Tiểu La, sau này chúng ta có thể một năm ra một quyển tạp chí du lịch. Anh chụp ảnh, em soạn văn. Cách hành văn của em tốt hơn anh một trăm lần. Em cảm thấy thế nào?"

Cô có nghe lầm hay không? Hắn đang nói là…

"Cho nên anh suy nghĩ, anh sẽ không bao giờ để em lại một mình nữa. Anh đi đâu thì em đi đó. Anh muốn lúc anh về nhà, sẽ là chúng ta cùng nhau trở về nhà. Có thể như vậy được chứ? Nếu em cảm thấy như vậy không tốt, chúng ta có thể thương lượng…"

"Không, em cảm thấy rất tốt." Cô vội vàng nói.

Hắn thở ra. "Vậy là tốt rồi. Sau này một năm chúng ta xuất ngoại một lần. Thời gian còn lại sẽ ở nhà chơi với con. Lúc muốn dạo chơi thì quăng đứa nhỏ cho ông nội nó chăm, có người đang ước được ngậm kẹo đứa cháu kìa. Bây giờ em phải chuyên tâm an thai. Anh sẽ luôn ở bên em, chuyện gì em cũng không được suy nghĩ nữa, biết không?"

"Dạ." Mãi đến giờ khắc này, cô mới chính thức lĩnh nhận người đàn ông này thật lòng yêu cô. Hắn luôn luôn điều chỉnh bước chân, muốn cùng cô song hành.

Có lẽ, hải âu và cá yêu nhau không phải chỉ có thể có một kết cục đáng tiếc.

Cá, cho dù bay không cao, vẫn là có thể bay; Chim, ngay cả khi đang bay ở phía chân trời cũng có lúc phải dừng chân. Nó sẽ thu hồi cánh chim đúng lúc, không để mình bay quá xa đến mức không thể quay về.

Chỉ cần có tâm, không có gì là không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

# Chương 11: Chương kết

EDITOR: DOCKE

"Papa, papa, Dục Dục đến đây!" Mở cửa, một quả cầu thịt mềm mại nhảy ào vào lòng hắn. Cao Dĩ Tường ôm lấy. "Đô Đô, con lại béo lên rồi!"

"Dục Dục! Là Dục Dục!" Dục Dục đưa bàn tay nhỏ bé lên phát hắn một cái, kiên trì vì cái tên của mình.

"Rõ ràng là béo đô đô mà!" Hắn ra vẻ không hiểu.

"Dục Dục!" Thật dùng sức lặp lại, tức giận phát thêm một cái.

Cao Dĩ Tường cười to, ôm khối cầu thịt nhỏ bé xoay vòng quanh.

"Bà xã, hôm nay em lại cho bé ăn thức ăn gia súc gì vậy?" Thực sự phải giảm béo thôi, nặng quá rồi.

"Cái gì mà thức ăn gia súc!" Đại nhân bề trên ở trong bếp nghe thấy, trừng mắt liếc hắn một cái.

“Được được được, không phải thức ăn gia súc, là phân bón.”

“Cao Dĩ Tường!” Cô cười mắng.

Sao cứ đem con mình hình dung thành gia cầm thực vật hoài vậy, như thế hắn làm cha có vẻ quang vinh hơn sao?

Nấu xong món rau xanh cuối cùng, cô đi ra. Hắn đang ở trong phòng vui chơi hướng dẫn con chơi trò chơi trí tuệ. Hai cha con mỗi lần ở cùng nhau đều rất vui vẻ, chơi rất điên.

Thằng bé mê papa nó chết đi được. Mỗi lần chỉ cần nghe thấy âm thanh hắn lắc lắc khóa cửa, sẽ vui vẻ kêu ầm lên: “Papa, là papa!” Rồi phóng thẳng ra mở cửa.

Cái năm con vừa sinh ra đời, hắn vẫn thường xuyên dẫn cô đi du lịch khắp nơi. Vào những ngày nghỉ hoặc mỗi khi muốn đi chơi, liền bế con về gửi cho ông nội, Tiểu La. Về sau phát hiện ra Từ Tĩnh Hiên căn bản chỉ là tình địch giả tưởng, ngay cả Từ Tĩnh Hiên hắn cũng lợi dụng triệt để.

Sau đó, báo ứng đến. Thằng bé bi bô tập nói không ngờ lại kêu Từ Tĩnh Hiên là “Papa” ở trước mặt hắn, kích thích hắn như nghe được sấm vang giữa trời quang. Về sau, đúng một tháng trời, mỗi ngày hắn đều bám dính thằng bé như hình với bóng, ân cần dạy bảo không thể nhận giặc làm cha. Rốt cuộc, khi nghe thấy thằng bé gọi mình tiếng “Ba ba” lần đầu tiên trong đời, hắn giống như thằng ngốc, cười ngây ngô suốt cả một ngày.

Càng ngày thời gian bọn họ ở nhà càng dài. Hầu như cứ có cơ hội là hắn lại ru rú trong nhà, quấn quýt cùng con, chơi mấy trò chơi mà chỉ có bọn họ mới biết người ngoài xem không hiểu, nói mấy chuyện không đầu không đuôi chẳng ai hiểu nổi bọn họ lại rất thích thú.

Đến sau này, thậm chí hắn chỉ nhận làm cho công ty quảng cáo trong nước. Đi công tác liên tỉnh, với hắn mà nói cũng không khó xử lắm, quan trọng là ngày nào cũng có thể về nhà chơi với con, ôm ấp bà xã. Hiện tại đổi thành là hắn không rời khỏi nhà được.

Hắn nói, muốn đi du lịch có lẽ phải chờ thằng bé lớn hơn một chút, cả nhà cùng nhau ra nước ngoài vui chơi.

Cao Dĩ Tường giúp con rửa sạch tay rồi ôm nó lên bàn ăn, tiến lên phụ giúp xới cơm, nhẹ giọng nói.

“Bà xã, chúng ta sinh thêm được không?” Hắn còn muốn có một cô công chúa.

Nguyễn Tương Quân dịu dàng e ấp liếc mắt nhìn hắn một cái. “Lúc trước là ai đã chỉ vào mũi cha mà nói chắc như đinh đóng cột, bất kể là nam hay nữ chỉ một đứa là đủ, muốn thêm thì tự mình sinh đi?”

Lúc trước, để cô mang thai là vì muốn dùng sinh sản thay đổi thể chất của cô, bằng không hắn cũng không muốn sinh con sớm như vậy. Không ngờ sau khi đứa con ra đời, hắn lại thèm cục cưng Dục Dục hơn ai hết.

“Đô Đô rất cô đơn.” Không hề chột dạ chút nào, hắn đùn đẩy hết trách nhiệm qua thằng con, tuyệt không thừa nhận là vì hắn say mê tiếng cười ngây thơ trong trẻo, tiếng gọi papa non nớt của con trẻ.

Hắn cũng không ngờ mình sẽ yêu đứa nhỏ như vậy, quyến luyến muốn được ở nhà như hiện nay. Nhưng hắn nghĩ, làm cho tiếng cười hồn nhiên của con trẻ lấp đầy căn nhà, tựa hồ không sai.

Không sai, kỳ thực cuộc sống có rất nhiều lựa chọn muôn hình muôn vẻ. Hóa ra hắn cũng không bài xích sự yên ổn. Chỉ cần cho hắn tràn đầy, tràn đầy yêu thương, làm cho trái tim không còn cô đơn nữa là được.

“Là Dục Dục!” Thằng bé ở sau lưng nhất quyết chỉnh lại.

Lỗ tai sao mà thính thế không biết. “Được, Dục Dục.” Quay đầu nói cho có lệ.

“Dục Dục muốn có em trai hay em gái nào?” Nguyễn Tương Quân dịu dàng cười hỏi.

“Muốn anh trai!” Anh trai sẽ bảo vệ nó, giúp nó đánh người xấu nha!

“Ngốc quá, không còn kịp nữa rồi, con chỉ có thể chọn em trai hoặc em gái thôi.” Hắn thật vui sướng khi người gặp họa.

“Ồ, vậy thì, em trai.” Lui mà cầu tiếp theo.

“Em gái!” Ông bố bất mãn.

“Em trai!” Cố chấp kiên trì.

“Cao Đô Đô! Con còn nhỏ mà dám cãi lại cha sao?” Thằng con bất hiếu, không có lần nào chịu phục tùng hắn.

“Dục Dục!”

“Con nói em gái đi, cha sẽ gọi Dục Dục.”

Hai cha con tranh cãi không nghỉ, cô mỉm cười, tiến vào phòng bếp bưng tô canh lên bàn.

Dĩ Tường thật sự đã thay đổi rất nhiều. Nếu là ba năm trước, không ai có thể tưởng tượng được người đàn ông tựa như con gió không chịu ràng buộc này lại có thể trở thành một người đàn ông của gia đình.

Có lần Tiểu La nói riêng với cô. "Cứ luôn cho rằng Dĩ Tường sẽ ăn sạch cô, không ngờ hóa ra cô mới là người ăn sạch."

Vào một ngày nào đó, ký ức mơ hồ của thời thơ ấu hiện lên trong đầu, cô bỗng nhiên nhớ lại kết cục cuối cùng giữa chim sáo và thỏ con. Sau khi tiễn bước thỏ con, chim sáo vốn thích bay, thích nhảy, thích hót, thích mổ lông thỏ con đột nhiên giống như sinh bệnh, hoàn toàn không còn sức sống. Mỗi ngày mỗi ngày nó đều nhìn ra cửa – nơi cô chủ nhỏ ôm thỏ con rời đi, như thể đang chờ mong có một ngày, cô chủ nhỏ có thể từ nơi đó ôm thỏ con trở về.

Không còn thỏ con, không thể nghịch lông thỏ, không thể cùng nó chơi đùa, chim sáo thật sự không vui.

Hóa ra, bị chinh phục, là chim sáo.

****** Hết truyện ******

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.